

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Střížovský.

Duše a Ježiš.

- Duše: Můj Ježíši, ó pověz mi,
co láká Tě tak na zemi,
že noc i den a rok i věk
ve svatostánku přebýváš?*
- Ježiš: Já nemocným jsem duším lék
a čekám, že mi srdce dáš.*
- Duše: Můj Ježíši, ó pověz jen,
proč v bílý chléb jsa zahalen
chceš utajit, že's nebes Král
a andělé že slouží Ti?*
- Ježiš: Jsem duším sebe v pokrm dal,
chci touhu jejich kojit.*
- Duše: Můj Ježíši, ó odpověz:
Ty's nebesťanů radost, ples —
čím člověk hříšný zasloužil,
že horoucně tak k němu tneš?*
- Ježiš: Já z lásky k vám jsem tvorem byl
a lásky čekám od Vás též!*
- Duše: Můj Ježíši, dík Tobě buď!
Ó přísně za to lidi suď,
že z lásky k nim ve chrámě dliš
a oni k Tobě chladni jsou*
- Ježiš: Já denně беру na se kříž,
jdu srdci lidských pustinou!*
- Duše: Můj Ježíši, ó v srdci mém
se zastav, prosím, v kroku svém,
v něm trůn Ti budiž postaven,
ó věčně, Pane, kraluj tam!*
- Ježiš: Nuž, za odměnu v soudný den
já vzkřísím tě a nebe dám!*

Už se moudrým býti.

V době narození Krista Pána žil prý v Betlemě chudý chlapec, dítko pastýřů. Byl dvojnásob chudý — byl slepý. Tak rád by byl běžel s ostatními dětmi do jeskyně, ale nemohl — a byl by přece nic neviděl!

Tiše sedal v koutku jizby a dychtivě poslouchal o Ježíšku vypravování rodičů a svých sourozenců. Div se mu srdečko nerozskočilo touhou po božském dítku. V duchu je viděl ležeti v jesličkách, oblité divnou září — takové hezoučké děťátko. — Čím více vypravování slyšel hoch též o Panně Marii, o tichém

zbožném Josefu, o divném zpěvu s oblak — tím horlivěji poslouchal, tím více rostla jeho touha. Lidé denně chodili k jesličkám, ale nikomu nenapadlo, aby hocha vzali s sebou. Vždyť je slepý!

Jednou opět chtěly dítky nésti svoje dárky k jesličkám. Slepý hošík jal se prositi vroucně: „Prosím vás pěkně, vezměte mne s sebou; já bych rád šel k Jezulátku!“ Dítky udiveně na sebe pohlédly. Že však tolik prosil, vzaly jej mezi sebe, vedly jej pozorně a opatrně kamenitou cestou až do jeskyně. Dovedly hocha až těsně k jesličkám a řekly: „Tu leží Jezulátko.“

Hošík klekl k jesličkám, znovu si v duši vyvolal obrázek, který si v duši vymaloval o Jezulátku dle toho, co slyšel. A tiše, vroucně se modlil -- nikdo ho neslyšel, jen Jezulátko. — Božské dítě pohnulo ručkou, položilo ji na hlavu slepého, pak dotklo se Jezulátko očí hochových — hoch radostně vykřikl! Oči jeho prohlédly, on hleděl na Jezulátko — hleděl — hleděl — a div že znovu neoslepl tou krásou! —

Moje dítě — nejsi i ty slepý? Usmíváš se takové divné otázky. Vždyť přece čteš, jak tedy můžeš býti slepým! Ale, dušinko, jsou i děti, jež mají očka jasná, čistá jako měsíček v úplňku. Vidí vše kolem sebe, i co by neměly vidět. A přece jsou — slepé!

Jdeš do školy. Snad jdeš polem a lučinami, nebo kolem krásných zahrad, kde v létě samý květ, zeleň a vůně; v zimě pak bílý závoj sněhový se třpytí, jako by spousta hvězdiček byla tam rozsypána. Ty jdeš kolem té krásy, hledíš na ni — a přece snad jí nevidíš! Jdeš a nevzpomeň, kdo to všechno tak krásně vytvořil — kdo dává té kráse vzrůst, abys ty mělo potravu, oděv i radost nad nádherou přírody! — Kdybys nebylo slepé, dítě moje, poznalo bys na každém lístku dobrotivost Pána Boha, jenž vše to z lásky k nám učinil, a pro nás. — Přišlo ti toto již někdy na mysl?

Nebo: Ve škole sedí vedle tebe dítě, jež se ti nelíbí. Jest oděno chudě, často i špinu viděti na něm. Ty se odtahuješ od něho a dávaš tak znáti chudáčkovi, jak jest ti nepříjemno seděti vedle něho. — Ó, očka jasná, kdybyste nebyla slepá! — Vzpomněla by si dušička, že i to ubohé dítě má nesmrtelnou duši, která jest milým příbytkem Ježíškovi. A snad milejším příbytkem než tvoje vlastní dušička! Neboť Pán a Spasitel nehledí na šat, ale na srdce! Ó, nebuď slepým, pyšným dítětem!

Nebo: Jsi v kostele. Vidíš vše, co se kolem děje. O každém víš, kdo vejde nebo vychází. Ale zatím tvoje dušička je slepá. Jinak by ti muselo napadnouti, jak blízoučko klečí u božského Spasitele — že On hledí na tebe ze svatostánku — že bys mělo zde tak zbožně státi nebo klečeti jako andělíček u trůnu božího!

A ještě: Máš jíti ke svaté zpovědi. Vidíš, jak vstupuje kněz do zpovědnice. On zná tě a ty se bojíš, stydíš se snad pověděti upřímně všechny svoje chyby. Kdyby tvoje očka nebyla slepá, viděla by, že není to kněz, ale že to jest Pán Ježíš sám, jemuž se zpovídáš. Kněz jest jenom jeho zástupce, a jak si odešlo ze zpovědnice — ani si nevzpomene, cos jemu se vyznávalo. Pán Ježíš svojí přesvatou krví všechno smyje — čím jsi upřímnější, tím čistší bude tvoje duše! —

Kdybys šlo cestou a zavřelo oči, abys nevidělo na cestu — nebylo bys moudré dítě — to bys bylo takový hloupanský

dobráček, který myslí, že ani nezakopne, ani neztratí cestu, když zavře oči. A kdybys na cestě do nebe, k Ježíškovi zavíralo tak oči, abys nevidělo Ježíška všude, abys nikdy si na něho nevzpomnělo — bylo bys zrovna takové!

Proto uč se moudrým dítkem býti. Jdi ty k Ježíškovi a pros abys nebylo nikdy slepým. Ježíšek tvoji dušičku učiní bystrou. Dá jí takové bystré a jasné oči, že vždycky budeš pamatovati na Ježíška!

F. P.

Dejte mi také Pána Ježíše!

(Skutečná událost).

Boženka, pětileté děvčátko, slychala často, jak rodiče si předčítali z časopisu, v němž bylo doporučováno svaté přijímání, i časté sv. přijímání malých dítek. Různými vypravováními ze života byla Boženka tak dojata, že až s pláčem prosila rodiče: „Dejte mi také Pána Ježíše!“

Kdykoliv otec neb matka šli ke stolu Páně — a bylo to skoro každý den — znovu spínala Boženka ručky k dojemné prosbě: „Dejte mi Pána Ježíše! Avšak rodiče odpovídali: „Dušinko, ty jsi ještě maličká! Ani jsi nezačala chodit do školy. Počkej maličko, až budeš starší, přijde i k tobě Pán Ježíš!“ Než Boženka jako malý advokát obhajovala svoji prosbu: „Ale, vždyť jste četli, že i malé dítky chodívají ku sv. přijímání. Čítávali jste, že zvláště jest Pán Ježíš rád, když malé dítky přicházejí, aby je přijaly do svého srdečka, že je má za to velmi rád! Maminka mi sama vypravovala, jak svatý Otec v Římě ohlásil všemu světu, že si přeje, aby i malé dítky šly ke sv. přijímání, i když ještě nechodí do školy. Proč bych nemohla jít i já?“

Denním skoro prosbám Boženčiným nemohla matka odolati. Žádala velebného pána za radu. Kněz tázal se, zda již Boženka ví, kdo k ní přijde ve sv. přijímání. Když matka přisvědčila, poradil jí, aby ještě důkladněji dítko poučila, co jest sv. přijímání, jak veliká dobrodíní Pán Ježíš připravuje v něm pro dušičku, která s láskou a s čistým úmyslem přistupuje ke stolu Páně. Pak ať matinka přivede Boženku, aby se mohl velebný pán přesvědčiti, zda jest již Boženka dosti moudrá.

Po krátké době přichází Boženka s matičkou ke „zkoušce“. Na všechny otázky odpovídala hbitě, jako by již chodila kolik let do školy. Ona neodpovídala pouze doslova tak, jak jest psáno v katechismu, ale i svými vlastními slovy odpověděla na mnohé hlavní otázky, tak že bylo viděti, že se neučila napaměť, ale že dobře rozumí všemu, čemu se učila. Jako když stříbrný zvoneček zvoní při požehnání nejsvětější Svátostí, na oslavu Pána Krista,

tak jasným a čistým hláskem odpovídala Boženka, chválíc též svými odpovědmi lásku Spasitelovu ve Svátosti nejsvětější. —

Výsledkem zkoušky byla slova velebného pána: „Boženko, půjdeš ku sv. přijímání na Nový rok 1914.“

Kdož byl šťastnější, než Boženka! Nemohla se ani dočkati toho Nového roku. Kdyby jí to matinka dovolila, byla by si dělala čárky na dveřích, aby mohla počítati dni, které ji dělí ode dne tak toužebně očekávaného.

V den sv. přijímání byla všechna blažena. Často opakovala mamince i tatínkovi: „Takovou mám radost! Pán Ježíš přišel ke mně!“

Pak šla i poděkovati velebnému pánu, že jí takovou radost připravil. Pravila: „Velebný Pane! Pán Ježíš vám zaplat, že jste jej přivedl ke mně. Budu se k němu za vás modlití. Zde přináším dárek na kostel Božského Srdce Páně.“ S těmi slovy vysypala na stůl obsah svojí pokladničky. Bylo napočítáno pět korun.

Od té doby chodí Boženka každý den se svojí matičkou ke stolu Páně. Učte se milé dítky, také tak milovati Pána Ježíše, jako malá Boženka, chodte i vy rády ku sv. přijímání, jako ona — a budete milé Bohu i lidem, jako Boženka.

(Dle chorvatského „Hlasatele Srdce Ježíšova“.)

„Záplata“.

Starý Dvořák dokončil svoji práci a jest na cestě k domovu. Doma i v širokém okolí neříkali mu jinak, než „Záplata“; jeho pravé jméno málo kdo zná. Té přezdívky se mu dostalo pro jeho velmi zaplatovaný kabát. Nikdo ho neviděl po celá ta leta v novém, nebo aspoň v jiném kabátě. Kabát ten byl nerozlučitelně sloučen se svým pánem. Když se ukázala nová díra na kabátě, dal na ni starou záplatu, a nedbal jaké jest barvy. Jen když zakryla díru, kterou chtěla chudoba vykukovati na svět. Tak nebylo již ani znáti, z jaké látky byl kabát původně ušitý, pestřil se všemi barvami. Když někdo starci domlouval a upozorňoval jej na ty různobarevné záplaty, smával se staroch: „Lepší škaradá záplata, než pěkná díra“.

Zaprášenou silnicí jde Dvořák, se sklopenou hlavou, se sehnutou šíjí, jako by těžké nesl břímě. Řemeslnické náčiní nese v pravici a levici opatrně nadnáší uzlík ze strakatého šátku, v němž jest kus chleba a uzeniny — to bude doma jeho večeře.

Slunce posledními paprsky ozlatilo zemi, zašlo za temné lesy a večerní ticho snáší se na krajinu. „Záplata“ nazdvihl hlavu a v dáli uviděl své obydlí, místní to chudobinec; stál těsně vedle cesty. Oddechl si stařec spokojeně. Byl velmi una-

ven, vždyť pracoval dnes ve vzdálené vesnici. Ovšem, mnoho práce již nepovalil, ale přece mnohý rolník měl útrpnost s tím člověkem, jenž „neměl všechny pohromadě“, jak se říkalo. Tu bylo třeba opravit starý plot, tam zase byly polámané dveře, nebo ve stájích cosi chybělo.

Pojednou se Záplata jaksi polekaně rozhlédl, neboť kousek před sebou spatřil v příkopě u silnice několik hochů. To byli jeho nepřátelé, kteří se mu nejen posmívali, ale i všelijak mu utližovali, když toho nikdo neviděl. Ze zkušenosti věděl, že ho, nenechají pokojně přejít — bylť mezi nimi nezbeda ze všech nejhorší, Matěj Vrbů. — Tušení starce neklamalo. Sotva přišel blíže k hochům, aniž by na ně pohlédl, již vykřikl jeden: „Hej, Záplato! Co stojí tvůj kabát?“ To bylo znamení ku všeobecnému útoku. Stařec úzkostlivě uhýbal stranou — hrozil konečně hochům svojí velikou pěstí, když jej táhali, strkali a zastupovali cestu. Nikde nebylo človíčka, jenž by ubohému starci přispěl ku pomoci. Konečně uchopil divoký Matěj silnou hůl, kterou ještě před chvílí srážel cizí, nezralá jablka se stromů podél silnice. Se zuřivými posuňky a za rozpustilého křiku ostatních nezbedů vyhrožoval Záplatovi, že jej zabije. Poděšený Záplata, jenž byl již stářím poněkud slabomyslný, přeskočil příkop u silnice a jak nejrychleji mohly jeho staré nohy, utíkal do polí. Rozpustilci nechali jej běžeti, jen za ním nevázaně pokřikovali a vysmívali se mu.

V té chvíli vyšlo na silnici z polní cesty děvče asi třináctileté. Na polní cestě bylo úplně zakryto vysokým obilím. Emilka — tak se dívka jmenovala — byla ještě svědkyní posledního ošklivého výjevu. Viděla v téže chvíli jak klopýtl o kámen slabomyslný stařec, jehož nohy unavené nechtěly již dosti rychle nésti, jak upadl a zůstal ležeti. Emilka hned běžela ku Záplatovi a když přišla, viděla, že mu teče krev z rány na čele. Slzy zalily její hnědé oči, jež dosud hněvivé blesky vysílaly na divochy nezvedené. Klekla ke starci, přívětivě naň promluvila, pozdvihla jeho hlavu a poklepávala konejšivě na jeho zaprášený, strakatý kabát. Pak sňala s hlavy svůj bílý šátek, odběhla k blízkému potoku a vymývala ubožákovi jeho ránu. Záplata ani nedutal. Takového soucitu již dávno nezakusil, jako od hodného děvčátka. Neboť se slabomyslným člověkem má, bohužel, málokdo soustrast. A přece i on je náš bratr nebo sestra v Kristu Ježíši!

Když si Záplata oddechl, vedla jej Emilka do jeho obydlí, kde se ho ujala jedna ze starých žen, jež jako on bydlely v chudobinci.

Srdce Emilčino bylo plno spravedlivého hněvu nad jedním hochem s ubohým Záplatou, když se vracela k matce. Potkala pana faráře. Zdálo se jí, že ho zrovna Pán Bůh posílá na ochranu Záplaty. Odhodlaně šla knězi vstříc a vypravovala, co

právě zažila. Pan farář byl rád, že může překaziti nešvár, o kterém dosud ničeho nevěděl. Šel hned do chudobince, a těšil laskavě svého farníka, jehož lidé považovali za posledního. Pak hned vyhledal otce Matějova — a tatínek, vlastně metla s tatínkem dávali Matějovi citelného ponaučení. Ostatní rozpustilce potrestal pan učitel ve škole a dal všem dětem vážné napomenutí, jak mají jednati se starými lidmi, nebo s podobnými ubožáky, jako jest Záplata.

Emilka od té chvíle denně navštěvovala starého Záplatu, jenž se stal jejím chráněncem. Donášela mu všelijaké dobré věci z domova. Jako radostný zpěv znělo vrzání starých schodů chudobince, když po nich běžela Emilka ku svému svěrenci, aby vnesla trochu jasu lásky do chudé jizby. Radostně zářila tvář starcova, když dobrá dušinka k němu přišla; se šťastným úsměvem hladil její dobrotivou ručku. Emilka též častěji předčítala starci z Písma svatého, nebo z jiné poučné knihy, nebo se s ním pomodlila růženec, a Záplata poslouchal, modlil se s ní jako malé dítě. Tak šťastným a spokojeným nebyl již od doby, co ztratil svoji věrnou manželku a svých šest dobrých dětí.

Nikdo již netrápil Záplatu. A když pak jednou mu Matějův otec daroval nový kabát, nikdo ani skoro nepoznal bývalého Záplatu, když s lidmi šel v neděli do kostela.

Mojí zlatí — jste jako Emilka, nebo snad jako Matěj?

Zprávy z království Božího.

Z Čech nám posílají čtenáři přeradostnou zprávu; zaslouží, aby stála na prvním místě. „Chci Vám vypravovati, s jakou radostí chodíme ku sv. přijímání. Slíbili jsme důstojnému pánu, že každý měsíc půjdeme ke svatě zpovědi a svatému přijímání. Na důkaz, že slovu svému dostojíme, podali jsme důstojnému pánu ruku, dostali jsme medailku a obrázek. Prvně jsme byli na Neposkvrněné Početí blahoslavené Panny Marie. Po druhé dne 25. prosince o vánočních svátcích 1913. Po třetí jsme byli na Nový rok. Tak chodíme každý měsíc, nebo ještě častěji. Prosíme Vás, začněte všichni chodit častěji ku sv. přijímání. My jsme poznali, jak sv. přijímání působí radost a štěstí v duši.“ — A. F. a M. D. v D. H. Pan farář pak připsal k těmto řádkům, že přes polovice všech školních dětí v jeho farnosti patří do počtu těchto horlivých přátel Pána Ježíše ve Svátosti oltářní. Co tomu říkáte?

Z misí mezi malomocnými píše jedna otihodná sestra o malém Eduardovi: Eduard jest milý hoch. Jest sice malomocný, ale není příliš zohaven hroznou nemocí. Jest velmi málo nadaný, takže nedovedl ani dvakrát za sebou odříkati Zdravas Maria; přece však byl připuštěn ku sv. přijímání. V den prvního sv. přijímání vypravoval s dětskou prostotou, že stále mu cosi scházelo, čeho nemohl nalézt; „ale nyní jsem to našel,“ dodal radostně, „nyní mi již nic neschází.“ Co nalezl, to nedovedl ani říci; jen pravil: „Mám v srděčku cosi takového sladkého“ — to bylo všecko, co dovedl říci. Nedávno jsme se ho tázali, co říká milému Ježíškovi po sv. přijímání. „Jen jednu věc,“ odpověděl. Co tedy? „Můj Ježíšku, já tě mám rád!“ — A více nic? „Ne,“ odpověděl prostosrdečně — „jiného nic — tohle dostačí.“ —

Pro hrdiny.

„Mařko, tu máš kus koláče!“
 „Já nechci. Nejím koláče, Lenko!“
 „Nejíš? Proč?“
 „Lenko, povím ti to, ale nesmíš toho prozradit! Pojď, pošeptám ti to do ucha! Nejím koláčů, protože chci přinést oběť!“
 „Oběť, Mařko? Oběť?“
 „Ano, Leničko, oběť! Víš, naše slečna učitelka nám řkala, kdo má velmi rád Ježíška, že musí přinášet oběti.“
 „Oběti? Co je to?“
 „Když si někdo odepře, co má velmi rád. A já jím tak ráda koláče!“
 „Ale, Mařko, to jest příliš těžké — nejísti koláče!“
 „Leničko, to já dělám z lásky k Pánu Ježíši! On pro mne daleko více učinil! —
 „Nyní již musím jít domů; matička na mne čeká.“
 „S Bohem, Mařko!“ — „S Bohem, Leničko!“ — — —
 Oběť jest odepřít si, co má kdo nejmilejšího. — Kdo má Ježíška velmi rád, musí přinášet oběti. — Tyhle myšlenky nedaly Lence pokoje. A pokračovala v nich.
 Co jest mi nejmilejšího! Moje pohádky — kuchyňské zařízení. —
 — Nejmilejší jest mi moje nová panna. —
 — Ale, tu přece nemohu dát pryč!?“ —
 — Kdo má Ježíška rád, musí přinášet oběti!“ —
 — Ježíšku, já té mám tolik ráda! Musím Ti dát svoji pannu? Ta jest ze všeho nejmilejší! —
 — Avšak Ježíšek si všechno odepřel. Tak ohudičký leží v jesličkách, tak ohudičký spočívá na oltáři! Tak se nechá od lidí zlých urážet! —
 — O, Ježíšku, hleď, já Ti přece dám svoji pannu, protože Tě mám ráda! Hned ji zanesu slečně, aby ji prodala, a peníze poslala na pohanské dítky.
 Výborně, hrdinko! — Moji hrdinové a hrdinky, máte též rádi Ježíška? To jest zbytečná otázka, pravda? Ale — pak musíte přinést i vy oběť!
 — Húúú! To je ošklivé slovo — nezdá se vám? Než, nebojte se! Vy, hrdinové, nemusíte vyprázdnit svoje kapsy, plučkové nejvzácnějších pokladů — není třeba, aby hrdinky prodávaly svoje milé maličkosti. — Poradím vám oběť, která jest sice trošičku těžká, ale za to Ježíškovi velmi milá! —
 Nepijte nikdy lihových nápojů. — Když vám je budou nabízet, řekněte jako Mařka: Nepiji lihových nápojů! Neztratíte tím ničeho! Naopak zůstanete zdravými, budete později silnými lidmi. — Ta oběť spočívá v tom, že budete pevnými, když se vám budou smáti, že nepijete, když si Vás budou všelijak dobírat. To bude snad vám nepříjemné. — Ale od toho jste hrdiny, abyste si z toho nic nedělali. A Ježíšek vás za to bude mít velmi rád! Kdo chce? — — —

PÁN PŘICHÁZÍ..!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Střížovský.

Za tatíčka ve válce.

*Tatíčka mi, Pane, chraň!
Seď do pole dálného
za vlast drahou bojovat,
rač anděla strážného
v boji jemu po bok dát,
nezapomeň naň!*

*Bože, Ty jej provázej!
Mě tak něžně milovat,
na svou drahou tiskl hrud,
požehnání v čelo dal —
ó, Ty štítem jemu buď,
života mu přej!*

*Při tatíčku, Bože, stůj!
Bez něho kdo siroty
ujme se v tom světě ztém?
Bez té jeho dobroty
domov není domovem.
Ty jej opatruj!*

*Tatíčka mi, Bože, vrať!
Nad vlastí až milenou
duha miru bude plát,
za ochranu, pomoc Tvou
spolu budem děkovat.
Živého mi vrať!*

S. S.:

Děti! Na vojnu!

Vy si doma bezstarostně hrajete, zpíváte, smějete se. A tam matičky na slovo! Ať ji nestěžujete její starosti, když tatínek v jiných krajích zuří válka. Strašná válka, jaké svět neviděl, co stojí.

Zda jste již pomyslíly, co chrabří bojovníci vytrpěli a trpí? I ti z vaší rodiny co vytrpí? A co snášejí ti, kterým lítělá zlá vyrvala nejlepšího otce, bratra, přítele? — —

Dítky milé, máte dobré srdce. Jistě jste již i zaplakaly nad zlým osudem tak mnohých. Chtěly byste pomoci trpícím?

Ovšem! — řeknete. — Ale, jak? Jen kdybychom to věděly!

Dobře! Nemůžete za reky do války, nemůžete snad za trpícími do nemocnic nebo do domů plných smutku nad ztrátou drahé bytosti. Ale velikou pomoc můžete snadno poskytnouti všem trpícím a bojujícím.

Modlitba budiž vaší válkou! — Ocelová zbroj, šavle i puška, jest dvakrát tak veliká jako vy. Nemůžete jimi vládnouti. — Jiné zbraně se chopte! Svatý růženec budiž vaším mečem, modlitební knížka vaší zbraní! Modlete se, jak umíte a jak můžete! Modlete se, aby brzy potřen byl surový nepřítel na všech stranách, aby zase svatý mír a pokoj rozhostil se nad našimi obydlími. Modlete se, aby dán nám byl mír, o který jsme byli připraveni lidmi cizáckými, nesvědomitými! Co ještě? — Chodte pilně ke svatému přijímání! Přijímejte do svých dušiček Pána Ježíše. V Jeho moci i v Jeho ochraně jsou těla i duše bojovníků. On dovede nejlépe potěšiti všechny trpící! On dovede každou bolest učiniti snesitelnou, ba sladkou! — Pána Ježíše prostě, aby těšil všechny, kteří potřebují útěchy. Aby silil všechny, kteří potřebují síly! Aby dal míru nám všem!

Dítky! Zemřelý svatý Otec Pius X. odkázal vám zlatý kalich, plničký svatých Hostií! A v tom kalichu jest nesmírná moc, která může pomoci ve všech útrapách. Jest v něm síla, které neodolá žádný nepřítel! — Ó, chopte se této mocné síly. Pomáhejte svojí modlitbou, svými prosbami!

A buďte i jinak hodnými, vzornými dítkami! Poslouchejte matičky na slovo! Ať jí nestěžujete její starosti, když tatínek své síly věnoval obraně vlasti! Buďte spokojeny se vším, čeho se vám dostane. Buďte skromnými, tichými v těchto vážných dobách! —

Vzhůru, děti, do svaté války! Pospolu se umluvte: My dva, tři nebo více nás si nyní slibujeme, že budeme po celý čas války tak se modliti, tak přijímati, jak nám radil náš časopis.

A když i bude po válce, i tehdy mnoho lidí bude potřebovati pomoci vaší! I tehdy ještě mnohý dům, mnohá chýška bude plna smutku, snad i zoufalé bolesti nad ztrátou vojína, jenž za

svoji vlast život položil. Mnohý, jenž obětoval obraně vlasti svoji ruku atd., bude potřebovati síly od Boha, aby s radostí, ba se svatou pýchou nesl svoje poranění.

I těm po válce pomáhejte svoji modlitbou. I po válce se modlete: Pane Ježíši, dej síly, dej potěšení těm, kteří jsou nyní smutni, kteří nyní ještě snášejí bolesti a rány.

Málo hodné by bylo dítě, jež by nechtělo se této pomoci chopiti! Než, časopis „Pán přichází“ nechtou málo hodné dítě, ale dítě velmi hodné.

Proto prostě, aby anděl Boží pomsty schoval do pochvy luk i šípy hněvu Hospodinova! — —

— eř —

Modlitba za tatíčka.

„Kde pak je dnes Jeník? Už je téměř tma a kluka nikde!“ hovořila matka k 10leté Žofii, která jí při chystání večere pro lidi na poli posluhovala.

„Před chvílí tu byl a zase někam odběhl,“ hlásila Žofie.

„Jdi se za ním podívat. Chci jej poslati ke kupcovi,“ poroučela matka.

Žofie vyšla na náves a jala se Jeníka volati. Jasný její hlas rozléhal se téměř liduprázdnou dědinou, po níž blížící se večer rozprostíral černá svoje křídla. Jeníka však nikde. Stále volajíc, kráčela kolem domů dále do vesnice. Tu a tam potkala někoho s kosou nebo hraběmi na rameni a pacholek pana starosty vjížděl právě do dvora se secím strojem.

Přišla až ke kostelu. Na prahu klečelo několik žen a uvnitř bylo též hojně lidí. Na oltáři byla rozsvícena všesvětla a mezi nimi ve zlaté monstranci zářila bílá Hostie, bělostná to tvář drahého Spasitele našeho. Na stupni dole klečel velebný pán a modlil se litanii. Po ní povstal a jasným hlasem jal se modliti za ty, kteří daleko od svých milých, ve válce za drahou vlast bojují. Slyšela jasně slova: Ó, Ježíši, buď vždy a všude s vojskem naším, abys je chránil, ó, Ježíši, buď s vojskem naším, abys je vedl, ó, Ježíši, buď s vojskem naším, abys mu žehnal, ó, Ježíši, buď s vojskem naším, abys je zachovával!“ —

Žofii vyhrkly slzy z očí. Ani nevědouc, klečela schoulena v koutku u dveří a modlila se spolu. Vzpomněla si na tatíčka, kterého jim také na vojnu vzali a jehož by snad mohla ztratiti. Vzpomněla si také na slova velebného pána ve škole, jenž jim na srdce kladl, aby denně za všechny vroucně k Bohu se modlili, kteří ve válce jsou, aby za ně mši svatou v neděli, sv. požehnání a zvláště svaté přijímání obětovali, aby proto nyní hodně často a dobrovolně ke svaté zpovědi a svatému přijímání chodili a Pána Ježíše prosili, aby chránil drahého otce či bratra, či strýčka

anebo kdokoli je v poli válečném, aby drahé vlasti naši vítězství, míru a pokoje dopřát: ráčil, aby i ty, kteří doma jsou, chrániti ráčil před nemocí, bídou, hladem a nouzí.

Velebný pán pravil, že Ježíšek zvláště rád vyslyší prosby, které vycházejí z dětského, čistého, nezkaženého srdce. Vyzval je všechny, aby chodívaly večer po práci na pobožnost v kostele, kde před trůnem Božím, před nejsvětější Svátostí oltářní se nejkrásněji modlí a Pán Ježíš prosby naše nejraději slyší. Ráda tak činívala, kdykoli mohla. Leč matka ji často doma potřebovala a tu pomodlily se pak společně před spaním za tatíčka a za všechny vojíny, aby je Bůh chránil a zdravé domů přivedl.

Bylo ji tu tak blaze před drahým Spasitelem, že chvíli ani nevzpomněla, proč sem přišla. Náhle však, jako blesk, projela ji hlavou myšlenka, co řekne matka doma, že se tak dlouho nevrací. Rychle vstala a měla se k odchodu. A hle, u lavice zahlédla klečeti Jeníka. Očka měl upřena na oltář a malá dětská ústa šepotala Otčenáš. Modlil se za tatíčka.

Byl to hodný hoch, ten Jeník. K večeru vyběhl ven a, vida mnoho lidí jíti do kostela, šel s nimi. Chtěl se matičce pochlubit, že byl u Ježíška a modlil se za tatíčka. Žofie přistoupila tiše k němu a pošeptala mu do ucha, že má jíti domů. Oba klekli uprostřed kostela na obě kolena, bili se třikrát v prsa a učinivše kříž, vstali a po prstech vzdálili se z kostela.

„Matička tě hledala a byla zlá,“ začala Žofie, jakmile byli ven z kostela.

„A dostanu? Přece jsem neudělal nic zlého!“ bránil se Jeník.

„Já nevím. Ale myslím, že matička nebude zlá.“

Když přišli domů, bylo už hodně tma.

„Kde's byl tak dlouho, kluku?“ začala matka přísně, domnívaje se, že Jeník byl někde s kamarády.

„Matičko, našla jsem ho v kostele, tak se tam pěkně modlil!“ hájila bratra Žofie.

„Za koho pak se's modlil?“ ptala se matka.

„Za tatíčka,“ plačtivě odpověděl Jeník.

„Tož pojď sem, můj drahoušku! To nemusíš plakat, ani nevíš, jakou jsi matičce způsobil radost. Tak tě mám ráda.“ A plna radosti přivinula matička Jeníka na své srdce.

„Mohu zítra zase jíti, matičko?“ tázal se.

„Každý den můžeš jíti, a když budu mít čas, půjdeme všichni,“ rozhodla matka.

Od té doby skoro denně bylo viděti mezi zbožným zástupem šťastného Jeníka, jak s matičkou a sestrou Žofií vroucně se modlí za šťastné navrácení se milovaného tatíčka. Myslím, že jej Ježíšek vyslyší, protože Jeníček byl hodný, zbožný, pilný a poslušný hoch a takové má Ježíšek rád. — —

V. ZAPLETAL:

Svatý Paschal, vzor ctitelů Nejsvětější Svátosti Oltářní.

Kolébka sv. Paschala stála v prosté chaloupce zbožného rolníka Ferra Hermosa ve Španělich. Narodil se r. 1540 o svatodušních svátcích. Po celý život jevila se u dítky neobyčejná láska k Nejsvětější Svátosti Oltářní. Když ještě ani dobře choditi neuměl, jednoho dne se ztratil. Po bolestném, dlouhém hledání našla ho matka v kostele; tu seděl na stupních oltáře, očka máje pevně upřena na oltář. Příchodu matky ani nepozoroval. Po čtyřech doplazil se do domu Božího, a od té doby cosi tajemného stále mocněji jej táhlo ku příteli dítek, Pánu Ježíši, ve svatojánku. —

Jako hoch pásal Paschal stáda. Ve všední dny nemohl často obcovati mši sv., ale už při východu slunce bylo viděti svatého, mladistvého pasýře klečeti s obličejem obráceným ke kostelu. Když Paschal jednoho dne slyšel zvom, ohlašující pozdvihování, zanícen a rozechvén vřelou touhou po Kristu, zvolal: „O Bože přesvatý, dej, abych uviděl Tebe!“ V tom okamžiku spatřil Paschal na nebi oblak světlý, který se rozdělil, a Paschal uzřel svatou Hostii nad kalichem a anděly, kteří se jí klaněli. I padl Paschal na kolena a modlil se. Zjevení to opakovalo se častěji.

Po letech vyplnilo se jedno vroucí přání sv. Paschala. Byl přijat do kláštera bratři sv. Františka. Tam žil jedině pro Pána Ježíše ve Velebné Svátosti, jehož přecho s horoucí touhou přijímal. A Pán Ježíš sílil jej ve všech protivenstvích. Když v městě Orleáně hájil učení katolické o Velebné Svátosti proti nepřátelům, házeli po něm kamením, a jeden kámen přerazil svěci kost. Celý život trpěl Paschal tou ranou, ale říkával jen s úsměvem: „V Orleáně, tam jsem dostal památku!“

Na Boží hod svatodušní narodil se Paschal pro zemi i pro nebe. Když o sv. Duchu r. 1592 zvonili v klášterním kostele k pozdvihování, vydechl věrný sluha Kristův svatou duši svou. Mrtvé tělo jeho vystaveno bylo v kapli; nesčetné zástupy valily se tam, aby ještě jednou spatřily tvář světcovu. Když druhého dne na blízkém oltáři sloužena byla mše svatá a zvonilo se k pozdvihování — otevřel mrtvý oči a pln lásky patřil na svatou Hostii..., oči pomalu se zavřely, když Ji kněz položil na oltář. A když kalich svatý byl pozdvihován, oči světcovy zase se otevřely a u vytržení spočívaly na něm. Když bylo po pozdvihování, zavřel zase oči sv. Paschal s úsměvem radostným. Neboť duše jeho patřila v nekonalém štěstí na Pána Ježíše ve slávě věčné. —

S. S.:

O maličkém světici.

Dne 19. listopadu máte, milé dítky, prázdnou. Jest svátek sv. Alžběty Durynské, patronky naší zesnulé císařovny Alžběty. Máte se v ten den modlití za duši zesnulé vznešené paní. Máte se i modlití za slavně panujícího císaře pána Františka Josefa, aby jej Bůh silil, zvláště v této těžké době.

Než modlití se ku svatým nestačí. Máte též svaté následovati. Proto vám povím ze života sv. Alžběty, jak ona byla hodným dítkem.

Již sedmiletá dívenka Alžběta neznala vroucnějšího přání, než sloužiti Pánu Bohu, jemu se jediné líbiti. Kdykoliv jen mohla, choďvala do hradní kaple před svatostánek. Tam na kolenou dlouho klekávala, prosila Ježíška za pomoc a ochranu pro sebe i pro své vznešené pěstouny.

Kdykoliv si hrála s družkami, hleděla se dostatí ke kapli, aby byla blíže Pána Ježíše. Našla-li dveře kaple zavřeny, zulíbala na nich zámek. Aspoň takto chtěla ukázati svoji vroucí lásku k Pánu Ježíši v nejsvětější Svátosti. Často vodívala svoje družky na blízký hřbitov, říkajíc jim: „I my budeme jen prach a kosti. Hleďte na tyto kosti. Lidé, kterým kdysi náležely, byli jako my, plni života. Nyní pak jsou mrtvi — jakož i my jednou budeme. Proto milujme Pána Boha, abychom se nemusely báti smrti.“ A pak společně s družkami se modlila: „Pane, pro hořkou smrt svou a pro milou Matku Svou, Pannu Marii: vysvoboď duše těchto nebožtíků z muk očistcových!“ — —

Měla sv. Alžběta i srdce velmi citlivé pro bídu lidskou. Proto pomáhala lidem, kde jen mohla. Peníze, jež dostávala od svých knížecích pěstounů, ty všecky rozdávala chudým. Zbytky jídel po stole donášela chudým a při tom s nimi laskavě rozmlouvala. Ba i svá lepší jídla často dávala dítkám s prosbou, aby se za ni pomodlily Otčenáš a Zdrávas Maria.

Byla však při tom velmi skromnou. Drahé šaty jen nerada nosila a vždy prosila, by se směla docela jednoduše šatiti. Když některá dětská hra se jí zvláště líbila, přestala náhle hráti; obětovala Pánu Bohu takové sebezapření. A tak hodnou zůstala až do smrti. Ba, byla čím dále hodnější, tak že se stala svatou.

Učte se od svaté Alžběty!

Zprávy z království Božího.

Matička Jenkova se těžce roznemohla. Když již dlouho nemohla opustiti lůžko, tážával se Jeník, pln nedočkavého soucitu: Matinko, jak se ti dnes daří? -- Jednou odpověděla matička: „Miláčku malý, jen tak na polovic. Modlí se za mne!“ — Jeník na místě poklekl u lůžka matičky, sepal ručky a modlil se: „Pane Ježíšku, prosím tě, uzdrav již mamince také druhou polovici!“ — To byl chytrák, pravda?

Pro hrdiny.

Podzimní unavené slunko zvědavě nahlíželo do chudé, ale čisté jizby. Jak se namáhalo slunko, tak přece nemohlo ani v nejdolejší koutku nalézt ani prášku. Tak bylo vše čisté a veselé. Jen paní té světnice nebyla veselá. Ač svítilo slunko ze všech sil, nemohlo přece zapudit mraků těžkých se tváře ustarané matky. — Slunko bylo ještě zvědavější, jaký že asi smutek leží na srdci mateřském. Snad jí umřel její jedináček? — —

V tom se rázně otevřely dveře, vešel čiperný hoch devítiletý. Cervené lice nemělo ani stínu, tím méně mraku. Jasně oči vesele zahleděly se na matku — a již visel malý nezbeda na šiji matčině: „Matičko, matičko, nebuď tak smutná! — Velebný pán nám říkal, že žádné slušné prosby neodepře Pán Ježíš při hodném svatém přijímání. A tak jsme se domluvili s velebným pánem, že budu každých 14 dní chodit ke svatému přijímání a vždy prosit za tatínka, aby zanechal toho nešťastného pití. A aby mne spíše vyslyšel Ježíšek, slíbil jsem, že sám nebudu nikdy pít ani kapky lihových nápojů. — Pak jistě zase bude u nás tak hezky, jako dříve, a ty nebudeš smutná!“

Matka smutně — a přece s radostným zábleskem ve tváři odpověděla: „Ano, dítě, jen Pán Bůh zde může pomoci. Modli se jak nejlépe dovedeš. Já ti též pomohu.“ — Toník byl od té doby poslušný jako dobré hocha, šel denně na misi svatou. Plnili svoje sliby oba. I přes den častěji vidali jej před svatostánkem klečeti. — Jednou večer klečel Toník a modlil se sám večerní modlitbu. Na konec z celého srdce dodal polohlasitě: Ježíšku, milý Ježíšku, prosím Tě, pomoz přece tatínkovi, aby přestal pít. — Otec právě vstoupil do světnice a zaslechl prosbu svého jedináčka. Ani slova neřekl, ale dával si již práci, aby pil méně. Slo to však těžko.

Tak nadešel výroční den prvního svatého přijímání Toníkova. Ráno předstoupil hoch před otce a pravil: „Tatínku, pan katecheta nám řekl, abychom v tento den vždy šli ke svatému přijímání a vždy si vyprosili požehnání od rodičů. Prosím Tě, tatínku, dej mi požehnání!“ — Ubohému muži vstoupily slzy do očí, když pravil: „Dítě, já ti nemohu dát požehnání! Já jsem tak špatný člověk. Já jsem piják! Kéž tě Bůh požehná, milé dítě!“ — Ale Toník se nedal: „Ty nejsi špatný člověk! To zavinil ten jedovatý alkohol. Prosím Tě, pojď se mnou dnes do kostela, budeme spolu prosit Pána Ježíše, aby Ti pomohl!“

Šli spolu. Toník konečně dosáhl vyslyšení svých proseb. Když se vrátili z chrámu Páně, řekl otec: „Ještě dnes se přihlásím do „Křížového spolku“ a nebudu více pít ani kapky lihových nápojů. Zás musí se matinka usmívat, zase bude u nás dobře. A za to děkujeme, Toníku, tvé horlivé modlitbě.“

Nebyl to hrdina, ten Toník? — Mohli byste i vy, moji milí, takovým způsobem zachránit mnohého nešťastného otce, mnoho nešťastných dětí — jen kdybyste chtěli!

PÁN PŘICHÁZÍ..!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltární.
Vychází měsíčně. Porádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Strážovský.

Pohádka o anděli.

(Vánoční).

Anděl Páně z nebe letí
kolem chát a kolem hradů,
všude vidí plakat děti,
těžko dobrou najít radu.

O tatíčka nařikají,
který v boji za otčinu
v cizím padnuv dátném kraji
pochován byl v stromů stínu.

Siroty jsou všechny spolu
děti bohaté i chudé. —
„Bože, kolik slz a boů,
kolik zármutku je všude!

Těžký úkol dal's mi, Pane,
abych všechny vzdechy sčítal,
abych slzy, kterých kane
moře v světě, v pohár schytl.

Vánoce jsou velký svátek,
nejkrásnější v celém roku —
tetos — jak o Velký pátek —
slza bude v každém oku.“ —

Letí anděl v palác, chatu,
všude vidí srdce sirá,
božně vzdechy čítá v chvatu,
slzy sirot v pohár sbírá,

Nad poduškou nemluvnátek
shýbá se, vlas libá hebký,
hladí tváře smutných matek
bdících v noci u kolébky

A když přetékala číse
a svůj úkol splnil cele,
k Bohu do nebeské říše
navrátil se s čmurou v čele:

„Pane, tolik žaťu všude,
že mě srdce bolest svírá
Zřel jsem bohaté i chudé,
každý slzu v lici stírá.

Matek pláč je dojímavý,
sirot však mi nejvíc tito.
Hřešily, vim, lidu davu,
čím však zhřešily kdy tito?“ —

„Anděli můj!“ Pán di na to:
„Každá slza v číši tvoji
promění se v ryzí zlato,
moje láska žaťu zhojí.

Na zem pošlu syna svého,
v jesličky si lehne chudé,
plakat bude Matka Jeho,
Tatíček však v nebi bude.

V širém světě bude žiti
opuštěn a osiřelý,
touhou po mně bude mřiti
k spáse lidstva život celý.

Osiřelé hodné děti
bude zvláště milovati,
o nebi jim vyprávěti,
na klíně si s nimi hráti.

A když budou umíratí,
do slávy je vezme věčné,
tatíčka jim v nebi vrátí,
k radosti jich nekonečné. —

Zlaté roucho.

Pán Ježíš učiní z tebe moudré dítě, budeš-li Jej často a hodně přijímati. To jsi četlo, dítě moje. Ale snad si myslíš: jak mne učiní moudrým. když se mnou nemluví, ani mi nedá čísti knihy? — Dušinko, odpovím ti pohádkou.

Jednou přiletěl s nebe houfek andělíčků, aby si hráli s Ježíškem. Svatý Josef udělal malou houpačku. Veselá hra počala: na jednom konci Děťátko Boží a na druhém konci se střídali andělíci. Zatím, co byl jeden andělíček na houpačce,

ostatní stáli opodál — a divili se, jak ten Syn Boží jest maličký a chudobný. Jeden dokonce šeptal ostatním, že asi nevzal Syn Boží svoji všemohoucnost s sebou na zemi. Jeho posluchači se hrozně ulekli takových slov, i honem asi dvacet malých, buclatých ruček zacpávalo ústka prostořeká. — Nyní byl na řadě u houpačky tento andělíček. Sedl si na trámec a v okamžiku jej vyhoupl Ježíšek do výše. Ale co teď? Ať se andělíček namáhal jak chtěl, nemohl vyhoupnouti Ježíška od země. Zavořil ostatní

na pomoc. Vyletěli všichni, tlačili, táhali — marně. Jeden rychle letěl do nebe o pomoc. Jako když hustě padá sníh, tak sypali se andělé s nebe — na tisíc jich bylo. Nezmohli nic všichni dohromady. — A Ježíšek se usmíval — jako sluníčko zářila jeho tvářinka a chudý kabátek se leskl, jako by byl ze samých zlatých nitek. — I zanechali andělé marné práce, obklopili Ježíška a poletovali kolem něho, radostně zpívající: Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh všemohoucí!

Rozumíš nyní? Když tvůj tatínek, pan učitel atd. chce z tebe učiniti moudré dítě, musí ti ukazovati obrazy, knihy, musí ti vykládati a psáti na tabuli všecku tu učenost. Ale všemohoucí Pán Ježíš jest lepší učitel: Ani nevíš, že tě učí — jen tak sladce milo je ti, když k tobě přišel. Ani nepozoruješ, že tě naučil nové moudrosti. Později však, když potřebuješ tu boží moudrost — najednou víš, co nesmíš činiti — co třeba ti vykonati, abys neztratilo nebe. Vidiš, dušinko, to Pán Ježíš tě vyučoval při svatém přijímání. Všemohoucí Pán Ježíš však i jiný dar ti dá při svatém přijímání. Dá ti zlaté rouch o.

Josef byl miláčkem svého otce, patriarchy Jakuba. Na důkaz této zvláštní lásky koupil jemu otec krásný oděv; takové strakaté rouch o, jakého daleko široko nikdo neměl. Tenkrát te totiž považovali rouch o za tím krásnější, čím více barev na něm bylo. V tom rouch u byl Josef nejkrásnější ze všech bratrů. Tak velice jej ozdobil otec tím rouch em.

Hodné dítě, které často přijímá Pána Ježíše do srdce — to má Pán Ježíš rád, velmi rád. A proto chce, aby bylo krásné. Proto si je zdobí, jak žádný člověk nedovede okrášlit. A jak je ozdobí? Hleď, kdybys po každém hodném svatém přijímání bylo v obličeji krásnější — kdybys po každém svatém přijímání dostalo nové šaty — co bys z toho mělo? Jen škodu! Snadno by povstala v srdceku pýcha, nelaskavost ku ostatním méně pěkným, a ještě jiné nezl ednosti snadno bys provedlo, dítě milé.

Proto zdobí Pán Ježíš tvoji duši. Pamatuješ se ještě, jak jsme si vykládali o kráse dětské, nevinné duše? Pevně věří, co Bůh nám zjevil; nezlomně doufá v pomoc všemohoucího Boh a; miluje Pána Boh a více, než celý svět; jest pobožná, jest čistá, jest laskavá, jest pokorná. A mnoho ještě má jiných krásných vlastností. Při svatém přijímání Pán Ježíš učiní tvoji dušičku ještě pokornější, než byla — ještě laskavější — ještě čistotnější — ještě pobožnější; učiní svojí mocí, aby ještě pevněji věřila — ještě více doufala — ještě vrouceněji Pána Boh a milovala. —

Lidé na takovém dítěti mnoho nevidí. Jenom snad řeknou: jest čím dále hodnější, od té doby, co chodí častěji ke svatému přijímání. Ale Pán Bůh, svatí andělé a svatí nebešťané vidí více. Každá ta dobrá vlastnost v duši dítěte zdá se jim jako zlatá

nitka — a celá dušička jako oblečená ve zlaté roucho, utkané z těch nitek. Víš — jako ti andělíčkové na Ježíšku napřed viděli jen chudý kabátek. Když jim Pán Ježíš dal viděti svoji velebnost, zdálo se jim, že jest oděn ve zlaté roucho.

Takové zlaté roucho dá tvoji duši Pán Ježíš při svatém přijímání. A čím budeš častěji přijímati Ježíška, tím krásnější bude to roucho. — Neztratí nikdy svůj lesk. A až v tom rouchu přijdeš ku bráně nebes, otevrou ti dokořán a andělíci tě dovedou k Pánu Bohu.

„Chtělo bys, dítě moje, takové roucho? — Hleď — řekl jsem ti, co máš činiti, abys je dostalo. — —“

Kominičkovy vánoce.

Byl Štědrý den. — Ulicemi velkého města šel malý kominiček, desíletý hoch. Byl sirotek a neměl než dva chudobné hroby na hřbitově rodné vísce. Nouze vyhnala jej také od tohoto posledního majetku. A tak si přinesl ku svému kominičkému mistru jen dětskou, nevinnou duši — což jest více, než veškeren majetek světa.

Za soumraku Štědrého večera šel tento malý kominiček městem. Pln očekávání pohlížel k oknům, zda se některé otevře a někdo jej zavolá na práci. — Šel právě kolem kostela. Nade vchodem stála socha Matičky Boží s Jezulátkem. Zastavil se, sňal s hlavy umouněnou čepici, sepal umouněné ruce a modlil se: „Dobrotivý Ježíšku, jenž dnes večer tolik věcí přineseš s nebe hodným dítkám — ó dej, abych do večera ještě dostal vyměsti jeden komín.“ — Pokřičoval se, a tak mu bylo najednou veselo, že se dal do zpěvu.

Sotva ušel malý kousek, otevřelo se kdesi okno. „Sem, kominičku; pojď honem!“ Měl vyčistiti komín — jeho modlitba jest vyslyšena.

Šel se do práce — ale dluho se nevracel. Volali na něho několikrát; marně. — Vřak on se nezabije — řekli si, a nestarali se dále o něho. — Kominiček zatím již dávno byl z komína pryč. Když byl hotov s prací, unínil si, že na střeše počká na Ježíška, až bude sestupovati s nebe na zemi a že si trochu postěžuje. Málo si z toho dělal, že byl chudičký, že jej mistr nemilosrdně bil; ale hrozně se trápil, že jest tolik opuštěn, že nikdo nemá kominička rád. Proto chtěl počkat na střeše, aby se setkal s Ježíškem a jemu si postěžoval. Slyšel ještě z dolejších oken: „Karlo, buď hodný, sice nepřijde Ježíšek.“ — „Aha, zde čekají Ježíška. Zde jistě půjde Ježíšek ckolo,“ myslil si umouněneček a hledal si příhodné místo na střeše. Avšak za chvíli počal se sypati sníh, zafícel ostrý vítr a páchal kominička nemilosrdně skrze chatrný

oděv. — „Ach“ — myslí zase černá postavička na střeše — „snad přece mohu vlézt zpět do komína a čekat na lepším místě.“ — Vlezl zpět do komína, vyhledal si koutek jakýsi, schulil se tam a — za chvíli usnul. O půlnoci vzbudil spáče hláhol zvonů. všechny zvony města slavnostním sborem zpívaly na počest narození Božského Děfátka. Kominíček se nemohl hned vzpamatovati, kde ješ — v polospaní ztratil rovnováhu a — spadl dolů se svého vzdušného sedadla. Padal — padal — až dopadl. Když se rozhlédl, viděl, že spadl do starodávného, studeného krbu ve velké komnatě. Kolem stáli udivení vznešený pán s paní — a malý jejich Karel měl úžasem očka až kdesi na konci nosíku: nečekal takové učernění „Jezulátka“! — —

„Kde se tu bereš, uličníku?“ zvolal pán.

„Ach, prosím vás, já jsem Kryšpín Hlabeček — ach, prosím vás, nebijte mne,“ vzdychal nešťastný kominíček. „Já jsem čekal na Jezulátka, až k vám přijde. Chtěl jsem jej poprositi, aby udělalo mého mistra méně zlým. aby udělalo zimu teplejší, aby mi dalo někoho, kdo by mne měl rád — protože jsem opuštěný sirotek — nemám tatínka ani maminky!“ — —

„Neboj se, muži veliký, nic se ti nestane,“ těšil pán a obrátil se k synáčkovi: „Vidíš, Karlíku, tys chtěl, aby Jezulátka samo k tobě přišlo. Hleď, ono přece přišlo — ale v podobě těch, jež má nejraději — v podobě opuštěného sirotka“ — a paní dodala: „Honem, Karlíku, ať si tohle černé „Jezulátka“ sedne na tvoji židli a dones mu něco na zub, aby si osladilo slzičky.“ — —

Kryšpínek byl jako bez sebe, nechal sebou točiti, ani si nevzpomněl, že obarví na černé Karlíkovu židli. Karlík odběh. a pán s paní tiše spolu počali se raditi. Byli to bohatí, zbožní a dobrotiví lidé. Již čtyři dítky jim zemřely; o jedináčka Karlíka měli rovněž strach pro jeho slabé zdraví. — Kdyby nyní přjali za vlastní tohle umouněné „Jezulátka“ — možná že by Božské Jezulátka zachovalo jim jejich jedináčka. Oba pohlíželi na Kryšpínka. — —

„Milý muži,“ začala paní — „toho malého sirotečka

„Vezmeme si za vlastní dítko, jako bratříčka Karlovi,“ dodal pán. A hned volal Kryšpínka: „Pojď sem, kominíčku! Ty nemáš ani otce, ani matky?“ — „Nemám,“ smutně řekl hoch. — „Což — nechtěl bys zůstat u nás?“ — —

Kominíček překvapením ztratil řeč; všecek se chvěl. Jenom jasné černé oči se mu zaleskly a mimoděk sepal ruce.

„Budeš hodný, pilný a budeš Karlovi dobrým bratrem?”

V tom okamžiku však vstoupil Karel. Plnou náruč nesl cukroví. tak že — ač dával až příliš pozor — přece při každém kroku aspoň jeden kousek ztratil. Zaslechl poslední slova otcova a za kominíčka volal: „Ach já, to bude krásné!“ — —

Kryšpínek byl jako nebi. Padl na kolena, objal nohy svého dobrodince a vzlykal: „Moje zlaté — hodné — dobré Jezulátko — do smrti Tě budu za to — míti rád!“

Všichni políbili komíníčka na začazené čílko. Matka pak odešla. Šla do hořejší světnice najíti pro Kryšpínka šaty. Zřídka vešla do této místnosti, málo kdy otevřela tyto skříně. Čtyři malé rakve odnášeli z této síně. U čtyřech rakví zde plakala matička — bolestně lkala. Šaty po třech prvních byly již rozdány chudým; ale dosud měla matka šaty posledního — Ludvíka, miláčka. Ta poslední cběť byla nejtěžší. A nyní, když ve skříní uviděla kabátek Ludvíkův, zdálo se jí, jako by ji andílek jakýsi našeptával: „Ano, matičko, já jsem to! Tvůj Ludvík přichází k Tobě zase. Ježíšek poslal ti Kryšpínka místo mne!“

Vyňala šaty. To byly poslední šaty Ludvíkovy. Sám si přál takovou látku, ač již byl velmi nemocen a skoro již mu smrt hleděla z očí. Při zkoušení nového oděvu ulekla se matka, vidouc, jak jest vyhublý její miláček. Hoch zpozoroval leknutí matčino, křečovitě chytil se matky za krk a pravil: „Viď, matičko — viď, že neumru!“ — jako by jej mohla ona chrániti před smrtí. Za krátko však zemřel v náručí matky. Jeho poslední slova byla: „Když nyní zemru, budu andělíčkem u Pána Boha; a pak, matičko, pak přijdu a povím ti to!“ — To bylo asi před rokem — a nyní skutečně přišel — v osobě hodného, opuštěného sirotka. Vzpamatovala se matka ze zadumání. Sebrala šaty, dole oblekla Kryšpínka, přivedla jej před nového otce a pravila, slzíc: „Tatínku, přivádím ti zpět tvého synáčka Ludvíka; Bůh nám jej vrátil!“ — Otec i matka plakali — ale sladké slzy útěchy. — —

Hoši si prohlíželi spolu dary pod vánočním stromkem. Karlovi se nejvíce líbil stříbrný kříž, jaký dostávají vojáci, když se vyznamenali ve válce; on totiž chtěl býti generálem. A Kryšpínkovi zase nejvíce se líbil malý kříž na podstavci; tak pěkný kříž ještě neviděl — a nyní tenhle jest jeho vlastní! Nemohl se udržeti, poklekl ke stromku a hladil malé Jezulátko v jesličkách pod stromkem: „Ach, moje zlaté Jezulátko! Tys mi dalo tatíčka, matičku, bratříčka i tolik krásných věcí! Jistě, zcela jistě budu hodný, pilný a vás všechny budu míti ještě více rád, než nyní!“

— — — — —

Zase byl Štědrý večer. Zase fičel vítr a padal sníh, jako před lety. V malé kapli sirotčince slouží mladý kněz první mši svatou. Ministruje mu mladý důstojník ve vojenském kroji. A u oltáře v lavici ozdobené klečí milý, bělovlasý pán s paní, zářící štěstím. — Hlavičky přechytré — hádejte, kdo je to?

— — — — —

Srdečká zlatá! Nemáte u vás takového opuštěného komíníčka? Třebas není umouněný, ani neseďí v komíně — ale v

chudé jizbičce se chvěje hladem, zimou — jest smuten a opuštěn! Jakou radost by z vás měl Ježíšek, kdybyste dali tomuto Jeho opuštěnému bratříčku trošinku lásky ze svého teplého srdečka — i trochu svých mlsků — i trochů svých nepotřebných šatů — i trochu pokrmu! Otažte se matičky, co by tomu říkala, kdybyste udělali radostné vánoce takovému lidskému „Jezulátku“ opuštěnému! — — —

Zprávy z království Božího.

Růženka — nic. V jedné rodině bylo děvčátko, jež od narození mělo obě nožky chromé. Jeho dvě tetičky vypravovaly děvčátku častěji o Ježíškovi, aby tak jemu způsobily radost. Tak dítě, sotva čtyřleté, znalo již velmi dobře Pána Ježíše i Jeho předobré srdce. I stalo se, že najednou se obě tetičky roznemohly a byly nuceny ulehnouti. Jako dříve chodily denně ke stolu Páně, tak si i nyní vyprosily, aby jimi z blízkého kostela donášeno bylo častěji v týdně svatě přijímání. Růženka dívala se vždy pozorně na svatý úkon a modlila se, jak uměla. Po několika dnech, když podal kněz tetičkám Tělo Páně, ozvala se Růženka, jakoby pro sebe: „Teta Máry — Ježíška! — Teta Anna — Ježíška! — Růženka — nic!“ — Nikdo si nevšímal polohlasité řeči dítěte. Až jednou se obrátila Růženka sama ke knězi a prosila: Růžence také Ježíška! — Kněz viděl z těchto slov, že i Růženka jest hodna přijati Pána Ježíše do toužícího srdečka. Proto bez dalšího rozmyšlení podal i jí Tělo Páně. Dívka vítala nebeského hostě: Ježíšku, pojd' ke mně! A když již měla Ježíška, řekla: Růženka, také Ježíška v srdečku! Ježíšku, zůstaň u mne! — To se stalo před nedávnem ve Vídni.

Nejmocnější prosebníci. V jednom klášterním ústavě posílávají ctihodné sestry do kostela před svatostánek nejmenší dívky, čtyřleté až šestileté. Zádají je, aby se za ně modlily, kdykoliv jest ústav ve velkých starostech. Říkávají ctihodné sestry: Máme zkušenost, že tohle jsou nejmocnější prosebníci u Pána Ježíše.

Modlitba za tatíčka na vojně. V minulém čísle měly jste, milé děti, modlitbičku „Tatíčka mi, Bože, chraň!“ K této modlitbičce namaloval slavný malíř český, Jan Křehký, krásný obrázek. Vojín stojí v poli na stráži. V jeho vážné tváři zračí se odvaha a sebeobětování. Zanechal doma dětičky a šel hájit vlast a císaře. Vedle něho stojí Anděl Strážný a kryje štítem udatného vojína. V druhé ruce drží plamenný meč, jímž pomáhá brániti vojínovi vlast a porážeti její nepřátele. Na zadní straně obrázku jest zmíněná krásná modlitbička vašeho básníka Františka Střížovského. K modlitbičce udělal skladatel F. Petzold velmi pěkný nápěv, takže modlitbička hodí se i zpívati. Milé děti! Poproste rodiče, aby vám na obrázek a písničku dali peníze. Poproste veledůstojného pána vašeho, aby vám obě objednal. A modlete se i zpívejte modlitbičku často, hodně často, zvláště vy, které máte otce na vojně. Proste Ježíška, aby dal mu Anděla Strážného, by ho hájil a ošetřoval, aby se vám brzy zdráv vrátil jako vítěz. Obrázek i písnička budou státí dohromady 8 haléřů. Vyproste si je jako dárek k Ježíšku a kupte si obě. Budete mít zároveň památku na nynější vážnou dobu. Obrázky i modlitbičky zasílá „Matice cyrilometodějská“ v Olomouci.

Pro hrdiny!

Také radostné vánoce! Na Štědrý den šlo několik dělníků z práce domu. Na cestě se ovšem zastavili v hostinci, aby se trochu rozveselili, protože jsou vánoce a dříve byla práce skončena. Napili se dosti, ač nebyl ani jeden opilý. Na cestě k nádraží dostali se do malč hádky; protože však lihový nápoj omámil jejich hlas svědomí, zatemnil trochu jejich rozum -- hádali se stále hlasitěji. Ještě než vstoupili do vlaku, jenž měl je zanést k jejich rodinám, obrátil se náhle jeden z nich -- a těžkým kladivem udeřil svého protivníka do hlavy. Ten zavrával, klesl a byl mrtev. Nyní čeká doma matka se čtyřmi dítkami marně na otce, aby s nimi slavil Štědrý večer. — Dítka! Kdo byl vrahem, jenž zabil nešťastného otce? Byl to člověk, jenž lihovým nápojem se rozveselil; místo veselého člověka však z něho učinil alkohol zločince, jenž pro svůj zločin byl postaven před soud. Musel si odpykat těžký trest v žaláři. --- V naší říši rakousko-uherské stojí ročně před soudem dvě stě tisíc lidí a putují do žaláře. Proč? Jen proto, že se napili lihových nápojů a pak pozbyli vlády sami nad sebou a spáchali menší nebo větší zločiny. — Pamatuj si to, dítko! Když nebudeš pít lihových nápojů, jsi skoro bezpečně jisto, že nikdy nebudeš státi jako obžalovaný před soudem, ku veliké hanbě své i tvých rodičů a přátel. Když však se naučíš pít lihoviny, nejsi ani chvíli jisto, že něco neprovedeš, na co jest stanoven trest žaláře. Proto? — Proto nebudu nikdy pít lihových nápojů a nedám se nikým přemluvit, abych jich pít začal!

V Německu vydán byl počátkem války tento rozkaz: „Není dovoleno podávati raněným vojákům lihových nápojů. Každý hostinský, jenž prodá raněným kcičku, bude přísně potrestán!“ — Proč to? Protože jest dokázáno, že pitím lihových nápojů se překáží hojení ran! —

V Rusku při započetí války zakázán byl nejen prodej lihových nápojů, ale zastavena naprosto i jejich výroba. Továrny na lihoviny byly buď zapečetěny, nebo stroje z nich odstraněny, a místnosti proměněny ve vojenskou nemocnici. Státu tím vznikla škoda 3 miliard, a přece provedl svou. A proč tak přísná nařízení, budete se tázati? Zajatý ruský důstojník mi vyprávěl: „Válku s Japonskem prohrál ruský alkohol. Ruský voják je dobrý, udatný a poslušný. Jakmile však napije se alkoholu, vypovídá poslušnost a z boje utíká. Ve válce s Japonskem podáván byl vojákům čaj s velkými dávkami rumu a častěji podávány lihoviny. To bylo našim neštěstím!“ V této válce ruští vojáci bojují mnohem vytrvaleji a udatněji, a kladou vůči rakouské a německé armádě tuhý odpor. — Chraňte se proto alkoholu, který ničí tělo a zeslabuje i spoutává duši. Chraňte se ho jako jedu. —

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltární.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Střížovský.

Ježíškovi.

Ježíšku maličký,
vložený v jesličky,
na zemi vítán buď nám!
Nad chlévem andělé
zpívají vesele
k nebes výšinám.

I my se těšíme,
vroucně Tě zdravíme,
neboť jsi Spasitel náš.
Ačkoli chudičký,
vložený v jesličky,
pro všechny dárek máš.

Z očí Tvých slzičky,
Ježíšku maličký,
pláčícím lidem jsou ték;
chudoba veliká,
bolest Tvá všeliká
těšit jde do chatek.

Trpěti nauč nás,
ať vždy tvůj božský hlas
slyšíme na cestách všech:
„Pro vás jsem chudičký
sestoupil v jesličky,
s žehnáním na svých rtech!“

Ježíšku maličký,
vložený v jesličky,
chceme ti vděční být!
Za všechnu lásku Tvou
s duší chceme ochotnou
za Tebou věčně jít!

Nejlepší lék.

Nemocný člověk užívá všelijakých prášků, kapek, aby se vyléčil. Denně vychvalují obchodníci v novinách svoje léky a lidé poslední haléř vydají za ně. Tak velikou mají starost o zdraví svého těla.

Ale což — když duše jest nemocná? — Zde pomůže jediný lék, o kterém ti chci pověděti. Pán Ježíš vypravoval podobenství o milosrdném Samaritánu. Znáš je, že ano? — Člověk jeden byl přepaden loupežníky na cestě do Jericha. Byl oloupen o všechno co měl a ještě jej lupiči zranili hlubokými ranami. Chudinka ležel u cesty, nikdo mu nechtěl pomoci. Až přišel Samaritán, vyčistil rány pocestného, obvázal je a postaral se o něho, aby u dobrých lidí byl ošetřován. Rány se zahojily; pocestný byl za krátko pln síly, tak že pokračoval ve své cestě.

Dítko moje, víš co znamená to podobenství? Hleď. — Pán Bůh stvořil první lidi. Jejich tělo bylo silné, zdravé; žádná nemoc neměla nad nimi moci. Měli v ráji strom života, jehož ovoce mělo jim dodávati síly, aby neslábli, ani neustárli. Duše prvních lidí byla krásná. Měla takové zlaté roucho, jež jsem ti připomínal minule. Ale to roucho bylo tak krásné, že byli první lidé skoro jako andělé.

Než, přepadl je loupežník. Dábel v podobě hada svedl Adama i Evu ku pyšné neposlušnosti vůči Pánu Bohu. A ten první hřích zasadil tak hluboké rány tělu i duši prvních lidí, že je cítíme ještě nyní, po tolika tisících let. — —

Tělo stalo se slabým, nemoci dostaly přístup a s nimi přišla i smrt. Stala se slabou i duše. Ve svatém Písmě jest o tomto poranění duše napsáno: „Rozum jejich se zatemnil a vůle jejich byla od té doby nakloněna více ke zlému než k dobrému.“ — Tak lidé stále hlouběji klesali do hříchů, až odpadli od Pána Boha. Byli by zahynuli a nedošli do nebe, kdyby nepřišel milosrdný Samaritán. To byl Pán Ježíš.

Dal nám léky, aby duše naše nebyla nemocná, ale silná. Nemocný člověk, není mocný, jest slabý. Sotva udělá několik kroků, již klesá. Nemocná duše není mocná, jest slabá. Kdekoli má příležitost nebo pokušení ke hříchu, snadno zhřeší. A čím častěji hřeší, tím jest nemocnější, tím jest slabší. Kdyby nechtěla požívatí léku, který dává Pán Ježíš, snadno by zemřela na věky. Byla by v nebezpečí, že bude na věky zavržena.

Jaký lék připravil Pán Ježíš? Ó, dítko milé, sladký, nejsladší lék připravil Pán Ježíš! Svoje nejsvětější, nejčistší Tělo nabízí nám za pokrm léčivý! Slyš, co jest napsáno o tomto léku v Písmě svatém: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev — ve mně přebývá a já přebývám v něm!“ — A kde jest Ježíš, tam není hříchu, ani slabosti.

„Kdo ji mé tělo, nezemře na věky!“ — Bude silným, aby došel do nebe, aby neklesal do hříchu.

„Připravil jsi mi pokrm proti všem, kteří mne sužují.“
— Jako pokušitel musel s hanbou utéci od Pána Ježíše, tak utéci

musí též od duše, do níž byl přijat Ježíšek. Ke sv. Filipu Neri přišel mladík a naříkal s pláčem: „Upadl jsem do ošklivého hříchu. Nenávidím ten hřích; ale jsem slabý, a znovu se ho

dopouštím.“ Světec těšil jej a řekl: „Jď po 14 dní denně ke sv. přijímání.“ — Mladík poslechl. A časté přijímání Nejsvětějšího Ježíše jeho zlou náklonností tolik zeslabilo, a duši jeho tolik posílilo, že nikdy již se onoho hříchu nedopustil.

Dušinko -- snad často cítíš, jak povstává v srdečku hněv, pohodlnost; mocně bouří nedobré náklonnosti. Tak těžko jen se můžeš ubránit! — Ó, jdi si do kostelíčka pro sladký lék! Jdi často ke svatému přijímání a budeš vždycky silnou duší. Budeš Bohu milým dítětem — snadno přemůžeš všechny zlé náklonnosti.

Kde jest Ježíš, tam jest nebe. Budeš i ty mít v dušičce nebe: Jen svaté a dobré myšlenky tam budou; jako mlha prchá před sluncem, tak snadno zmizí i pokušení před mocí Pána Ježíše.

Illeď, takový máš lék -- a ty ho nechceš? — —

VOJT. ZAPLETAL, katecheta:

Helenčin sen.

Blíží se den svatého přijímání. Všichni v domě klidně spí. Helenka jediná bdí, spánek ještě nezavřel očí jejích. Je nespokojena sama se sebou a neustále zní jí v uších slova matčina: „Helenko, brzo půjdeš k svatému přijímání — a jsi neustále tak hněvivá a svárlivá!“

Bohužel, byla pravdiva slova dobré matky. Mnohokrát umiňovala si Helenka, že se chyby té bude varovati, ale opět propukala svárlivost její, a neuplynulo skoro ani dne, aby Helenka nebyla napomínána od rodičů pro hádky s bratry a sestrami. Když před několika týdny vrátila se ze školy s radostnou zprávou, že půjde po prvé k sv. přijímání, prohodil žertem její starší bratr: „Těšme se; hašteřivá Helena konečně přece snad promění se v anděla míru a pokoje!“ Slova ta pobouřila hněv Helenčin tak velice, že sákala se na bratra mnohem silnějšího.

O této hněvivosti své přemýšlela dnes Helenka a nemohla usnouti. Lítost její byla tak mocná, že očka zalévala se slzami. Helenka vzpomínala na vážná slova knězova o přípravě ku sv. přijímání a zkroušeně šeptala modlitbičku: „O milý Spasiteli, pomoz mé slabosti; nemám té síly, abych sama sebe přemohla!“

Po této modlitbě snesl se konečně spánek na unavená víčka a zároveň podivný sen upoutal ducha jejího tak, že procitla teprve, když matka přistoupila k lůžku a něžně pohladila ji na čele se slovy, že již čas jest připravovati se do školy.

Helenka viděla se ve snu uprostřed krásného chrámu. Bílé, mramorové sloupy pnuly se vysoko do výše, strop ozdoben byl vzácnými malbami, oltář tonul v moři světél. Před oltářem zlatý trůn, na něm sedí Ježíšek ve zlatém rouše. Obklopen jest se

všech stran tisíci a tisíci andělů, kteří drží hořící svíce v ruku a hluboce až k zemi se sklánějí. Pán Ježíš rozpíná ruce a láskyplně volá: „Nechte maličkých přijít ke mně!“

A hle! Kostelem kráčí vážně zástup svátečně oděných dětí, doprovázen sborem andělů strážných. Helenka poznává mezi nimi všechny své spolužačky. A již přistupuje k ní anděl strážný a šeptá jí do ucha: „Přidruž se k nim, smíš s nimi pozdravit Božského Spasitele!“

Helenka cítí, jak srdce její rozplývá se radostí. Přes svoji svárlivost byla dítkem zbožným; milovala božského Přítele dítek láskou nejněžnější. Pokorně spíná ruce a přidružuje se k zástupu. Již stojí dítky před oltářem! Jak je tu všechno krásné! Dítka v úžasu pohlížejí na Pána Ježíše; obličej Jeho září jako slunce, šat leskne se zlatem. Dítka předstupují před trůn, poklekají, Pán Ježíš zvedá je, a již je odvádí anděl strážný mezi anděly, kteří se koří božskému Dítku. Již jen několik dítek vidí Helenka před sebou, srdce jí tluče stále mocněji; s úzkostí pozoruje, že dítka nesou krásné květiny, růže, lilie, fialky, jež darem podávají Pánu Ježíši. Jen Helenka přichází s prázdnýma rukama. Se strachem obrací se k svému andělu strážci a táže se úzkostlivě: „Odkud mají všichni krásné květiny?“ Anděl strážný odpovídá vážně: „Květiny si dítka samy nasadily, je zalévaly a ošetřovaly. Což ty nepřinášíš kvítek? Bez dárku nemůžeš přistoupit k oltáři!“ — Helenka pláče a prosí: „Snad venku naleznou ještě nějakou květinu!“ — Na pokyn andělův rychle vyběhne z kostela, utrhne v trávě kytíčku prostých sedmikrásek a kvapně vrací se do chrámu. Již poslední dítko klečí před trůnem, podávajíc Pánu Ježíši darem kytíčku pomněnek. Nyní obrací se Přítel dítek k Helence, dotýká se čela jejího a táže se něžným hlasem: „Vstaň a pověz upřímně, zda mne miluješ?“ „Pane, ty víš, že Tě miluji,“ šeptá Helenka, „viz zde dárek, který přináším!“

Tu slyší Helenka bolestný povzdech sborů andělských a vidí, jak sesmutněly dříve jasné oči Spasitelovy. Již slyší Jeho vyčítavý hlas: „Dítě, to jest tvůj dar za moji lásku?“

Se strachem pohlédne Helenka na svou kytíčku a div nevykřikne hrůzou: v ruce drží bodlavé trní! Zdá se jí, že ji všechny prsty páli — rychle odtahuje ruku s tak zlým darem.

Než dobrotivý Spasitel, přes jehož rty nikdy neprošlo slovo nelaskavé, mlčky běře bodlavé tiny do svých svatých rukou; trní běře na sebe podobu koruny. Pán Ježíš soustrastně pohlíží na Helenku, pohled Jeho zarývá se jí až do duše — Helenka zakrývá si obličej a hořce pláče. Andělé teskně zpívají: „Lide můj, co jsem Tobě učinil? O hlavo Páně spanilá...“ Tu teprve pozvedá Helenka hlavu, leknutím skoro bez sebe klesá na kolena, před ní stojí Syn Boží, z rukou a nohou Jeho řine se krev, a na hlavě spočívá — trnová koruna.

„Pane, kdo Ti to učinil?“ v nezměrném bolu štká Helenka. Ale božský Trpitel mlčí, neodpovídá. Oči Jeho smutně pohlížejí na Helenku. Helenka pocítí najednou v srdečku prudký bol a již objímá nohy Spasitelovy. „Pane, odpusť,“ šeptají rty její, „nikdy již nechci Tebe trním zraniti; slibuji Ti, že hněvivost svou budu vždy potlačovati!“ A vedle Helenky klečí její anděl strážný, a přimlouvá se za svoji svěřenku: „Odpusť, Pane, odpusť dítěti svému! Až po prvé vstoupíš do srdce jejího ve svatém přijímání, nalezneš je ozdobeno nikoliv trním, ale květinami horoucí lásky a sebezapírání.“

Ježíš žehná dítěti a sbory andělské zpívají chvalozpěv, velebíce milosrdenství Boží.

A sotva dozněly poslední zvuky, procitla Helenka ze spánku a krásného snu.

Avšak sen nezůstal bez účinku na hodné dítě. Radost bylo pozorovati Helenku od té chvíle. — Byla klidná, tichá, mírná jako ovečka. Přistoupila Helenka po prvé ke stolu Páně s takovou zbožností, že rodiče zaplakali pohnutím nad hodnou dceruškou; byla v té chvíli radostí rodičů, radostí andělů. — Milé děti, chcete-li i vy býti radostí rodičů a andělů, následujte zbožné Helenky a přistupujte často a zbožně ke stolu Páně!

VOJT. ZAPLETAL, katecheta:

Nemocné dítě.

Nemocný Václav sedí u okna v nízké, chudé světničce. Před sebou má rozloženy školní knihy, ale oči jeho upřeny jsou stále na ulici. Václav netrpělivě čeká, až z protější školy vyhrne se zástup dětí. Chodil do školy rád, učival se pilně, a nyní již po několik týdnů zlou chorobou poután jest na chudou světničku. Jak mu bývalo doma smutno, často i slza objevila se na vyhublé tváři, když viděl veselé spolužáky, kterak na ledě a po sněhu se prohánějí. V těžkých a smutných chvílích těšila ustaraná matka svého miláčka, uvádějíc mu na paměť, co božský Spasitel za nás trpělivě snášel.

Před rokem zemřel otec Václavův, a nyní nastaly chudé vdově krušné doby. Musela sama vydělávati chleba a jsouc pradlenou, zdržovala se poněkud mimo svůj příbytek. Václav zůstával doma sám a sám. Když se matka večer domů navrátila, snažila se synáčka svého vcelijak rozveseliti; pozorovalať ubohá, jak dítě její slábne a podléhá zákeřné chorobě.

Pojednou oživily oči Václavovy. Zástup dětí opouští školu, a již stojí sousedův Jeník pod oknem; oznamuje s radostí, že jest mezi vyvolenými, kteří po prvé půjdou k svatému přijímání.

Václavovi zvlhly oči; nímoděk skřížil ruce a sesmutněl

ještě více. „Ach, na mne si tedy nevzpomněli, ovšem jsem ještě příliš mlád, ale Jeník je přece jen o několik měsíců starší!“ tak stěžoval si Václav v duchu. Pro stálou chorobu mohl jen zřídka školu navštěvovati a byl stále ještě zapsán v první třídě. Jíti k svatému přijímání, to bylo vroucí touhou jeho, na to se Václav již déle připravoval. Položil hlavu na stůl a ve světničce ozvalo se tiché vzlykání.

Tak našla jej matka, když večer vrátila se domů. Těšila jej, vyzývaje zároveň k pilné modlitbě. Po upřímných slovech matčinych upokojil se hoch, a katechismus byl nyní druhou jeho čítankou.

Druhého dne navštívil pan farář nemocného žáka. Radosti zabušilo srdce Václavovi, neboť tušil, že mu přichází oznámiti den svatého přijímání. Šlechtný kněz pozoroval, že nemocný sotva dočká se příštího roku; a ačkoliv byl Václav ještě příliš mlád, přece rozhodl se nemocného připravit k svatému přijímání. Když se matka večer vrátila, padl jí Václav kolem krku oznamuje radostnou novinku.

Slavný den svatého přijímání se přiblížil. Za hlazolů zvonů dlouhá řada svátečně oděných dítek ubírala se do chrámu Páně, aby tam po prvé ve svátostné způsobě do srdce svého přijala nejlepšího Přítele svého. Po mši svaté slavnostní průvod s rozžatými svícemi vychází z kostela a zastaví se před chudou chaloupkou. Tam leží jako anděl s rukama sepjatýma nemocný Václav. Na tváři jeho radostný úsměv, oči horečně planou, rty šeptají vroucí modlitbičky. — Matka klečí u lůžka a tiše pláče. Když podal kněz nemocnému svatou hostii, oči všech zarosily se slzami. Slavnostní průvod v tichosti vrátil se do domu Božího, Václav ležel tiše a vida matku neustále plakati, pojednou vztáhl ruku a pravil k ní: „Neplač, milá mamičko, já jsem dnes tak šťastný!“

Ža málo dní byl Václav andělíčkem, šťastným na věky.

Zprávy z království Božího.

Na punčošky. Čtyřletý Jiřík klečí s mamičkou v kostele u jeslíček. Pohlíží upřeně na Jezulátko a co chvíle zahledí se na mamičku. Z celé jeho tvářičky viděti jest litość jakousi. Zaseptal mamičce: „Tomu Jezulátku jest asi zima v tomhle čase.“ A již má ruku v kapse, vytáhl desíthalér a a kladě jej mezi ovečky do jeslí se slovy: „To jest tvoje, Ježíšku, abys si mohl koupiti punčošky.“

Láska. V dělnickém, chudém kraji připravoval kněz dítky na svaté přijímání. Mnohé z nich byly tak chudičké, že přicházely na vyučování bosy a v ošumělých šatech. Nadešel den prvního svatého přijímání. Kněz chce podávati dětem, ale musel chvíli čekati. Proč? Všecky dítky, které měly obuv, zouvaly botičky, aby se ti chudí nestyděli! — A ty se pyšníš svým oděvem?

Pro hrdiny.

Lihoviny činí člověka silným? Bláhoví lidé tvrdí, že pitím lihových nápojů stává se člověk silným. Mnohý již řekl: Kdybych nepil, nemohl bych vykonati tolik práce. — Vidte, moji hrdinové a hrdinky: Nikdo nepotřebuje tolik síly, jako naši vojáci na bojišti. Kdyby kdy lihové nápoje dodávaly člověku síly, musely by býti dováženy za vojny na bojiště, tak jako se za nimi vozí maso, chléb a podobné potraviny. — Ale, divná to věc! Ve větších městech nesmějí býti kořalny večer otevřeny. Do boje za našim rakouským vojskem nedovážejí ani piva, ani vína, tím méně kořalky. V polních kuchyních však místo lihovin připravují pro vojny čaj s citrony, čokoládu, kávu. Veliká péče se též věnuje obstarávání dobré vody pitné. — Proč to? Protože lihoviny neposilují člověka, ale činí jej nepozorným, slabým, citlivým vůči únavě a zimě. Proto není dováženo pivo za našim udatným vojskem.

Jak soudí generál o lihových nápojích. Generál, hrabě Häseler: „Jest klam, že alkohol osvěžuje. Naopak, oslabuje duševní a tělesné síly člověka až do úplné ochablosti. Proto jest požívání většího množství lihovin v boji hanbou pro vojáka. Ale i v míru, při cvičeních, podlehnu slunečnímu úpalu a mdlobě právě ti vojáci, kteří večer před tím se „posilovali“ pivem, vínem nebo kořalkou. Proto jest povinností vojáka, aby se vyhnul příležitosti, jež podlamuje sílu jeho.“ — Hle, jak soudí zkušení lidé. Není tedy pravda: Pij, dítě, budeš mít velkou sílu! Ale pravda jest: Chceš-li býti slabým, pij lihoviny; chceš-li býti silným, nepij lihovin!

Věrnost. V nynější válce byla právě dobojována veliká bitva. Do blízkého městečka zajela na odpočinek tlupa dragounů. Byli unaveni a žizniví. Dobrý člověk nabízel pivo vojínům, kteří byli u něho ubytováni. Vojíní však pravili: „Děkujeme vám za vaši laskavost, ale nelze nám přijati vašeho daru. Slibili jsme že v této válce nepožijeme ani kapky lihovin.“ Napili se vody a šli na odpočinek. — To byli hrdinové! A neškodilo jim to — druhý den byli plni nové síly a odvahy.

Rozkaz, který vydal velitel jednoho armádního sboru v této válce: „Armáda musí zůstati silnou a nepiemožitelnou. Lihové nápoje neučiní ji takovou. Proto vůči alkoholu platí rozhodné: „Př y č!“ — Pozorovali jsme, že raněným dávají jejich příbuzní a známí lihové nápoje. Nepřestane-li to, nedostane nikdo dovolení ku vycházce do města.“ — Když tedy lihoviny ve válce nejsou k ničemu, nestojí za nic ani v míru!

PÁN PŘICHÁZÍ..!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Střížovský.

Hostie bílá!

Hostie bílá,
božský zázrak!
v Tobě je síla,
spásy odznaku!

Zázračný Chlebe,
Manno andělů!
daný nám s nebe
v Lásky pocetu!

Před Tebou vděčně
na tvář padáme,
kraťuj nám věčně
v srdcích, žádáme.

K nebesům cestu
ukaz zbloudilým,
k hvězdnému městu
veď nás světem zlým!

K příbytkům Božím
cesta úzká jest,
trním a hloží
vede, v sterý křesť.

Naše ať snaha
k hvězdám touží výš,
věčného blaha
kde je Boží říš.

Na konci pouť
brány zotvírej,
do ráje uplouti
dětem svým ó přej!

Beránek Boží.

Nebylo snad v celém Nazaretě ošklivější děvušky nad malou Afru. Ani nechtějte vědět, jak byla ošklivá. Nebylo však **h o d n ě j š í** nad malou Afru: veselá, čiperná, ochotná, laskavá ke všem. Nic jí nepřekáželo, že se jí posmívali rozpustilci v kalhotách i v sukénkách; jen hořce si poplakala, když vlastní rodiče i sourozenci ji odstrkovali pro její ošklivou tvář.

Jednou setkala se na poli s malým Ježíškem. Sbíral klásky s Matičkou a trpěl hroznou žízeň, neboť slunce i na něho dotíralo bez milosrdenství. Afra nesla domů konev mléka. Když šla kolem Panny Marie, prosila ji Matička Boží o doušek mléka pro Miláčka. Afra ochotně naplnila dřevěný pohárek, podala Ježíškovi. Ježíšek uhasil žízeň, vrátil Afře pohárek a pohladil ji po tváři: „Ty jsi hodná, Afro!“, řekl, a znovu se dal do práce.

Afra si poskočila radostně a chvátala domů. Cestou si utírala pot s čela, a zdálo se jí, že má takovou hebkou tvář. U nejbližší studánky postavila nádobu na zem, a zahleděla se do vodní hladiny jako do zrcadla. Tam uviděla jakousi hezounkou tvářinku andělíčka, že se až ohlédla, kdo se to dívá ještě do studánky. Znovu pohlédla na vodní hladinu a zase viděla toho andělíčka. Nyní již věděla: Ježíšek ji pohladil a pod dotekem jeho všemohoucí ruky stala se z ošklivé Afry hezoučká Afra, jako andělíček.

Nechala mléko mlékem a běžela k Ježíškovi. „Udělal jsi mne skutečně pěknou? — A nebudu zase škaredou? — Ó, tys ještě **h o d n ě j š í** než já!“ — tak děkovala.

Dítko moje, potkalo jsi také někdy Ježíška? — Když při jímáš Ježíše ve Svátosti Nejsvětější — setkáváš se s Pánem Ježíšem, daleko lépe než Afra. Pán Ježíš nepohladí pouze tvoji tvář, ale zůstane v domečku duše tvé. A z tebe učiní hezoučkého andělíčka, nad jehož krásou celé nebe se raduje.

Pán Ježíš učiní krásnou duši, do které přijde ve svatém přijímání. Co činí duši ošklivou — a duši dítka dvojnásob ošklivou? Hřích jest to, jenž kazí krásu duše. Hřích smrtelný činí duši před Bohem tak nehezkou, jako jest mrtvola. Hřích lehký jest na duši jako prach na zlaté nádobě, jako skvrny na krásném obraze.

Aby zlatá nádoba se zastkvěla ve své kráse, třeba odstraniti prach. Aby vynikla veškerá krása obrazu, třeba smýti skvrny. — Aby duše tvoje byla docela krásnou — aby byla skorem tak krásná jako Bůh jest — třeba smýti s duše hříchy; především těžké hříchy, ale i lehké hříchy.

Pán Ježíš ve svatém přijímání odpouští tobě lehké hříchy; odpouští tresty za těžké hříchy; chrání duši, aby neklesla do těžkých hříchů. Než podá ti kněz Pána ve Svátosti nejsvětější, praví: „Ejhle, beránek Boží, který snímá (t. j. odpouští) hříchy

světa“. — Všimni si dobře těch slov a uvaž, jaké to štěstí pro tebe ve svatém přijímání!

Svaté Písmo praví, že i spravedlivý člověk klesne sedmkrát za den — dopustí se malých, lehkých hříchů: malé netrpělivosti, malé nelaskavosti, malé neposlušnosti, malé pohodlnosti

atd. Těch malých chyb jest již za týden tolik, že si ani na všechny člověk nevzpomene, a tudíž se z nich ani nepovídá. A přece čekají na nás i za ně tresty u Boha — kdyby nebylo svatého přijímání. Ale ve svatém přijímání všechno nám Ježíšek odpustí

— a přidá ještě: odpustí též tresty, 'jež' snad nešťastná duše zasloužila za těžké hříchy. Přidá ještě sílu, aby duše nepadla do hříchu smrtelného.

A tak po svatém přijímání jest duše tvoje krásnou, skorem jako andělíček. Jen jednu podmínku žádá Pán Ježíš. Před svatým přijímáním modlí se ministranti „Vyznávám se Bohu všemohoucímu“ (Confiteor); jako by řekli: Upřímné lítosti nade všemi hříchy třeba duši, aby jí Pán Ježíš požehnal a učinil krásnou! I kněz to potvrzuje, když praví jménem všech: „Pane, nejsem hoden, abys přišel ke mně — ale jenom slovo promluv, a duše moje bude uzdravena.“

Ano, dušinko — budeš uzdravena! Krásná budeš, celé nebe se všemi anděli i svatými bude se na tebe usmívat! — Čím častěji půjdeš ke Stolu Páně, tím budeš krásnější! Nevyhýbej se Pánu Ježíši! Jdi, abys Jej potkala — vždyť jsi jeho dítě! — Řekni: Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa — odpusť mi moje chyby — učin krásnou duši moji! —

Trnová koruna.

V koutku zahrady stojí Rudolf u růžového keře a vyřezává z něho namáhavě dlouhé pruty. Zvláštní to druh růžového keře; vyháší dlouhé, tenké pruty, poseté hustě silnými trny. Rudolf s velikou námahou i opatrností vyplétá dlouhé pruty a odřezává. Dvakrát se již pořezal, v kabátě má kolik dřek od trnů, na ruku i v obličeji více krvavých skvrn. Tak jest zabrán do práce, že si toho ani nevšimá.

„Ale, Rudolfe, kde vězíš?“, volá známý hlas. Rudolf polekán zdvihl hlavu a vidí matičku. „Všude jsem tě, dítě, hledala — jak to vypadáš? Co děláš? Vždyť jsi sama krev!“

V rozpacích ukrývá Rudolf obě ruce, zčervenal v obličeji, že skoro ani nebylo znáti seschlé kapky krve na rozpálených tvářích. „Já? — Já — já jsem jenom chtěl . . .“ — a dál nemohl pro rozpaky. — „Tak přece mluv, dítě moje,“ pobízí matka — „co znamenají ty ostnaté trny na zemi?“

„Ach, matičko — nebuď zlá . . . hled, ve knize tvoji jsem četl o jednom řeholníku. Udělal si z trnových prutů skutečnou, velikou trnovou korunu, jako má Pán Ježíš. Tu si pověsil ve své světničce pod kříž a kdykoli vykonal dobrý skutek nebo se přemohl v něčem, poklekl pod kříž, ulomil vždy z koruny jeden trn a modlil se pln radosti: „Hle, dobrotivý Spasiteli — o jeden trn méně rozrývá bolestně tvé skráně. Tak jsem rád, že mohu zmírniti tvoje muka!“ — Vš — a já nyní půjdu ke sv. přijímání — a tož jsem myslel — tož jsem chtěl . . .“ — „Tož jsi chtěl udělati jako onen mnich, můj synáčku?“ dopověděla matka, hluboce dojata. „Ano, dítě, učin tak — Pán Ježíš bude jistě

mít z tebe velikou radost, že chceš zmírniti jeho utrpení, že chceš ulámati trny, jimiž dosud lidé zlí bodají jeho nejsvětější srdce. — Ale, jak to chceš provést?

Temné oči Rudolfovy zazářily. „Ó, to již vím, matičko! Velebný pán řekl, když se z lásky k Pánu Ježíši přemáháme, když jsme poslušnými na slovo, když jsme tichými — to že jsou malé oběti, které působí Ježíškovi velikou radost. A — matičko — víš, já nemohu ani vidět hrachovou polévku, ale nyní si ji vezmu v pátek dva talíře, z lásky k Ježíškovi; až mi Karlíček vymaže písmenky v sešitě, nebudu se nic zlobiti; a dnes již jsem dal svoje jablko chromému Martinovi — — —“ Rudolf se zarazil. Vždyť on tohle nikomu nechtěl povědět — jen Pán Ježíš o tom měl vědět! — Zahanbením sklonil hlavu. Než matka pohlédla jej a řekla: „Hodný jsi za to Rudolfe! Pojď, pomohu ti plést korunu; a snaž se jen, aby brzy nebylo na ní ani trnu. Po svatém přijímání pak položíme pod kříž květinový věnec.“

Ano, matičko — rád! Ale musíš mne upomenouti, kdybych na to někdy zapomněl! — „Ráda,“ dí matka — „a nyní do práce.“ — Vzali několik nejdelších prutů, spleli pozorně a svívnuli do věnce a svázali koude'ným provázkem. I Rudolf i matička ztratili při tom více kapek krve. — Mlčky pohlíželi na svoje dílo, z něhož na vše strany trčely ostré trny. — Takovou děsnou korunu vtiskli lidé na hlavu Spasitelovu — na tu hlavu, kterou touží spatřiti andělé — na hlavu nejkrásnějšího ze synů lidských. „Ano, ano,“ pravila matka: „přijíš málo myslíme, co Spasitel vytrpěl. Ale, když člověk vidí takovou korunu, teprve si dovede poněkud představit, jaká to byla muka. Pojď, můžeš vzít korunu, a půjdeme domů.“ —

Ve slavnostní náladě nesl Rudolf bodlavý věnec a pověsil jej pod kříž ve světnici. Pak poklekl a znovu slíbil Spasiteli, že z lásky k němu vykoření svoje chyby, prosil o pomoc.

Ještě ten den mohl Rudolf ulomiti jeden trn z koruny. Malý Karlíček seděl za stolem a hlučně pojídal svoji večeři. V tom spatřil na okně novou biblickou dějepravu — a pln radosti odložil lžici, přinesl knihu a prohlížel obrázky. Líbily se mu — ale zdálo se mu, že by byly hezčí, kdyby byly barevné, jako v jeho obrázkové knize. Přinesl si svoje barvičky a dělal barevné obrazy z černých; maloval lidi na červeně, zelené psíky, modré stromy a žlutou oblohu. Ku konci své umělecké činnosti však převrhl talíř s polévkou, a kniha plavala v polévce jako loď na moři. — V té chvíli vešel Rudolf a viděl, co se stalo. Vřelé slzy vytryskly mu z očí. Ach, jeho milá, krásná kniha! A ten hloupý, darebný kluk — všechno jen zkazí. Již chtěl vybuchnouti hněvem, jako jindy činíval při podobných příležitostech — ale v tom si vzpomněl na trnovou korunu. Veškerou silou se opřel hněvu — vzal zničenou knihu a řekl malému hříšníku (jehož

ostatně již svědomí tak bolestně hřyzlo, že nosík vypadal jako zmoklý kopeček mezi dvěma potůčky): „Karlíčku, to nesmíš! Neber mi nikdy moje věci! Já ti zítra dám jiné černé bráčky; ty můžeš pomalovati!“ — Pak šel Rudolf do vedlejší světnice, poklekl před kříž a řekl: „Pane Ježíši, první oběť! — a ulomil trn z koruny.

Druhého dne, když právě odešla matinka s Karlíčkem, spatřil otec zamazanou knihu Rudolfovu. Velmi se rozhněval: „Ale, chlapče, co ti napadá! Taková drahá, nová kniha, a tys ji tak zničil! Tak se zachází s věcmi? Za trest zůstaneš celou neděli ve světnici! — Styď se!“ — Otec rychle odešel ve hněvu. — Rudolf stál jako zkamenělý! Výčitka otcova přišla jej překvapila, a než mohl se vzpamatovati, otec odešel. Než nyní chtěl běžeti za otcem — ospravedlniti se — pověděti, že to udělal Karlík. Otec přece nesmí o Rudolfovi mysliti, že by tak. . . Nahle vzpomněl si Rudolf na svoji trnovou korunu a — mlčel! A ulomil druhý trn! — V neděli však přece směl ven. Karlíček se pochlubil tatínkovi, jak v Rudolfově knize obrázky „tak krásně namaloval“, a tak vyšla celá věc na jevo. — Otec pohladil Rudolfa po tváři a řekl jen: „Hodný jsi hoch a statečný.“

Často lámal Rudolf trny, někdy i více za den. Vždyť jest za den plno příležitosti k oběti! — Ráno nechtělo se mu z teplé postýlky, zvláště za chladných dnů. Ale řekl: „Ježíši můj, z lásky k tobě se přemohu.“ A šlo to! U stolu býval dříve Rudolf velmi vybíravý; to jedl rád, to nechtěl — nyní však nebylo nic takového. Když byl v nejlepším při hře a matka volala, nechal všeho. Nemračil se, když měl vykosati, co mu nebylo po chuti. Tiše přinášel svoje oběti — a rovněž tak ubývalo trnů z koruny trnové. Ovšem nebyl Rudolf rázem světcem, — ó, mnohý boj bylo bojovati! Avšak šlo to čím dále snadněji, a trnů v koruně ubývalo kvapem. Když se někdy zapomněl, stačilo jen, aby matka řekla: „Rudolfe, trnová koruna!“ — a Rudolf ulomil další trn.

A nadešel den, kdy zmizel poslední trn! To bylo na velikonoce, týden před Rudolfovým svatým přijímáním Rudolf šťasten pohlížel na spleteninu suchých, hladkých prutů. „Můj Ježíši, jsi spokojen?“ šeptal. „Přijdeš rád za 8 dní ke mně? Jak krásné to je, že právě na velikonoce zmizel poslední trn! Dnes jsi vstal z mrtvých, a tvoje svatá hlava jest zase krásná!“ — V tom volala matka, poslala Rudolfa ven. „Nechod k mým knihám,“ napomínal ještě Karlík, jenž zvědavě natahoval prstíky po všem, co se mu namanulo, a chtěl všechno „spravit“ Karlíček poslušně se knihám vyhnul, ale vzal židli, vylezl na ni a prohlížel si divný věnec pod křížem. — To — vždyť jest to takové hloupé, suché dřevo, nestojí za nic.

Když se Rudolf vrátil, uviděl hned prázdné místo pod křížem. „Karlíčku, kde je věneček?“ tázal se, věda, že asi

uhodil na toho, jenž bude vědět, kam se koruna poděla. „Vyhodil — z okna. Hloupé, staré pruty!“ chlubil se Karlíček.

Rudolf napřed chtěl býti smuteu. Ale, vždyť není tak zle! Koruna splnila svůj úkol. I tu korunu obětuje Pánu Ježíši, ač si ji chtěl uschovati na památku.

Za týden, po svaté zpovědi, odešel Rudolf do zahrady, aby mohl nerušeně přemýšlet o štěstí, jaké naň čeká. Zašel až pod okna, kde stály husté keře růží — a zarazil se: skutečně, jeho suchá koruna bez trní visela v hustém křoví. Padla z okna na nejhustší místo keře. Pod teplými vánky jara vypučely ratolístky z keře a propletly se na všech stranách suchou korunou, ranní malé růžičky kvetly červeně z Rudolfovy koruny. — Rudolf sepal ruce. Byla mu ta koruna jako pozdrav od Spasitele, jako znamení, že ze suché koruny vykvetou mu vzácné květy milosti od Boha.

A když přišel Pán Ježíš do srdce Rudolfova, jistě ověnil květy ctností jeho duši. — Za korunu, ze které Rudolf láskou vylámal trny, dá jemu Ježíš korunu, která též nemá trny, ale jest poseta perlami a drahokami — korunu nebeské radosti.

Zprávy z království Božího.

Žaloba. Váš papírový přítelíček přiběhl ondy k tomu, jenž mu šije každý měsíc nový kabátek. Přiběhl všecek uplakaný. Nic nedíval, že slzičkami rozmazal si celou básničku. Pro pláč sotva mohl vypovědět, proč naříká: „Že prý se na něho zlobí jeho nejmilejší přátelé. Velebný pán prý mu řekl, že jest nepořádný, že nepřichází včas, ale až kdysi v polovici měsíce. A dětičky, malé i ty velké, prý na něho tak divně hledí! Sotva jest prvního dne v měsíci, již prý volají netrpělivě: „Číslo, číslo!“ a když není hned v jejich rukou — když přijde až za 14 dní — tu prý je strčí do kabelky — bez laskavého přivítání, bez radosti! — „A já — já přece za to nemohu!“ končil knotek malý svoji žalobu. — Dětičky, buďte hodné — nebuďte zlé! Vždyť jest válka! A tiskárně jest o polovinu pracovníků méně — a pošta také není jako v míru! Buďte hezky trpělivé, a vždycky radostně přivítejte svého druhá: „Pěkně vítáme, mladý panáčku! Tos hodný, žes na nás nezapomněl! A co víš nového?“ -- Tak, a bude po pláči!

Z vojny. Vojín mladý, odeházející na bojiště, psal svému velebnému pánovi: „Přece přišla chvíle, kdy musím opustiti své drahé, milou Moravčínku. Dnes v noci jedu. Jsem odevzdán do vůle Nejvyššího, a to tím, že jsem vykonal živou svatou zpověď. Dost často a rád jsem chodil k svaté zpovědi, ale teď lituji, že jsem častěji nechodil. Teprve nyní poznávám cenu života. Mnohokrát Vám Pán Bůh zaplatí za Vaši lásku k nám. Vy jste nás naučil k té pravé lásce cestu znát — k častému svatému přijímání. Nejhlavnější zásluhou „Sdružené omladiny“ jest, že jsem si tak zachoval čisté srdce. Ani nevíte, jak nyní jsem tomu rád!“

Vidíte, dětičky! Chodil často ku svatému přijímání a zůstal hodný!

Nejlepší škola. Sv. Františku Saleskému bylo 10 let, když po prvé byl u svatého přijímání. Od té doby chodil každou první neděli v měsíci ku svatému přijímání, a za několik let chodil každý týden. Tázali se ho kdysi, proč tak často chodí ku svatému přijímání. Odpověděl: „Pán Ježíš vyučuje, jak by se člověk stal svatým. Chodím k němu, aby mne tomu naučil.“ — A naučil se tomu u Pána Ježíše.

Pro hrdiny.

Proč zakazují lékaři lihové nápoje raněným vojínům. Již dříve bylo zde napsáno, jak sám vojenský velitel zakázal podávání raněným lihové nápoje. Proč? Alkohol, obsažený v lihových nápojích, přechází do krve a kazí ji. Kazí bílá tělíska v krvi. Úkolem těchto bílých tělísek jest odstraniti z krve škodlivé látky, jež se tam dostaly z větru nebo následkem nemoci. Ošklivá látka, jež vychází z hnisajících ran — to jsou bílá tělíska krve, jež vynášejí ven nečistotu z krve. Dokud jsou bílá tělíska v krvi všechna zdravá, snadno odstraní škodlivé látky z krve. Nemoc se záhy vyléčí, rana se rychle zahojí. Je-li však krev oslabena tím, že alkohol oslabil bílá tělíska, nejenom že nemoc a rána se těžko léčí, ale jest takový člověk mnohem přístupnější nemoci. Jsou ústavy, „nemocenské pokladny“. Tam dělníci platí malý příspěvek a jsou pak v nemoci podporováni od oněch ústavů. A tyto ústavy vypočetly dle svých seznamů nemocných, že dělníci, kteří pijí lihové nápoje, třikrát častěji onemocní než lidé, kteří nepijí — a jejich nemoci trvají průměrně třikrát déle než nemoci lidí, kteří nepijí lihoviny.

Osudná sporivost. Jedni rodiče, aby neztratili času, požívali často kořalku, do níž nakrájeli chleba. Tuto „snídani“ nebo oběd dávali i svým třem dítčům. Záhy ale tato „silná“ strava učinila otce i matku neschopnými ku práci a oba záhy zemřeli. A dítka? — Nejstarší dcera se vdala, záhy však onemocněla a zemřela. Lékař napsal, že zemřela následkem pití lihovin. Druhé dítě bylo syn. Sotva vyšel ze školy, čytil se zkažených přátel, přestal se modlit, ztratil víru. Každý vydělaný haléř propil. Jednou pil kolik dní za sebou, propil i šaty na sobě a pak se oběsil. — Třetí dítě bylo rovněž syn, zručný hodinář. Rovněž záhy odhodil svatou víru. Obvyčejně i deset až dvanact neděl pracoval a kořalky se ani nedotkl. Když ale vasedl do kořalky, vydržel tam až deset dní — vždycky, čokud nepropil všechny peníze i šaty. Když byl opilý, častěji nahlížel, že chybuje. Šel k panu starostovi a prosil, aby jej asi na den zamkl, by zase přišel k rozumu. Jednou přišel i k panu faráři a prosil o radu, co by měl činiti, aby se stal lepším člověkem. Rozmluva trvala skoro hodinu. Pan farář mu doporučoval jediný záchranný prostředek, totiž úplnou zdrželivost všech lihových nápojů. Ale konečně řekl nešťastný muž: „Prosím vás, pane faráři, nena máhejte se tolik; neboť víte, u takového starého kořalky jako jsem já, jest každá řeč marná. Takový se přece nepolepší!“ — Za málo měsíců i tento nešťastník skončil sebevraždou. — Nešťastní lidé! Kdo je učinil nešťastným? Ta první kapka lihovin, která jim v nohách zachvřtala! Neboť ona je naučila pít — až tak bídne skončili po nešťastném životě. — Takových nešťastníků jest v našich vlastech každý rok mnoho tisíc! —

PÁN PŘICHÁZÍ..!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Střížovský.

Kříži Páně.

*O Jezu, králi duše mé!
Jak sladko být Ti poddánu,
jak sladko zřítí v oči Tvé,
v Tvém srdci býti schovánu!*

*Ať vichry ječí kolem nás,
svět ať si kráčí cestou zlou,
my slyšet chcem' vždy Tvůj jen hlas,
vždy půjdeme jen stopou Tvou!*

*Nám kyne, — víme, — boť a kříž,
krev ze stop Tvých nám rudne vstříc,
leč každým krokem k Tobě blíž
jdem v záři věčných voskovic.*

*Tvůj Kříž buď úděl časný náš,
Tvůj Kříž nám svítí v černých tmách
a smrti pociť až nám dáš,
stůj na hrobě kříž ve hlavách!*

*A kdysi až nás v soudný den
zvuk Boží trouby vzbudí zas,
Tvůj kříž se zjeví ozářen,
s ním věčný — věčný hodočkas!*

Pramen radosti.

Když anděl Páně zvěstoval Panně Marii, že Pán Ježíš bude jejím synáčkem, modlila se Panna Maria: „Velebí duše má Hospodina a jest plna radosti, neboť veliké věci učinil mocný Bůh.“ — Když svatý Jan Křtitel se po prvé setkal s Ježíškem, poskočil radostí. — Když se narodil Spasitel, zpívali andělé a ohlašovali pastýřům: „Zvěstujeme vám radost velikou, které se dostane všemu světu.“ — Když svatí mudrci uviděli hvězdu vedoucí je k Ježíškovi, „zaplesali radostí velikou“.

V Nazaretě působil Ježíšek radost Matičce i svému pěstounu, i všem, kdož jej poznali; svatý Lukáš o tom napsal: „Ježíš prospíval milostí u Boha i u lidí“, byl milým Bohu i lidem, všichni radost pocítili v srdci při pohledu na Božské dítě.

Pak chodil Pán Ježíš po bílých cestách svaté země. Co činil? Působil radost lidem. Radostí naplnil srdce vdovy Naimské, když jí vrátil zemřelého jedináčka. Radostí zaplesalo srdce všech, kterým vrátil zdraví těla — malomocných, slepých, němých. Radostně zajásali ubožáci, jimž vrátil Ježíš zdraví duše — vypudiv zlé duchy, odpouštěje hříchy. S radostným nadšením následovali Ježíše všichni, kteří slyšeli jeho kázání. Všecko opustili, jen aby se nemuseli vzdát radosti plynoucí z přítomnosti Pána Ježíše a z jeho slov.

Ještě v poslední chvíli života — když již na kříži umíral, způsobil Ježíš neskonale radost srdci kajícího lotra. „Ještě dnes budeš se mnou v ráji“ — řekl — tam, kde jest radost nejsladší. Potěšil dvě bytosti sobě nejmilejší, Pannu Marii a svatého Jana.

A což když vstal Ježíš z mrtvých a přišel zase mezi své milé apoštoly! Nebudu nic vypravovati o té nesmírné radosti, protože ji nedovedu popsati. Jak veliká to byla radost, naznačili učedníci v Emauzích. Pán Ježíš šel s nimi a poučoval je; oni pak vyvalili: „Srdce naše hořelo v nás“ — radostným nadšením.

Pak vstoupil Spasitel na nebesa, a my k němu voláme: „Ježíši, radosti andělů — Ježíši, poklade věřících — smiluj se nad námi!“

Ano, dítě moje, — proto přišel Pán Ježíš na svět, aby dával lidem radost.

A nyní pověz, dušinko: Kdo jest to, jemuž otvíráš srdečko ve svatém přímání? Pán Ježíš, to jest — týž Ježíš, jenž tolik srdcí naplnil čistou radostí!

Myslíš, že zůstaneš smutným, když k tobě přijde Pán Ježíš? — Není možná, dítě moje! A kdybys tak smutné bylo, jako matka nad smrtí jediného synáčka — Pán Ježíš tě potěší! Kdybys tolik trpělo, jako nemocní nejbídnější — Pán Ježíš tě potěší, dá sílu a hrdinnou trpělivost. Kdybys tak zoufalé bylo jako Maria Magdalena, jako lotr na kříži — Pán Ježíš tě potěší;

odpustí všechno, na srdce tě přivine. Kdyby nikdo tě nemohl potěšit, jako opuštěné apoštoly — Pán Ježíš tě potěší, řekne tobě jako jim: „Pokoj vám, nebojte se!“

Po dobrém a hodném svačím přijímání cítíš vždycky kousek takové radosti. A zůstala by ti ta radost, kdybys zůstalo hodným dítětem! — Čím častěji bys přivinulo s láskou Spasitele na svoje srdéčko, tím větší by radost byla!

V srdci dítěte musí býti stále čistá radost! Dítě zamlklé, smutné — ani není dítětem!

Proto? — Proto „půjdu k oltáři Božímu, k Bohu, jenž obveseluje mládí moje“. — Tak se modlí kněz na začátku mše svaté. Tak ať často ozve se toužebný hlas v tobě, dušičko! Ježíškovi milá. A poznáš, jak sladký jest Pán!

Cesty hříchu.

Paní Dobrá horlivě plní velký koš všelijakými dobrými věcmi. Kdybych vám pověděl, jaké to byly věci, hned byste dostali laskominy. Proto raději zavřeme víko u košíku. — Paní Dobrá ráda navštěvuje chudé i nemocné — s plným košíkem v ruce. Dříve chodívala sama; ale co se její nejstarší, Mařenka, připravuje na sv. přijímání, chodívali spolu. Pro hodnou dívku není větší odměny za dobré chování.

Hodná jest Mařenka — pomyslila si matka. Ale má jednu ošklivou chybu, které se nemůže zbaviti přes všechno napomínání, slzy a předsevzetí. Mařenka jest mlsná!

Nevýslovně ráda měla sladkosti. Kdekoli se naskytla svůdná příležitost a nikoho nebylo na blízku, podlehla Mařka pokušení — ovšem hořce oplakávala v poslední době každý takový poklesek. Co z toho bude? Matka tolik se namodlila za svoje dítě — ale zdálo se že marně.

Kdosi vešel do předsíně. Paní Dobrá vyšla ven a zůstala delší dobu s návštěvou venku. Za několik minut vrátila se Mařka ze školy. Vešla do světnice a zůstala udivena státi. Na stole talíř s dortem! Ach — to jest dort od minulé neděle, od maminčina svátku! Tehdy Mařce tuze — tuze chutnal. Tři kousky jsou odděleny (ty paní Dobrá chce ještě dáti do koše a zanésti bledým dítkám chudého obuvníka) — jistě jeden jest pro Mařku! Chtivě vztáhla ruku po talíři. Ale ne — nesmí ničeho bráti! Vždyť již nikdy nechce mlsati — ještě dnes to slibovala Pánu Ježíši.

Zdlouhavě ustoupila několik kroků zpět, ale hned zase stála před talířem. Trošinku prstem se dotknouti dortu, to přece smí! Zda ještě jest tolik dobrý jako v neděli? Tu leží několik drobečků — ty si přece může vzíti! A zde malinký kousek cukrové ozdoby. Ach — jak jest to dobré! Horlivě sezobala mlsná kočička všechny drobečky. — Ó, jen malinenký kousíček dortu kdyby měla — jen ten nejmenší ze tří kousků! — Vlastně jí podle práva patří jeden kus. V neděli dostala jen jeden. Toník dostal ještě jeden — aby ho nebolela modřina na čele, když spadl se schodu. — Má si vzíti kousek? Ale — to by matička poznala; raději si sama kousek ukrojí — jen jako papírek teničký kousek.

Tak moudře uvažovala Mařka, nedbala na nepokojný hlas svědomí. Rychle uchopila velký nůž a ukrojila kousek dortu. Ovšem neobratně — jako kdyby dvacet myšek kousalo. Rychle pojídala malá hříšnice vzácnou kořist — než — celou silou se ozvalo svědomí: „Zase mlsalas! Tolik jsi slibovala — a to chceš jíti ke svatému přijímání? Což ničeho nedovedeš z lásky k Pánu Ježíši?“

Mařka sklonila hluboce hlavičku. — Ach, jak mohla jen tak se zapomenouti. — Srdečko se úzkostně chvělo; plna hanby uchýlila se Mařka ku svým knihám a dala se do svých úkolů. Za chvíli vešla matka. Na první pohled poznala, že kdosi mlsný dostal chuť na sladkosti. Druhý pohled upřela na Mařku — a věděla všecko. — Smutně pohlížela matka na děvušku, která velmi pilně pracovala, jako by matky neviděla.

„Mařenko . . .“, promluvila vážně matička . . . než Mařka neslyšela, neboť se strhl pod okny pustý hluk: křik, nadávky, smích. I paní Dobrá s Mařkou přistoupily k oknu a viděly ošklivou, roztrhanou ženu, jak zuřivě rozhazuje rukama. zatíná pěstě a spílá. Houf divokých rozpustilců poskakoval kolem ní. Žena byla opita, kolísala se strany na stranu k veliké radosti uličníků; ti ji zle dráždili, ona se bránila. Chtěla hodit kamenem po pronásledovatelích, při tom upadla do bláta, a nezbedové div se neudusili nevázaným smíchem a křikem. Náhle však se rozutekli: přišel strážník, odvedl spílající ženu do vězení.

Mařenka odvrátila se od okna s přestrašeným obličejem. Zachvěla se a přitulila se k matičce: „Jak zlé a ošklivé jest to, matičko. — Ale, matičko, proč pláčeš?“, tázala se udiveně, vidouc slzy v očích matčiných.

Matka rychle pohlédla ku kříži na stěně, aby jí Bůh vnukl pravá slova. Pak řekla smutně: „Pláči, protože myslím, jak moje Mařenka jednou tak hluboce klesne jako tato nešťasná žena!“

„Já, matičko?“ zvolala užaslá Mařka, a skoro hněvivě zahleděla se na matku. „Ano, ty, dítě moje!“, přisvědčila matka vážně.

„Ale, maminko!“ . . . Mařce až dech se tajil zděšením. To přece jest příliš, že matka tak o ní smýšlí! Každý říkal, že ona žena jest velmi zlá, že byla ve vězení — a všichni se jí vyhýbali. A nyní myslí matička — Mařka se dala do usedavého pláče. „Neplač — pojď ke mně,“ pravila matka. „Vypovím ti život té ženy. Znáš ji dobře, neboť chodila se mnou do školy.“

„S tebou, matičko?“, divila se Mařka, dosud všecka uslzena. „Vždyť jest již taková stará!“

„Ano, zdá se stará, neboť hřích a zlé žádosti zničí zdraví a život člověka. Ve skutečnosti jest ta žena právě tak stará jako já, jest jí 40 let. Ale dej nyní pozor:“

„Anna Hladká již v šestém roce ztratila otce; matka ji dobře a zbožně vychovala. Byla hodná, pilná dívka, všichni jsme ji měli rádi. Byla snad ze všech nejhorlivější. Jen jednu velikou chybu měla: byla mlsná. Napomínání, tresty, nejlepší předsevzetí nedovedly vyhladit tento zlý kořínek.“

Mařka svěsila hlavičku. Ach, kdyby matička věděla, že já před chvilkou mlsala!

Matka pokračovala: „Záhy po pivním svatém přijímání zemřela churavá matka Anny. Strýček pekař z města vzal ji k sobě. Opatrovala děti a pomáhala v krámě. Ti dobří lidé neznali dívčin mlsný jazyček a proto nedávali na ni příliš pozor. Kolem v krámě bylo plno lákavých sladkostí — Anna denně schovávala cosi do kapsy. Nikdo jí nenapomínal, jenom hlas svědomí. Ale Anna neposlouchala — vždyť na ten hlas nedbala, ani když se připravovala na první svaté přijímání! Den ze dne rostla touha po sladkostech, až se proměnila zrovna ve krutý, mučivý hlad po mlsu.

Každý peníz darovaný promlsala. — Avšak málo kdy dostala dárek na penězích — a hlad po sladkostech nedal jí ani chvíli pokoje. Netrvalo dlouho a Anna občas vzala z peněz v krámě peníz, aby ukojila svoji touhu. Při těchto krádežích ozvalo se mocně její svědomí. Než Anna násilně je zapuzovala — i modlití se přestala, aby měla pokoj — a tak ztratila poslední oporu.

Protože však jeden hřích přivede do mnoha jiných, počala se Anna parádit — a mnohá pentlička, i podobné ozdůbky a tretky přilepily se jí na prsty. Až konečně vyšlo všecko na jevo! Na úpěnlivé prosby neudal jí pán, ale na místě musela pryč.

Těžko našla jiné místo. Na čas bylo všecko v pořádku. Pak ale našla lehkomyšlné družky, toulala se s nimi po zábavách. K tomu potřebovala peněz — a kradla zase! — Nyní byla však dodána soudu — dvě leta byla ve vězení — a pak jí nikdo nepřijal do služby, neboť ve knížce měla zap aný svůj trest a příčiny jeho.

Hlad a bída přivedly Annu ku nové krádeži, a znovu do vězení. Nyní žebra, krade, opijí se. Žije jen na ulici a ve vězení. — A co učinilo bídnou tulačku z pobožné a hodné dívky? Mlsnost, nedostatek sebezapírání!“, končila matka.

„Ó, matičko, jak hrozné jest, co jsi vypravovala,“ vzlykala Mařenka. „Vidíš, já jsem zrovna před chvílkou mlsala — kousek dortu ukrojila — ale, matičko — budu lepší! — Nikdy již nebudu mlsati — nikdy nebudu jako ubohá Anna! Budu se přemáhati!“ — „Modli se, dítě“ — řekla dojatá matka — „modli se, aby ti Pán Ježíš pomohl.“ — Mařenka se modlila — Pán Ježíš pomohl — nikdy již nebyla mlsná!

— — — — —
Cesty hříchu! — Znáš je nyní, dušinko? Nikdo není na jednu velkým hříšníkem! Napřed maličké chybičky povstanou. Když je nepřemůžeš, rostou — rostou — až ti přerostou přes hlavu! — Proto — bojuj, bojuj s Pánem Ježíšem proti každé chybě své! Dej si práci, abys poznalo všechny svoje chyby, dítě milé!

Zprávy z království Božího.

Cena sv. přijímání. Jediné dcerušce ze vznešené rodiny, bylo r. 1684 dovoleno, že směla již v osmém roce přistoupiti ku prvnímu svatému přijímání. Tehdy byla to věc neslýchaná. Dívka se dobře připravila. Slyšte, co napsala do svého památníku: „Tato převeliká milost způsobila ve mně úplný převrat. Na nic jsem nepřemýšlela, než jak bych svoje chyby napravila; moje největší starost byla, abych dokonale vyplnila každý sebe menší předpis svatého náboženství.“ — A jak ty?

Ze školy. „Kdo stvořil anděly?“ — Všecky ručky jsou ve vzduchu a kolik ústek ujednou volá: „Pán Bůh!“ — „Dobře. Ale kdo stvořil ďábla?“ — Ticho veliké. Že by mohl Pán Bůh stvořiti ďábla, to nešlo do dětských hlaviček. Konečně se hlásí čiperná hlavička a praví: „Anděly stvořil Pán Bůh, ale ďábel se udělal sám!“ — Není to právě hloupá odpověď! A ty, dítě, si při tom vzpomeň, že člověk sám ze sebe dělá bytost podobnou zlému duchu, když se odvrací od Pána Boha a hřeší. S pomocí Boží však se může stát andělem!

Mudrc. Matička odešla se čtyřletým synáčkem do kostela. Hošík uviděl velký obraz Ukřižování Páně. Prohlíží obraz a táže se: „Matičko, kdo jest ta paní pod křížem?“ — „Synáčku, to jest Matička Boží!“ — „Ale maminko, tys mi přece říkala, že Pán Bůh jest všemohoucí. Když však má matičku, není všemohoucí, protože nemůže dělati, co by chtěl!“ — Tak mudroval synáček. Ty však, dítě, uvaž, jak rád tě má Pán Ježíš, když z lásky k tobě se stal poslušným lidí. A měj jej za to rádo!

Malý misionář. V americkém městě konal před třemi roky jeden misionář více kázání. Poslední den vešel do kostela a viděl, jak právě vešli dva hoši. Malý, asi šestiletý hoch vedl za ruku většího, asi třináctiletého. Přivedl jej až před hlavní oltář, hoolivě mu cosi vykládal, ukazoval na zlatá dvířka svatostánku, a pak oba poklekli na kolena. Kněz přibíhl k nim a táže se toho menšího: „Co ti jsi vykládal kamarádovi?“ — Hošík prostince odpověděl: „Já jsem přišel na vaše kázání. On ale je už veliký a neví ještě, kde jest Pán Bůh. Dovedl jsem jej sem a vysvětlil jsem jemu, že Pán Bůh se udělal tak malíčkým, aby mohl býti v malém zlatém domečku. Vy jste pravil, že má každý člověk býti misionářem; já jsem nyní byl misionářem: tomuto jsem ukázal, kde jest Pán Bůh.“

Obrázek. Starý vysloužilce, který v mnohé bitvě udatně bojoval, ukazuje rád na obrázek, jenž visí nad jeho lůžkem. „Ten vybledlý list jest obrázek od mého prvního svatého přijímání. Všude jsem jej nosil sebou: do kasáren, do bitvy, ve dne v noci. Často jsem byl v pokušení, často jsem byl blízko hříchu, ale zahleděl jsem se na svůj obrázek, šel jsem zase ke stolu Páně a bouře přestala.“ — A mnohdy dodal se slzami v očích: „Až zemru, dáte mi ten obrázek do rakve na srdce, aby byl svědkem o mé víře na zemi i o moji naději za hrobem!! — Šťastné dítě, jež tak si váží svého obrázku od prvního svatého přijímání.“

Milé děti. Máte již krásný obrázek a modlitbičku „Tatička mi, Pane, chraň?“ Nemáte-li dosud, poproste důstojného Pána, aby vám ho objednal. Zejména vy, které máte tatička na vojně! Viděli jste již krásný obrázek sv. „Anděla Strážce“, který pro vás Matice vydala? Slovnutý český malíř Jano Köhler jej pro vás namaloval a básník Střížovský napsal krásnou modlitbu. Poproste vdp. katechetu, aby vám objednal obrázky českého mistra malíře. Učte se hned z mládí tříbiti a pěstiti svůj vkus a milovati české umění

Pro hrdiny.

Nejistým krokem klopýtal opilec cestou z hostince. Šestiletý hoch šel se svým otcem touže cestou. Vida opilce, tázal se otce: „Tatínku, jest tam ten muž nemocný?“

„Proč?“, táže se otec. — „Protože jest tak slabý. Jest již velký člověk, a nemůže se udržeti na nohou. Když se náš František učil choditi, byl zrovna tak neobratný — ale nyní umí náš František mnohem lépe choditi, než ten člověk!“

Zatím nahromadilo se lidí kolem a posmívali se opilému. Otec pak řekl: „Dítě, pravdu máš! Ten ubohý člověk jest nemocný. Nyní nemůže vládnouti svými údy, neovládá svoje myšlenky ani svoje slova. A před hodinou nedovedl ovládati svoji vůli a svoji chuť, jinak by byl tolik repil. Jen nemocný, slabý člověk může se přivésti do tak smutného stavu.“

„Proč tedy se lidé posmívají ubohému, nemocnému člověku?“, vyvídal nevinný hoch. „Protože nevědí co činí! Posmívají se, ačkoli by měli míti soustrast s ubožákem. A ti hošci ať si jen dají pozor, aby se jim jednou právě tak lidé nevysmívali. Tento člověk byl též kdysi čiperný hošík; a chtěl to ve světě daleko přivésti.“

„Tatínku,“ táže se hoch dále, „vidí, že nebudu nikdy takový opilec?“

„Můj zlatý synáčku,“ řekl otec vážně — „ani ty nejsi jist před tímto neštěstím, nebudeš-li se míti úzkostlivě na pozor. — Měj se na pozor před prvním krokem na této cestě, která vede do záhuby. Jsí ještě malý, není třeba, abys myslil příliš na svoji budoucnost. O tu se zatím staráme s maminkou. Ale již nyní uč se vyhýbati nejhoršímu nepříteli tolika ubohých lidí. Varuj se lihových nápojů — neboť ony jsou i tvým nepřitelem!“

Kdo jest chytřejší? Jeden čeledín často pil přes žízeň, častěji se opil. Kdysi dal koním nápoje. „Dej koním ještě jednou píti,“ pravil hospodář. Čeledín vida, že hospodář poroučí, dal koním znovu nápoje. Za chvíli přišel hospodář a táže se: „Pili koně ještě jednou?“ „Ovšem že ne,“ praví čeledín; „to přece ví každé dítě, že zvíře nepije, když zahnało žízeň.“ — „Dobrá,“ dodal hospodář; „budoucně si vezmi příklad na svých koních. Pamatuj si, že menší rozum než zvíře ukazuje člověk, jenž do sebe leje nápoje, které neuhasí žízeň, a ještě ve velkém množství.“

PÁN PŘICHÁZÍ..!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Strážovský.

Ježíš volá.

*„Pojďte ke mně, obtížení,
voláš, Pane, na oltáři:
„U mne žal se v radost mění,
slzy uschnou v každé tváři!“*

*Pojďte ke mně, do únavy
kteří denně pracujete,
u mne klid vám kyne smavý,
u mne sladký mír vám kvete.*

*Pojďte ke mně, zarmoucení,
které kříž a rány kruší,
nad mou lásku větší není
ku trpici lidské duši.*

*Na tom Srdci Mesiáše
zmlknou žaloby a bědy,
potěší se duše vaše,
prchne starostí mrak šedý!“ —*

*Ježíši náš, jdeme k Tobě!
Tvá jen ruka boží hojí.
Ujmi se nás v těžké době,
mír nám sešli, chraň nás v boji! —*

Pojištění na život.

Kdo se pojistí na život, zaplatí každého roku určený počet korun. Tím ročním platem si zajistí, že po smrti jeho bude příbuzným vyplacen větší obnos peněz.

Není to vlastně pojištění na život, ale pojištění na peníze. Neboť nikdo z takto pojištěných není jistým před smrtí. Znáám však jedno skutečné pojištění na život. Kdo se takovým způsobem pojistí, nemusí se báti smrti, protože nikdy nezemře.

Kdybyste, dětičky, znaly to pojištění, hned byste se daly tak pojistiti — že?

Povím vám o něm — abyste věděly, že vás má rád váš „strýček“.*)

Pán Ježíš kázal blízko města Kafarnaum. Vyprávěl o království Božím. Pojednou zvolal: „Dám vám chléb, aby svět měl život; moje vlastní tělo je ten chléb. Nebudete-li jísti toho chleba, nebude ve vás života. Kdo bude jísti z něho, bude na věky živ.“

Jindy zase slíbil Pán Ježíš: „Kdo jí mé tělo a pije moji krev, ten má život věčný — já vzkřísím jej v den posledního soudu.“

Těmi slovy zařídil Pán Ježíš nové pojištění na život — na věčný život. Kdo přijímá Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti — ten bude živ věčně. Ovšem, kdo přijímá jej do čistého srdce, očištěného ve svaté zpovědi. Takový člověk nemusí se báti smrti — jest pojištěn proti smrti. Jest pojištěn na věčný život, kterého jistě dosáhne v nebi v radostné společnosti Pána Boha a svatých andělíčků.

Smrt jest osudem všech lidí. Všichni lidé při posledním soudu vstanou z mrtvých. Toto pojištění není tedy proti smrti, po které jest tělo uloženo do hrobu. A přece jest pravdou, že na věky nezemře, kdo do čistého srdce často přijímal Pána Ježíše. — Vezmi rozumek dohromady a přemýšlej, moudrá hlavičko:

Máš celý den prázdno. Ráno vstaneš — vezmeš svoje knihy — čteš minutku — a pak celý den nic neděláš. Večer pak řekneš tatínkovi nebo mamince: „Ach, to jsem se nadřel — to jsem se napracovala!“ — A povíš, jak ráno bylo jen minutku čtení, a dále byl sladký odpočinek. Co ti řekne mamička? Řekne ti, že's, dušičko, nedělala nic — protože ta chvilka práce byla příliš krátká proti dlouhému dni. — Tak náš život až do smrti vlastně ani nezaslouží jména života. Neboť jest příliš krátký proti dlouhé, dlouhé věčnosti. Tam bude tisíc let jako zde malá chvilka.

*) To dostaly nedávno nápad „neteřičky“ ze Sl; že prý mi budou říkati „strýčku“. — Ach, co bych já si počal, kdybych měl být strýčkem třiceti tisícům synovečků a neteřiček. To bych potřeboval aspoň dvě továrny na všelijaké dobré a pěkné věci, abych mohl být opravdovským strýčkem.

Na věčnosti budou živí lidé — a budou tam lidé mrtví. Ti mrtví budou sice živi — jen že ve hrozných mukách. A to již víš, že kdo velice musí trpěti, říkává: „To není žádný život! Takový život jest ještě horší než smrt!“ — V nebi však bude teprve pravý život — jen radost bez bolestí.

Život krátký na zemi jest jako malá krůpěj; život na věčnosti jako neobsáhlé moře. Než ta malá krůpěj pozemského života může se státi kapkou prudkého jedu, který otráví člověka. Snadno totiž upadne do hříchu člověk — snadno se docela odvrátí od Pána Boha, nemá-li pomocníka. Kdo však se pojistil u Pána Boha, tomu nebude život otráven hříchem. Tak nemusí se báti věčné smrti, ale smí se těšiti na věčně radostný život.

Není mu třeba se báti ani smrti tělesné. Neboť ta smrt bude jemu jako malá krůpěj léku, který jej osvobodí ode všech strastí, jež zde trpěl; uvede do nového života. —

Vidíš, jak výhodné jest pojištění na život u Pána Ježíše ve svatém přijímání? Není třeba, abys platilo, dítko zlaté. Jen hodným buď, přijímej častěji Pána Ježíše. On pak sám ti bude platiti vždy po svatém přijímání radostí, horlivostí, zlatým rouchem, lékem. A největší odměnu dá, až dá ti požítí posledního léku — smrti — a uvede k sobě. To bude v nebi svaté přijímání, ustavičné a nejlepší ze všech! —

Pojisti se u Pána Ježíše!

Mikolaj Wasiewicz.

Za mrazivého dne prosincového v roce 1869 přijelo oddělení ruských vojáků do polské krajiny, obydlené jen katolickými Poláky. V jedlovém lese narazili na Mikuláše Wasiewicze (Vaševič), nakládajícího suché roští na sánky.

Dvanáctiletý hoch byl od hodných rodičů vychován ve zbožnosti a v bázni Boží. Před rokem přijal prvně Tělo Páně s dojemnou vroucností. Od té doby chodíval každého měsíce ke Stolu Páně. Rád se modlil, poslouchal ochotně i na slovo, pomáhal rodičům v práci, kde mohl. Rodina byla chudá, měla proto „Bídu“ za kuchařku. Nikdo však nenaříkal, byli všichni spokojeni.

Největší hoře potkalo hochu, když mu zemřela matička přede dvěma roky. Nikdy nezapomněl na poslední slova, která k němu promluvila: „Buď věrným Bohu až do smrti!“

Od matčiny smrti pomáhal otcovi v práci s dvojnásobnou horlivostí. Dnes vyjel do lesa, sbírat suché kletí. V tom přijeli vojáci. Vousatý vůdce vojáků zvolal na Mikuláše: „Chlapče — jaké jsi vřty?“ Seskočil s koně a uchopil hochu za kabát, ne právě laskavě.

Hoch pohlédl zpřímá do tváře vojákovy a odpověděl bez okolků a směle: „Jsem katolického náboženství!“

„Aha — ty's také jeden z těch zrádců, kteří pohrdají nejmilostivějším carem a jeho náboženstvím; věříte jenom, čemu vás učí katolický kněz ve škole a v kostele! Nevěřící — hned padneš na kolena, uděláš kříž ruským způsobem dle rozkazu velikého cara a uznáš císaře ruského za nejvyšší hlavu církve — sice . . .“ a hrozil hochovi těžkým koženým karabáčem, který visel u sedla koně.

Hoch padl sice na kolena, počínal si však docela jinak, než očekával voják. Hoch udělal znamení svatého kříže, jak je uměl od maminky a ze školy. Při tom pravil: „Já jsem katolík — nebudu dělati kříž jako popi (ruští kněží), nýbrž jako naši kněží. Věřím tomu, čemu nás učí naši kněží!“ — Voják byl nad takovou smělou odpovědí velmi rozlíčen. Hrozil hochovi zastřelením, nepodrobí-li se; marně.

Vůdce vojáků ještě více se rozpálil; rozkázal vojákům, aby dítko přivázali ke stromu a zastřelili. Nelidsky připoutali je vojáci ku blízkému stromu. Deset vojáků postavilo se půlkruhem a drželi pušky pohotově. — Malý hrdina, bledý, ale pln síly nadlidské pohlížel klidně na vojáky, kteří jenom čekali na pokyn, aby stiskli kohoutky. Poručil Bohu svoji duši, zavřel oči a čekal výstřel. „Pušku v líc!“, zavzněl příšerný povel důstojníkův. Mikuláš otevřel oči a viděl proti sobě deset železných jíců smrtonosné zbraně. Nastalo na chvíli ticho, až bylo přerušeno povelom „Pušku dolů!“ Vojáci sklonili zbraně, přehodili

přes ramena a ustoupili zpět. Důstojník přistoupil ku chvějícímu se hochovi. Ten myslil, že bude nyní propuštěn — radostí zažil jeho obličej.

Byl však trpce zklamán. Důstojník ruský přistoupil, udeřil Mikuláše ve tvář a křičel: „Buřiči, nejsi hoden, aby věrní carovi vojáci na tobě plýtvali prachem a olovem!“ — Poručil vojákům: „Odvažte toho kacíře, jenž odporuje našemu velebnému caru a jeho náboženství! Dejte mu oprátku na krk, ať se houpe na větvi, za potravu vlkům a medvědům!“ --

Dovlekli Mikuláše ku blízkému dubu. „Poslechneš nyní a uznáš cara za papeže, aby ti byl trest prominut?“ — Hoch neodpověděl. Jen mlčky zakroutil hlavou a zahleděl se na kolem stojící vojáky. Hluboké ticho. Hoch na smrt ustrašený ani nedutá. Již vylezl jeden voják na strom a připevnil provaz; jiní dva již vložili hochovi oprátku na krk, pozdvihli jej a čekali na povel, aby jej pustili. —

Než, důstojník zase rozkázal, aby Mikuláše postavili na zem. Provaz prý jest za tři groše a mladý buřič nestojí ani za kopejku (asi 3 haléře). „Utopte jej, to jest nejlacinější, a pro toho zaslepence dosti dobré.“

Ranami křísili surovci Mikuláše, jenž omdlel děsným utrpením. Přivlekli jej ku zamrzlému rybníku. Vojáci vysekali otvor v ledu, do krve sbitému chlapci strhali oděv s těla a s nelidským smíchem vstrčeli jej do ledové vody. Ještě neměli dosti; s kletbami a nadávkami házeli po něm kusy ledu.

„Uděláš nyní kříž ruským způsobem, jak toho žádá car a jak vyučují popové?“ — táže se důstojník.

„Nikdy!“ odpovídá malý hrdina. „Já jsem katolík; chci umřít jako katolík až do smrti věrný!“

Pak s nasazením veškerých sil vytáhl ruce z otvoru ledového, poznamenal svatým křížem čelo, ústa i prsa, sepjal polozkřehlé ruce a modlil se zmírajícím hlasem: „Pane Bože — Otče na nebesích — smiluj se nade mnou! — Svatá Maria — svatý Josefe — orodujte za mne!“ — Tišeji a tišeji mluvil; naklonil znavenou hlavu, a pootevřené zraky upíral k nebi. „Můj otče — můj ubohý, nemocný otče! — Zdravas Maria — milosti —!“ sotva již vydechoval tato slova, když se naň vrhl s vytasenou šavlí důstojník v čele vojáků, aby mu zasadil poslední ránu.

Již zamával šavlí — v tom se rozlehl silný praskot — led se prolomil. Výkřik na smrt polekaného důstojníka: „Pomoc! — Pomoc! — Zachraňte mne!“ Marně! Vojáci utekli na břeh a po krátké, zoufalé námaze pohltily ledové vlny s Mikulášem Wasiewiczem i důstojníka.

Dětská duše oděná červeným rouchem svatých mučedníků vystoupila k nebesům, kde s jásotem ji vítali zařící andělé, aby ji korunovali korunou věčné radosti.

„Buď věrným Bohu až do smrti“ — volala před lety umírající matička. Až do smrti věrným zůstal dvanáctiletý hoch svaté víře, katolickému náboženství. Proto dosáhl zaslíbení Pána Ježíše: Blahoslavení, kteří protivenství trpí pro spravedlnost — neboť jejich jest království nebeské.

V. Z.

První sv. přijímání ve Vatikáně.

Leo K. vyrostl pod dozorem vzorné a zbožné vychovatelky. Od nejútlejšího mládí obracela vychovatelka srdce a mysl svého svěřence k Pánu Bohu, při každé příležitosti. Malý Leo byl vděčným a učelivým žákem. S radostí doprovázel zbožnou vychovatelku denně do domu Božího k tajemnému svatostánku. Rodiče jeho byli věrní katolíci; než vysoké jejich společenské postavení nedovolovalo jim, aby se zcela věnovati mohli výchově svého jediného dítěte. Leo dosáhl právě stáří devíti let, když zbožné srdce jeho zatoužilo po Pánu Ježíši ve sv. přijímání. Když jednou svěřil se matičce se svým tajemstvím, snažila se dobrá paní vymluviti mu jeho úmysl majíc ohled na útlé mládí synáčkovo. „Ještě jsi příliš mlád, milé dítě,“ oslovila jej něžně, „počkáš ještě jeden rok!“

Zesmutněla tvář hodného dítěte, a smutek ten byl ještě větší, když vychovatelka náhle povolána byla k lůžku své nemocné matky do rodného města. Leo neměl nikoho, komu by otevřel srdéčko. V téže době musel otec jeho odjetí do Říma za svým povoláním; choť jeho i syn jej na této cestě doprovázeli. Leo se radoval, že uvidí svaté město. Nemohl se ani dočkati, až spatří, sv. Otce, u něhož si otec již dříve vymohl slyšení. Konečně přiblížil se den slyšení.

Matka dává synáčkovi pokyn, jak se chovati v přítomnosti sv. Otce. Ve veliké síni Vatikánu očekáván příchod Pia X. Brzo otevřely se dveře — sv. Otec vkročí do síně, žehnaje přítomným. Z očí jeho září něha a dobrota. Leo zapomíná na pokyny a chvátá přímo ku papeži. Oči všech jsou na něho upřeny, a matka s úzkostí očekává, co se bude dít. Leo pohlédnuv nevinnýma očima na sv. Otce, směle přednáší svou žádost: „Svatý Otče, já bych již také rád šel k sv. přijímání!“ Sv. Otec láskyplně se táže: „A co jest sv. přijímání, můj milý?“ Leo odpovídá rychle: „Jest to náš milý Pán Ježíš, kterého chci přijati!“ „Brzo se tak stane,“ odpovídá sv. Otec, a klada ruku na hlavu chlapcovu, žehná jej s vroucí modlitbou; hned potom pokynuv jednomu z kněží, praví: „Postarejte se o to, aby tomuto dítěti

podáno bylo první svaté přijímání v naší kapliče!“ Kněz odvádí dítě k šťastným rodičům a chvíli s nimi šeptem vyjednává.

Dva dny později klečí Leo uprostřed svých rodičů v domácí kapli sv. Otce a přijímá z rukou jeho zároveň s rodiči svátostného Spasitele. Kdož dovede popsati štěstí zbožného dítěte.

Zprávy z království Božího.

Z války. Slyšte, jak kněží obětavě pracují ve válce, aby potěšili udatné bojovníky. — A jak vojáci mají rádi Pána Ježíše. Polní kněz vypravuje:

„Pod hustou korunou košatého stromu postavili jsme polní oltář. Ze všech stran, po cestičkách a křovím shromažďovali se hrdinové kolem oltáře. Byli znaveni, ale přece plni radosti, že zase jednou mají mši svatou. Oltář byl hranice dříví. Dva vojáci ministrovali. S dutým hukotem výstřelů mísil se jasný hlásek zvonku při pozdvihování. Hluboce sklonění, plni posvátné úcty klečí vojáci kolem. — „Mé jsi potěšení, můj Ježíši,“ zní dojemně a přesvědčivě z jejich kruhu. Pak krátká promluva, a všichni přistupují ku sv. přijímání. I když uniforma jest zablácena, zakrvácena, obličej i ruce černé od střelného prachu, všechno tak chudobné jako v betlemské jeskyni — myslím, že není dojemnějšího svátého přijímání nad toto!“ —

Po mši svaté přiběhl ovalem nový oddíl. „Ach, již jest po mši svaté? Tolik jsme se těšili na ni; i vyzpovídali jsme se chtěli a přijati Krista Pána! — Smutek a zklamání bylo v obličejích každého. „Dobře“ — pravím — „i vás nyní vyzpovídám a odsloužím i vám mši svatou.“ — Vykonáno. Díkučinění modlili jsme se všichni společně — za hukotu děl a rachotu pušek a hvízdání střel. Mladý důstojník, s vysokým vyznamenáním na prsou plakal jako dítě. —

Přišel jsem za vojíny. Nedaleko byly zákopy nepřitele. V déravé, na polo rozstřílené stodole shromažďovali se vojáci asi 100. Kázal jsem krátce, aby jim bylo snáze připravit se na sv. zpověď. Nepřátelé z blízkých zákopů uslyšeli můj hlas a jali se střeliti na stodolu. Co chvíli jsem so při kázání musel shýbati a vyhýbati koulím. Po sv. zpovědi jsem sestoupil do střeleckých zákopů, abych kajcenskům podal sv. přijímání. Klečel jsem na zemi a vojáci jeden po druhém přilezli — aby nebyli zasaženi koulí nepřátelekou — a s dojemnou zbožností přijali Tělo Páně. — Toho dne jsem snídal až pozdě v noci. —

Nejsvětější Svátost nosím ustavičně s sebou, několik set svatých hostií. Velmi často se stane, že přední hlídky, cyklisté, jednotlivé menší oddíly, ranění atd. na cestě, v příkopě žádají o sv. zpověď a sv. přijímání.

Každému pomohu, jak dovedu, a milé, krví zbrocené ruce vděčně se ke mně vztahují. Tu pomáhám ošetřiti poranění — tam jako dítě nakrmím raněného, bezmocného vojína — tomu napíši „pár řádek matičce“. — Všichni se svatým nadšením sloužíme v této svatyni bolesti. A když jede zvolna vlak s raněnými, ustávají lidé v práci, muži mlčky obnažují hlavy před našimi hrdiny.

V nemocnici ležel těžce raněný. Obě ruce měl takřka rozstřílené, úlo-mek dělové střely v těle a obě nohy přeražené. Umíral téměř nesmírnými bolestmi — ale tiše. Kněz táže se, jak mohl takové bolesti snášeti bez velikého nářku. Raněný namáhavě hledal cosi pod pokrývkou; vytáhl růženec a pravil se slzami v očích: Bez něho bych to byl nevydržel!“ —

Malý kajcník. V Africe v misijním kostelíčku u dveří seděl kněz ve zpovědnici. Vešel do chrámu hošík, poklekl, zakryl ručkama tvář. Pojednou dal se do pláče, usedavě štkal. Misionář soucitně se táže: „Co se ti stalo? — Jsi nemocen?“ — „Nejsem, otče!“ — „Proč tedy pláčeš?“ — „Chci se vyzpovídati. — Když jsem si vzpomínal na všechno, čím jsem zarmoutil Pána Boha, musím plakati. Pláči nad svými hříchy.“ — Plačeš také ty? —

Pro hrdiny.

V zahradě hostince. Když bylo deset let hochovi, o kterém jsme minule mluvili — vyšel jednoho nedělního odpoledne s otcem na procházku do vzdálené vesnice. Usedli do zahrady tamního hostince a otec objednal citrony, cukr a vodu, aby z nich připravil limonádu. Dlouho trvalo, než dostali žádané věci — a hoch pozoroval, že byli mnohem rychleji obslouženi ti, kteří žádali pivo. Měl velkou žízeň a proto se tázal otce: „Proč právě my musíme tak dlouho čekat?“

„Víš, synáčku, hostinskému i sklepníku bylo by pohodlnější, kdybychom též pili pivo. Sklenice piva jest hned načepována — a hostinští nejvíce vy-
dělají na těch, kteří pijí pivo, protože hodně pijí.“

„Vždyť my také můžeme pít pivo, tatínku!“ —

„Ovšem že můžeme. Ale já bych si nerad dal od hostinského předpisovati, co mám pít, nýbrž sám chci, co uznám za prospěšnější pro sebe. Tu chvíli již počkáme. Právě jsme se hodně udýchali, a potu též bylo dosti. Při tom jsi viděl, že z těla se nepotilo pivo, ale voda. Tělo neztratilo pivo — ztratilo potem vodu; proto jest nejmoudřejší, když tělu zase dáme vodu. Přidáme cukru, protože cukr se nejrychleji promění v sílu, kterou potřebujeme na cestu; šťáva z citronu učiní nápoj chutným.“

Kdo pije pivo, vypije ovšem i hodně vody; vždyť přes devět desetin jest vody ve sklenici piva. Sklenice piva váží asi 1020 gramů a z toho jest 940 gramů vody. Avšak jest v pivě též alkohol (líh), a ten jest podvodník. Dělá napřed jako by nás posiloval, ale najednou cítíme slabost a únavu.“

„Tatínku, tamhle sedí dva cyklisté a pijí mléko!“

„Vidíš, ti vědí co jim pomůže. Až dnes večer budou doma, možná že budou pít pivo. Ale nyní mají ještě kus cesty před sebou a proto pijí co je skutečně posilní. Pozorní jezdoi na kole vědí, že pivo dělá těžké nohy. Později uslyšíš, že se pilně vyhýbají lihovinám všichni lidé, kterým třeba podstoupiti veliké námahy. Lezci na vysokých horách vezmou s sebou cukr a čokoládu. Zápasníci, veslaři, siláci z povolání varují se lihových nápojů, když potřebují hodně síly ku svým výkonům. Snad jsi již slyšel o Nansenovi a jiných cestovatelích na severní točnu — nebo o Livingstonovi a jiných cestovatelích v horkých krajích — ti všichni nepili lihových nápojů, ani jich nevzali s sebou na cesty. Věděli, že takové nápoje oslabují člověka, nikterak však neposilují — jak bohužel tvrdí mnozí nerozumní a nevědomí lidé.“

Zatím přinesena limonáda; chutnala znamenitě. Pak dále rozmlouval otec se synkem o lihových nápojích. Co si povídali, prozradím až jindy.

PÁN PŘICHÁZÍ..!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Střížovský.

Nač jsou květy?

*Kolik hvězd je na nebesku,
tolik květin tuhy mají,
všude v pestrém barev lesku
k Boží chvále rozkvétají.*

*Každá mluví jinou řečí
a přec každé rozuměti,
mnohá těla rány léčí,
věnce z nich si vijou děti.*

*Pro tebe je, milé dítě,
Pán Bůh stvořil v také kráse,
pro tebe vždy na úsvitě
jejich kalichů otvírá se.*

*Bůh chce, abys skromno bylo,
jako violinka vonná,
bys své ctnosti porozvířo
v pokoře vždy, jako ona.*

*Chce, bys jako slunečnice,
která za sluncem se točí,
k nebi obracelo lice,
k Bohu rádo pnuť oči.*

*Chce, bys jak ta sedmikráska
všude kvetlo a vždy bíle,
by tvé skutky k Bohu láska
ozdobila roztomile.*

*Chce, bys tišje jak sněžná,
vášilo všech lidí zraky,
nevinnost by vždycky něžná
kvetla na líčku ti taky.*

*Chce, bys jak ta růže v trní
také ostré trny mělo
pro ty, kdož by poskvrniti
hříchem chtěti tvoje čelo.*

*Blaženy jsou ony děti,
které všechny ctnosti mají,
Bůh se může procházeti
v srdci jejich, jako v ráji.*

*A až k Sobě zavolá je
kdysi na smrtelném loži,
do věčného nebes ráje
přesadit je anděl Boží.*

Krásná bez poskvrny.

Svatá Terezie pravila jednou sestrám v klášteře: „Pán Bůh mi ukázal, jak jest krásná duše spravedlivého, hodného člověka. Kdybyste viděly tu krásu, zdála by se vám ošklivou i nejkrásnější věc na zemi proti takové kráse.“

Nejkrásnější duše mají svatí a blažení v nebi; to jsou bytosti nejspravedlivější.

Pomysli si, že by tě Pán Ježíš vzal jednou do nebe a řekl

by ti: „Hleď — zde jsou všichni svatí celého nebe. Toho nejkrásnějšího, svatého smíš sobě vybrati za ochránce.“

Dítko milé, nyní bys hledalo, kdo jest v nebi po Bohu nejkrásnější. V nebi jsou nesčetné zástupy svatých; to bys asi dlouho hledalo, než bys poznalo, kdo jest nejkrásnější? — Ó, nikoliv! Hned na první pohled bys vidělo, že nade všechny krásou vyniká — Panna Maria. Sám Duch Svatý o Nejsvětější Panně řekl: „Docela krásná jsi — není poskvrny na tobě.“ Není v nebi krásnější nad Panu Marii. Ačkoli mnozí svatí okazaleji působili, kázali velikým zástupům, činili zázraky — přece nejsou v nebi tak krásní, jako Panna Maria. Proč? —

Kdybys tak mělo moc, dítko zlate, abys mohlo matičce svojí dáti, co bys chtělo nejlepšího. To by brzy matička byla jako nejvznešenější královna — že? Všecko bys jí sneslo, aby jen byla krásná i vznešená. A Pán Ježíš si vyvolil Marii za matičku; on jest všemohoucí Bůh a proto mohl jí dáti, co jest na zemi a na nebi nejlepšího. On tak učinil, protože byl nejhodnějším dítkem.

Lidé říkali, že Panna Maria jest krásná. Avšak tělesná krása nic neplatí u Pána Boha. Pán Ježíš tedy ozdobil duši Panny Marie.

Když přijde na svět takový malý lidský červíček, má již chudinka ošklivou skvrnu na dušičce — hřích dědičný. Na křtu svatém jest očištěna skvrna ta — dušičku počne zdobiti Bůh. Ale člověk často překáží Pánu Bohu v této práci — neboť z dědičného hříchu zůstaly mu všelijaké nedobré náklonnosti.

Jinak bylo u Panny Marie. Pán Bůh nedopustil, aby duše její byla poskvrněna třeba jen dědičným hříchem. Když Panna Maria přišla na svět, byla již krásná. Neměla ani dědičného hříchu — neměla ani zlých náklonností. Tak nepřekážela Bohu, když stále více zdobil její čistou duši. — I největší svatí měli aspoň dědičný hřích, měli i menší lidské nedostatky. Nebyli ani na zemi tak krásní jako Panna Maria. —

Svatý Ambrož takto popisuje krásu Panny Marie: „Byla čistá tělem i duší — byla pokorného srdce. Mluvila málo, byla skromná a způsobná, ráda četla ve svatém Písmě. Nehledala bohatství — pracovala pilně a důvěřovala v Boha. — Nestarala se o lidskou chválu, chtěla se líbiti jen Bohu. Nikomu neublížila, ku všem byla přívětivou. Ku starým lidem byla uctivou, nikomu nezáviděla, nikdy samu sebe nechválila. Poslechla vždy hlasu svědomí, chtěla býti čím dále hodnější. V jejím pohledu nebylo nelaskavosti, v jejích slovech nebylo bujnosti, v její chůzi nebylo nezpůsobu, v jejím hlasu nebylo panovačnosti.“ —

Tak byla již na zemi krásná Matička Boží. Neskonale krásnější jest v nebi. — A kdo že jest Panna Maria? Víš to ještě od loňska, dušinko? Jest tvoje matička! — Ó modli

se hodně k Marii Panně; ona tě naučí, jak se staneš hodným dítětem. Ona ti pomůže, abys zachovalo si krásnou dušičku — abys nepřekáželo Janu Ježíši, až ji bude chtít učiniti ještě krásnější! — —

V. Z.

Opuštěná.

Bylo to v únoru za mrazivého dne. Studený, severní vítr skučel v ulicích většího města, každý p spíchal kvapně domů, aby zahřál skřehlé údy.

U di zahrady krčí se ještě pozdě na večer malé děvčátko. Ma'le, červené ruce nabízejí malou ucím vyřezávané figurky; než nik o si nevšimá chudého sirotka. Po celý den šlo o procházela ulicemi města, její černá očka marně prosila o soucit, přiblížil se večer, a hračky zůstaly skoro netknuty. Oděna byla v chatrné šatičky a vrací se nyní do chudeho příbytku. Již stojí u portálu hlavního kostela, unavena zastaví se v předsíni, aby setřásla vločky sněhové, mráz proniká její údy, — a hlíd trápí ubohé dítě. Než toto všechno ráda by snesla, kdyby jen doma našla srdce milující. Matička odpočívá již ve chladném hrobě, mateřské její srdce dotlouklo před pěti lety, dotlouklo navždy. Otec vyhýbá se práci, toulá se světem, zapomíná na ubohého sirotka a lehkomyslně utrácí i to, čím milosrdenství lidské malou Jiřinku obmyslilo. Se žalem vzpomíná Jiřinka na dobrou matičku, a každá taková vzpomínka jako hřejivý paprsek dodává jí síly a útěchy.

Jiřinka slyší sladký, měkký hlas varhan zaznívati z chrámu. Ubohý siroteček netuší, že toto sv. místo také jest její, že může vejíti dovnitř, kde ji sám božský Těšitel očekává. Vyrostla bez poučení, nikdo od smrti matčiny valně o ni se nestaral, a ta seménka, která zbožná matka zasévala do utlého srdečka, ležela zapomenuta, nemohla vzklíčiti. Nedovedla tehdy ještě Jiřinka dobře chápati zbožných výkladů starostlivé matičky.

Vítr otvírá dveře kostelní, Jiřinka nahlíží zvědavě dovnitř, nyní zřetelně slyší slova písně: „Ježíši, Pane můj, chci býti věčně Tvůj . . .“ V srdci cítí Jiřinka milé teplo, zdá se jí, že slova už častěji slyšela. Píseň dozněla, dívka ubírá se domů tmavými ulicemi do oné čtvrti, kde po většině přebývá chudina města. Již vystupuje po starých schodech k tmavé komůrce a znavena usíná na chatrném lůžku se vzpomínkou na drahou matku. Ale spánek její jest nepokojný, často se probouzí a sama v mysli kreslí si obraz zemřelé matičky. Matka to byla, která onu píseň tak často jí zpívala, — ona to byla, jež Jiřince často vypravovala, že i k ní jednou přijde milý Spasitel, aby ji učinil šťastnou.

„Proč nepřichází ke mně Pán Ježíš?“ táže se sama sebe malá Jiřina, „matička přece tvrdila, že přijde! Kdybych jen věděla, kde přebývá, snad v onom velikém domě, kde jsem včera slyšela zpěv!“

V polospání umínuje si, že časně ráno kostel navštíví; v hlavě jí hučí, — převelkou únavou konečně tvrdě usíná.

Ráno běží Jiřinka s košíčkem na ruce ku známému chrámu. Ulice jsou ještě liduprázdné, Jiřinka kráčí namáhavě ku předu; zdá se, jako by jí nohy vypovídaly službu. Konečně dovlékla se k bráně kostelní. Chytá za kliku, kostel ještě zamčen. Smutna postaví se v koutku ku dveřím a čeká. Údy její jsou jako ztuhlé, víčka se zavírají, — pojednou jako by země se s ní zatočila, — tělo ztrácí rovnováhu, Jiřinka klesá na zem do hebkého sněhu. Tam leží chvíli bez bolesti, — bez vědomí. — —

— — U lůžka nemocného dítěte stojí kněz a lékař.

„Pane doktore, jest naděje na uzdravení?“ táže kněz.

„Hodiny života jejího jsou sečteny. Možná, že ještě před smrtí přijde k vědomí!“ odvětil zkušený lékař.

Oba pánové odešli z pokoje a milosrdná sestra zaujala místo u lůžka nemocné Jiřinky. Nemocná tvrdě spí a v horečce vyrazí ze sebe nesrozumitelná slova. Milosrdná sestra obnovuje obkladek na čele; nemocná se utiňuje, rty její něco šeptají. Ošetřovatelka slyší zřetelně slova: „Ježíši, Pane můj!“ . . . , pokleká u lůžka a modlí se nábožně růženec za nemocné dítě.

Pojednou Jiřinka otevře oči a udiveně rozhlíží se po pokoji.

„Kde to jsem?“ táže se milosrdné sestry.

„Ve farní budově,“ odpoví ošetřovatelka, „velebný pán našel tě u kostela ve sněhu jako mrtvou!“

A opět slabostí zavírají se oči Jiřinčiny. „Ach, kde jest, kdy přijde?“, šeptá v polospánku. Milosrdná sestra nechápe těch slov a bezradně ohlíží se kolem, nevědouc, jak by přání nemocné vyhověla.

Dveře se otevírají, kněz vchází do pokoje. Jiřinka ještě jednou otevře oči, snaží se povstat, roztahuje ruce a ze rtů řinou se slova: „Přiď Spasiteli, přiď . . .!“ A hned hlava klesá nazpět do podušek, očka se šíří, nabývají nepřirozené velikosti, — ručky se natahují, — to byl smrtelný zápas nešťastné Jiřinky.

Kněz pozdvihl ruku, aby jí dal naposled požehnání a rozhrěšení. Slzy derou se mu do očí. Jak rád by přání dítěte vyplnil, jeho touhu po sv. přijímání ukojil! Než stav bezvědomí, v němž nemocná se nalézala, toho nedovoloval; že srdce její na příchod božského Spasitele dobře jest připraveno. o tom nepochyboval.

Ještě několikrát pohnuly se rtíky Jiřinčiny, — pak zastavil se dech. Duše odletěla k Tomu, jehož ve své dětské prostotě časně z rána vyšla hledat! — —

V. Z.

Šlechtné dětské srdce.

V chudém domku přebývala rodina dělníková. Čistota a pořádek v příbytku svědčily, že tam bydlí lidé poctiví, pilní a pracovití. Než otec rodiny stýkal se často se soudruhy neupřímnými, začal si osvojovati jejich zásady; jeho náboženský cit otupěl. Proto když nejstarší dceruška Hedvika předstoupila před otce a s dětskou prostotou sdělovala, že na Bílou neděli přistoupiti má po prvé ke stolu Páně, zachmuřilo se čelo otcovo a po chvíli slyšela matka rozhodná slova z úst svého manžela: „Viš, že pro mne není žádnou maličkostí, abych vás všechny ošatil. Nedám Hedvice na nové šaty, to bychom museli později příliš spořiti!“ Hedvika seděla smutně za stolem, po tváři kanuly veliké slzy. Věděla, že peněz v domě nikdy nebývá nazbyt; přece však doufala, že jí otec radosti té neodepře. Po prvé cítila bolest nad tím, že jsou chudobní.

Odpoledne zamyšlena ubírala se do školy. Na cestě přidružila se k ní dcera lékárnickova Anežka. Byla to její věrná družka již od prvních dětských let; obě dívky tak přilnuly k sobě, že byly vzorem praveho přátelství.

Anežka vidouc přítelkyni zarmoucenu, pátrala po příčině. Hedvika zakrývaje si tváře rukama, dala se do pláče a sdělovala, že nemůže jíti s ostatními ku sv. přijímání, protože chudobní rodiče nemohou jí koupiti potřebných věcí. Anežka byla zprávou tak dojata, že sama div nezaplakala nad svojí přítelkou. Než přátelská láska jest vynalézavá. Anežka těšila Hedviku a v hlavě osnovala plán, jak by milé družce mohla pomoci.

Když se vrátila domů ze školy, s vážnou tváří oslovila svou matku: „Matinko, měla bych zvláštní přání, chtěla bys je splniti?“ Na pokyn matčin vypravovala Anežka, že její dobrá přítelkyně nebude asi moci spolu přistoupiti ke stolu Páně, jelikož rodiče její pro chudobu nemohou jí koupiti šaty.

„Matinko, nechtěla bys je koupiti?“ prosila dívka; „ráda se sama spokojím se šaty úplně prostými, zakoupíš-li stejné také pro mou drahou přítelku!“

Matka pohládila svou dcerušku: „Ano, učiníme tak, drahé dítě; takový skutek bude jistě Pánu Ježíši milým!“

Na Bílou neděli vychází ze školy za hlaholu zvonů průvod svátečně oděných dětí do chrámu Páně, aby tam po prvé přijaly božského Spasitele.

Anežka a Hedvika jdou vedle sebe, oděny jako sestry šatem úplně stejným, jednoduchým a prostým. Dojati pohlíželi rodičové šťastných dětí na dcerušky své, když viděli, s jakou zbožností blížily se ke stolu Páně.

Po dlouhém čase dělník K., otec chudé Hedviky opět je 'nou přítomen byl slavnosti církevní. Prostá, nebledaná slova při promluvě knězově k mládeži, nezůstala bez účinku na vlažné srdce jeho. Příští neděli klečel i dělník u oltáře, přijímaje po delší době opět sv. Tělo Páně. Andělé v nebi jásalí nad prozřetelností a milosti Boží, která se tak zázračně dotkla lidského srdce; byla to vzácná odměna za šlechetnost Anežčinu.

Zprávy z království Božího.

Petrík. Mám kdesi chlubitivé neteričky. Když četly, jak byla hodná Helenka, fialka Nejsvětější Svátosti oltární — postavily se tři z nich před milé synovečky a spustily: „Heč — my jsme hodnější, než vy! My máme Helenku, a vy hoši nemáte nikoho tak hodného!“ — a strouhaly mrkvičku, jako by pro celou třídu chtěly nastrohati k obědu! — Třeba tedy synovečky hájiti. Neteričky mají Helenku, ano. Ale synovečci mají též někoho — mají Petříka sedmiletého — mohli bychom jej nazvati červenou růžičkou Nejsvětější Svátosti oltární, neboť mnoho trpěl pro časté svaté přijímání. Brzo již bude dotištěna malá knížečka, ve které jsou dopisy Petříkovy. Popisuje v nich knězi-misionáři svoje radosti a starosti se svatým přijímáním. Hned vám povím, až vyjde ta knížečka. Zatím zase, jako o Helence, vám jedno takové psaníčko opíši: Jak rád byl Petřík u Pána Ježíše. „Zase začala škola. Dnes jsme se učili přítoky řeky Garonny. Napíši Vám je z paměti, nebudu hleděti do knihy. Na pravém břehu... (vypisuje správně všechny přítoky.) — Nyní přijdou moje tajemství. Velmi rád jdu do kostela, když tam nikoho není. Pak jsem úplně sám s Ježíškem a mohu sám s ním rozmlouvati. Někdy mi odpovídá, někdy zase ne. Ale i tak jsem rád — jen když mohu býti u něho. Když odcházím, řeknu: „Ježíšku, rád bych ještě u Tebe zůstal, ale musím se jíti učit. Nezapomenu na Tebe, budu pro Tebe pracovati. Velebný pán misionář pravil, že se celý den modlí, kdo pracuje z lásky k Tobě.“ Ve škole v přestávkách jdu na místo, odkud jest viděti kostel, abych byl blíže u Ježíška. Na procházkách zastavím se v kostele a pozdravím Pána Ježíše. Večer na lůžku obrátím se směrem ke kostelu a řeknu Ježíškovi „dobrou noc“. — Jak to bude v nebi krásné, až budeme stále s Pánem Ježíšem. Modlete se za tatínka. Váš Petr.“ — Takových a ještě hezčích — až k pláči — psaníček jest v knížce 22.

Máte již krásné, umělecké obrázky? „Matice cyrilometodějská“, která časopis tento vydává, získala pro vás, milé děti, slavné, české malíře, kteří s láskou a pochopením kreslí a malují pro vás rozkošné obrázky svatých a světic. Mistr Jano Kühler, který loňského roku udělal známý již obrázek na památku I. svatého přijímání, namaloval letos dva nové obrázky ke svatému přijímání a mimo to obrázky malé: sv. Václava, sv. Cyrila a Metoděje a Anděla Strážce. Obrázky jsou rozkošné, a co hlavního, dílem českého umělce. Važte si toho, děti, a poproste své vdšpp. katechety, aby objednali tyto obrázky pro vás. Jsou poněkud jináč, než na jaké jste dosud zvykli. Nemají vroubkovaných a vyřezávaných okrajů, nejsou přetíženy nechutně zlatem — jsou jednoduché, prosté, jako ta česká duše dětská. Obrázky naše české jsou tím, čím býti mají: Svou hloubkou a vážností nutí k účtě a modlitbě. A na každém obrázku na rubu je krásná modlitbička vašeho básníka Fr. Střížovského. Děti milé, jste budoucností našeho národa. Milujte vše české, buďte hrdi na svůj původ český, a všude důsledně si jako Češi počínejte. I ve volbě obrázků buďte důslední a poproste o umělecké, české obrázky, vydané „Maticí cyrilometodějskou“ v Olomouci.

Pro hrdiny.

Hodná Růženka. Školačka v Gručovicích, Růženka, seděla jako pěna, ani nedýchala ve škole, když jim velebný pán vyprávěl, že je mnoho takových dětí, které z lásky ke Kristu Pánu slíbily, že nebudou pít ani piva, ani vína, ani kořalky a vůbec žádných lihových nápojů. Napomínal dívky, aby si totéž umínily a svůj úmysl obětovaly za vojáky na bojišti, kteří často i několik dní ničeho nepijí a jsou rádi, když někde v kaluži najdou trochu vody. Velebný pán slíbil, že ty dívky, které nebudou pít, zapíše též do toho spolku dětí, které nepijí lihových nápojů. A Růženka si umínila, že nebude pít, i kdyby jí maminka nebo tatínek dávali. Ale mělo se ukázat, jak je Růženka statečná. Při obědě doma maminka nalila do sklenice piva a podávala všem, aby se napili. A všichni pili. Podala sklenici i Růžence. Ale Růženka pravila: „Maminko, já nebudu pít.“ — „A proč, Růženko?“ ptala se matka. „Velebný pán nám slíbil, že nás zapíše do spolku dětí, které nepijí lihových nápojů, a já chci tam též býti.“ — „Ale dnes aspoň můžeš se ještě napít, Růženko,“ naléhala maminka. — „Maminko, nebudu pít.“ — „Však velebný pán to nevidí, ani to nepozná,“ pravila zase maminka. — Ale Růženka se nedala. Pravila: „Velebný pán se nám podívá do očí ve škole a zeptá se nás, kdo pil, a já bych musila říct, že jsem pila. A já chci říci, že jsem nepila.“ — A maminka teď Růženku pohladila a pochválila, že je tak hodná. Kdo z vás, dívky, chce býti hodnou Růženkou? — Ve Slezsku již máme skoro tři sta hrdinů a hrdinek. V poslední době se přihlásilo v Leskovci 25 nových, v Jelenicích 24. Pěkně Vás vítáme, bojovníci nebojácní a hrdinky obětavé! Ať mi ale vytrváte! Ne, abyste utekli, až na Vás někdo houkne! — A což na Moravě a v Čechách? Proti Slezsku jest Vás málo! — —

Kolik to stojí? „Jak jste se dostal do chudobince?“ tázal se lékař osmdesátiletého starce. — „Byl jsem truhlářem a řemeslo mi nevynášelo.“ — „Pil jste snad?“ — „Nikterak, pane doktore! Jako všichni řádní lidé jsem pil trikrát denně sklenici piva.“ — „Jak dlouho jste tak dělal?“ — „Asi šedesát let.“ — Lékař vytáhl zápisník a počítal chvíli, zatím co starce vykládal, že ani jednou nebyl opilý, že jej potkalo neštěstí. Lékař byl hotov s počítáním a řekl: „Snad vás bude zajímati, kolik jste za těch 60 let vydal na „střídme“ pití. Když počítáme, že jste denně vydal asi 50 haléřů, a když připočteme úroky — vydal jste 64 tisíc pět set dvacet korun!“ — —

PÁN PŘICHÁZÍ..!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Střížovský.

Srdci Pána Ježíše.

*Nejsvětější Srdce Páně,
přešluboanou ránu máš
a v té svaté Bohu ráně
veškerý svět uschováš.*

*Kolikrát jsme urazili,
Synu Boží, lásku Tvou!
A přec stejně vřidný, milý
ukazuješ tvář nám svou.*

*Kolikrát jsme ovinuli
skráň Tvou z trní korunu,
hříchů hřeby denně kuři,
zbodli nohu, ruku Tvou!*

*A přec stále žehnáš s kříže,
objímaje celý svět:
„Pojďte všichni ke mně blíže,
v Srdce moje pohledět!“*

*Moje Srdce nepřestalo
vás ni v mukách milovat,
víe než smrti jen se bálo
vašich duší věčných ztrát!“ —*

*Nejsvětější Srdce Páně,
co Ti dáme výměnou?
„V mého Srdce svaté ráně
zachraňte,“ dš, „duši svou!“ —*

FRANTIŠEK STRÍŽOVSKÝ:

První sv. přijímání.

Bylo krásné nedělní ráno. Silníci, vinoucí se jako bílá stuba zelenými lukami a hnědými lány pole, bystrým krokem krácel Jeník s matkou z přifařene obce do farního chrámu Páně. Šel po prvé k sv. přijímání. Ký div, že se mu zdálo dnes slunce mnohem jasnější, než jindy, i ptáci zpívali veseleji a první pestrobarevní poslové jara na lukách, bílé sasanky, žluté petrklíče, fialové dymnivky a fialky, kývaly mu na pozdrav. Vzduch byl plný vůně, zpěvu a světla. Oči Jeníkovi jen jen zářily těkající zelenými poli sem a tam. V tom — žbluňk! Pravou nohou octl se v kalužině, kterých bylo po včerejším dešti hojnost na silnici. Káravý pohled matčin spočinul na něm: „Hned vytáhni kapesník a utři se!“ kázala. „Já půjdu napřed, však mě dohoníš!“

Jeník se zastavil, postavil nohu na silniční kámen a vytahoval kapesník z kapsy. V tom ucítil pod ním jakýsi předmět. Byl to zbytek perníkové tabulky, kterou si koupil v neděli na trhu ve farní osadě. Utřel kapesníkem nohavici a na nic nemysle, pustil se s chutí do perníku. Pojídaje, octl se u matky. Ta pohledla na kalhoty, jsou-li řádně očistěny a v tom uzřela že Jeník cosi žvýká.

„Co to děláš?“ vykřikla. „Nevíš, že jdeš k sv. přijímání?“

Jeník zbledl, vyňal sousto z úst a hleděl na matku.

„Tys mi pěkný zapomnětlivec,“ kárala, „ze sv. přijímání dnes nebude nic!“ Jeník se pustil do pláče.

„Teď nepláč! Pláč nepomůže. Měl jsi dáti na sebe pozor. Půjdeš do sakristie k důstojnému pánu a řekneš mu, cos vyvedl a proč nemůžeš dnes k sv. přijímání.“

Jeník byl všecek zoufalý. Tak se těšil na dnešní den a tu máš! sám si vše pokazil. Smutně, s hlavou svěšenou krácel podle matky.

Když přišli na kopeček ke kostelu, byly děti už shromážděny u kříže. Velebný pán si je prohlížel, jsou-li všechny tu a zdravý, jsou-li čistě oblečeny a umyty. V tom spatřil Jeníka. „Pospěš si!“ volal naň. V očích Jeníkových zaleskly se slzy, a matka vyložila velebnému pánovi, co se mu přihodilo, a prosila o prominutí.

„Vidíš, vidíš,“ pravil míraě velebný pán, „co jsem se vám naříkal ve škole, abyste nezapomněly, že se nesmí jíst před sv. přijímáním. Nejprv pokrm nebeský a pak teprv ostatní. Dnes ovšem k sv. přijímání jít už nemůžeš. Přijdi zítra na mši sv. a můžeš jít při ní k sv. přijímání!“

Zvony jasně zahlaholily a za zbožného ticha ubíral se průvod šťastných dětí do chrámu Páně. Šly po dvou. Napřed chlapci v temných šatečkách, pak děvčata bíle oděná s věnečky na hlavách. Chrám byl pln věřících, zvláště otcův a matek šťastných

děti. Před oltářem padli všichni na kolena a vykonavše poklonu božskému Spasiteli, posedli do předních lavic, hoši na pravo, děvčata na levo.

Jeník s matkou usedli ve chrámě vzadu mezi lid. Pln tiché lítosti díval se Jeník na šťastné spolužáky v první lavici.

Sv. Jan podává P. Marii sv. přijímání.

V tom varhany zahlaholily píseň k Duchu sv. a na kazatelnu vystoupil pan farář.

Obsah jeho kázání shodoval se s náladou slavnostního dne: Drazí přátelé a milé dítky! Sv. apoštol Jan vypravuje ve svém evangeliu krásnou velikonoční událost, kterou všichni znáte: Po svém zmrtvýchvstání zjevil se jednou božský Spasitel sv. apošto-

lům v sále, kde byli skryti ze strachu před židy. Úžasu a divení jejich nebylo konce. Nejdřív ovšem couvli zděšeně, poznavše však svého Mistra a Pána, tísnili se kolem Něho, dávajíce mu na jevo svoji lásku a oddanost. A bylo se také nač dívat. Božský Spasitel zářil v těle svým vzkříšeném nebeskou krásou. Po děsném bičování nikde ani stopy, z trnové koruny nikde ani nejmenšího zbytku, všechny rány zaceleny, všechny krvavé šlehy uzdraveny. Jen pět svatých Jeho ran zářilo jako pět zlatých růží, či jak pět jasných hvězd na obloze.

Milé děti, neděje se i s vámi dnes cosi podobného? Ano, tentýž Spasitel přijde i mezi vás, do vašich srdcí, aby v nich přebýval, aby je sílil a chránil před hříchem a věčnou záhubou.“

Pak vypravoval pan farář o sv. Klementu Egyptském, jenž také kdysi v městě Alexandrii k dětem mluvil o Ježíši, aby Mu věrny zůstaly a se Ho nikdy nespouštěly. Neboť, tak pravil sv. Klement, čeho je třeba dětem, rostou-li a jsou-li bujny, jako mladá hříbátka? Je jim třeba uzdy z ocele! Uzdou tou je božský Spasitel v nejsvětější Svátosti oltářní. To nejlépe lze viděti na sv. Pavlovi, dokud byl Saulem z Tarsu. Jako hoch a jinoch byl také nezkrotným komoněm, kousal a kopal. Ranám jeho padli za oběť křesťané. Radostně přihlížel, jak zuřiví židé kamenují sv. Stěpána a sám chtěl v Damašku křesťany schytati a do vězení a na smrt vydati.

A hle! Přišel Silnější, než byl on. Spasitel zjevil se mu na nebi, osvětil a posvětil jej, při sv. přijímání vstoupil do jeho srdce a ze Saula stal se svatý Pavel. Týž jazyk, který dříve jen zlořečil a zuřil proti Spasiteli, obrátil půl světa na věru svatou.

A neméně bujný byl i syn sv. Moniky v městě Tagastě v Africe, Augustin. Ani jediného přikázání božského nezachovával. A ejhle! Božský Spasitel zavítal k němu, nejdřív skrze svatý křest a pak ve sv. přijímání v městě Miláně a z hříšníka stává se sv. Augustin, jenž pomáhá Spasiteli vítězit, ukazuje pravou cestu těm, kdož bloudili ve víře a osvobozuje ony, jež hřích uvrhl v hanbu a neštěstí těla i duše.

Život lidský podobá se moři. Moře je velmi klamavé. Ráno se směje a láká a odpoledne se pění a bouří. Vichr jako divý prohání se po něm a s každou lodí je zle. Vrhne se na ni jako krahujec na nic netušící holobici a drásá ji svými spáry tak ukrutně, že mnohdy lítají trosky stěžňů a cáry plachet na vše strany. Těla ubohých trosečníků schytají nenasytné mořské obludy, a za chvíli není po všem ani památka.

Moři tomu podobá se život lidský. Mnoho, velmi mnoho je těch, kdož se vydaly na tomto moři do širého světa, do velkých měst a do cizích zemí. Jejich srdce podobala se zahrádce plné květů a vůně. Nevinnost a milost Boží krásnila je, srdce ta podobala se kupecké lodi, která se vrací z Indie nebo Jižní Ame-

riky, plna drahocenného zboží. Tak bohata byla srdce ona na milost Boží a na zásluhy pro nebe!

Leč běda! Přišel ďábel a vrhl první pokušení do mladého srdce, pokušení veliké a těžké jako balvan. Srdce zmítá se pod tíží jeho sem a tam a konečně neodolá, podlehne pokušení. Zlotřilá společnost, jeden večer, jediná noc, jediný hřích — a schlíple dolů visí zlomené a uvadlé větve mladého stromu a čistého svědomí, visí dolů bílé rozdrásané plachty nevinnosti a ubohá duše hyne ve víru hříchu a neřesti nejinak, než krásná loď narazivší na podmořskou skálu.

Můj Bože! Má se s námi totéž státi? Kdo nás ochrání, kdo se nás ujme? Tak voláte, milé děti! Kdo jiný se nás ujme, než onen Velký a Mocný, Jenž poručil bouři a větrům na jezeře Genezaretském a nastalo utišení veliké? Ten budiž vašim kormidelníkem, Jeho rozkazu dbejte, kdykoli k vám mluví hlasem svědomí či slovem Božím! On vám budiž oporou a štítem proti pokušení hříchu! Sv. Hostie budiž denním pokrmem vašim, pokrmem, jehož nikdy nelze se nasytit, Ona budiž denní vaší potřebou!“

Slova dobrého staříckého kněze padala na půdu dobrou. Největší nadšení způsobila v mladých hrudi dětí v prvních lavicích. V očích jim zářil nebeský oheň čisté radosti. I řadami přítomných věřících kráčela tiše neviditelná milost Boží, dotýkajíc se polibkem andělským něžně srdcí jejich. Duch Boží vane, kudy chce. Ó mnozí, velmi mnozí vzbudili pevné předsevzetí, vrátiti se k Bohu, k témuž dobrému Bohu, Jenž i je kdysi v mládí oblažil, jako dnes tyto nevinné děti. Ty ovšem neměly jiného přání a jiné touhy, než aby Božský spasitel nemeškal a brzy stal se hostem čistých jejich srdcí.

Jeník seděl ani nedutaje, jen dvě slzičky jak perličky leskly se v černých jeho očích a vypravovaly o velkém bolu, který sám si způsobil svou neopatrností.

V tom lavice se prázdní a děti přistupují k oltáři s hořícími svícemi v rukou, aby obnovily křestní slib, slib věrnosti Božskému Králi. Slavnostně nesou se kostelem slova přísahy: Odříkám se ďábla i vši pýchy jeho i všech skutků jeho! Věru, krásný byl pohled na řady těchto nevinných bojovníků Beránka Neposkvrněného. Srdce všech přítomných plesala nevýslovnou slastí a silné hlasy mužů a jinochů a vroucí hlasy matek a panen mísily se s dětskými hlásky v jeden mohutný projev věrnosti a víry.

Rychle mýjely minuty a chvílky a k nebi vznášela se vroucí píseň k sv. přijímání, lákajíc neodolatelně Syna Božího, aby opustil trůn Boha Otce všemohoucího a zavítal k dětem svým, které po Ném tolik touží. Konečně nastal okamžik nejsvětější — proměňování. Radostně zahlaholily jasné zvonky v rukou ministrantů, dávajíce znamení, že nebeský Host zavítal na oltář a zvon s věže kostelní oznamoval nemocným a churavým v dědině, že Ježíš

sestoupil s nebe vzav na sebe podobu nejponíženější, způsobu prostého chleba. Chrám Páně naplnil se do posledního místečka neviditelnými duchy nebeskými, cherubíny a serafíny, kteří provázeli s nebe svého Pána. Nyní tísnil se kolem oltáře a jen šum zářných jejich křídel bylo slyšeti v nastalém, posvátném tichu. A jako by ty děti též andělé byly, vroucně a zbožně žehnaly hrud' svatým křížem bijíce se v prsa.

A božský Spasitel díval se ze sv. Hostie do srdcí všech, díval se, jsou-li všechna čista a připravena. A děti, jako by cítily tento pátravý Jeho pohled, klonily hlavy své říkajíce: „Pane, nejsme hodny, abys vešel pod střechem naši, ale rei toliko slovem a uzdravena bude duše naše!“ V srdcích jejich rozkvetly tři překrásné růže: bílá růže víry, modrá růže naděje a červená růže lásky k Ježíši a tyto tři růže změnily se v slávíky a zpívaly tak krásnou píseň radosti a touhy, že ani sv. archanděl Michael, Gabriel a Rafael krásněji zazpívati nedovedou.

Blahem nevěděly, co se s nimi děje. Jen věděly, že klečí u zábradlí bílým rouchem prostřeného, viděly, jak okamžik vznášel se bílá Hostie nad jejich hlavami, a pak jen cítily, jak v srdcích jejich se Božský Beránek na trůn posadil, a andělé mu zpívají: Svatý, Svatý, Svatý Pán Bůh zástupů, plna jsou nebesa i země slávy, lásky a smilování jeho! — —

Jeník vzadu plakal. Tulil se k matičce, která přitiskla k svému srdci jeho hlavu a těšila jej.

„Neplač!“ pravila mu tiše, „zítra přijde i k tobě božský Spasitel. Nyní Jej přijmi aspoň duchovním způsobem!“

Jeník si vzpomněl, že jím velebný pán ve škole vykládal, že mohou při každé mši sv. státi se účastnými sv. přijímání duchovním způsobem, vzbudí-li víru, lásku a touhu po božském Spasiteli a představí-li sobě, jako by přijímaly svátostným způsobem, a pak mu poděkují. Proto ihned jal se modliti:

„Můj Ježíši! Věřím, že jsi přítomen v nejsv. Svátosti oltářní. Miluji Tě nade všecko. Duše má touží po Tobě. Poněvadž Tě však nemohu přijati svátostným způsobem, přijď aspoň milostí svou do srdce mého!“ —

Při slovech těch naplnilo se srdce Jeníkovo nebeskou radostí. Zdálo se mu, že jeden z andělů vyslyšel nesmírnou touhu jeho a podal mu Tělo Páně, proto ihned jal se děkovati:

„Ó můj Ježíši! Objímám Tě v srdci mém. Děkuji Ti vroucně, že jsi zavítal do srdce mého. Ó nedej, nedej, abych se kdy odloučil od Tebe!“ — —

Nyní mu bylo lehčeji u srdce. Nebyl sice tak šťasten, jako ostatní děti, které skutečně přijaly Krista Pána, ale přece cítil, že Pán Ježíš mu odpustil a zítra rád přijde do srdce jeho.

Zatím byly i ostatní děti pohřženy v díkučinění. Obíraly se Božským Spasitelem a děkovaly mu. Prosily Jej, aby je zachoval vždy tak čisty a nevinny, jako jsou dnes, aby nikdy, nikdy Jej

těžce neurazily. Byly to svaté chvíle. kdy člověk je nejšťastnější, neboť Bůh přebývá v srdci jeho.

Ó šťastné děti, šťastné duše, krmené Tělem Beránka Ne-poskvrněného! „Kdo jí mé Tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a Já v něm, toho vzkřísím v den nejposlednější“ k životu věčnému — tato slova vznášela se s oltáře k nebesům s oblakem kouře kadidlového při svatém požehnání. — —

Zprávy z království Božího.

Petřík. Knížekčka, o které jste četli v minulém čísle, jest již pro vás přichystána. Stojí 20 haléřů. Ať není ani jeden ze čtenářů a čtenářek, který by si knížekčku nekoupil. Požádejte důstojného pána, by vám ji objednal u Mariánské družiny bohoslovců v Olomouci.

Aby nepřišel pozdě na mši svatou. Apoštolský vikář mezi pohany píše o jednom náčelníku, jenž se dal pokřtiti: Každý den začíná modlitbou sv. růžence a nábožnou přítomností mši svaté. Říkává: „Náš Pán Bůh zasluhuje, abychom mu denně věnovali ještě více.“ — Kdysi v neděli vyšel se svým synem na mši svatou. Bylo jim přejíti řeku. Než rozvodněná řeka odnesla jediný most. Však nezarazili se. Náčelník řekl: „Jest neděle, musíme na mši svatou, a chceme přijati Pána Ježíše!“ — Vrhli se do rozbouřených vln. Až byli výborní plavci, přece byli příliš slabí proti rozpoutanému živlu. Již volal o pomoc tonoucí syn náčelníkův. Náčelník plave k němu zpět, aby jej zachránil. Oba však zachvátila řeka a zanesla veliký kus cesty, až se jim podařilo dosáhnouti břehu. Přišli úplně vysílení zápasem s dravými vlnami, jenž trval přes hodinu. Ale nenaříkali. Tiše klečeli před oltářem při druhé mši svaté a čekali, až přijde Pán Ježíš ze svatostánku, aby odměnil věrnou námahu.

Touha po svatém přijímání. Sv. Magdalena z Pazzi sotva v útlém věku se dověděla, že jest Pán Ježíš přítomen v Nejsvětější Svátosti, byla jata přemocnou touhou po svatém přijímání. Jako tisíc let dlouhá doba zdálo se jí těch několik let do prvního svatého přijímání. Nemohla se dočkatí té kýžené chvíle; zdálo se jí, že musí zemřítí samou touhou. Protože sama nemohla jíti ke stolu Páně, dávala pozor na dny, ve kterých matička byla u svatého přijímání. Pak celý den se ani krůčkem nehnula od matky. Tak aspoň chtěla býti blízko u svého Spasitele. — Dušinko, některé dítko nemůže se dočkatí, až — bude z kostela venku. Netouží, aby bylo hodně blízko Pánu Ježíši, ale chce býti hodně daleko od něho. — Co tomu říkáš?

Nehodné svaté přijímání. Jedno dítko bylo velmi smutné v den svého prvního svatého přijímání, kdežto všem ostatním zářila radost z tváříček. Po krátké době onemocnělo dítko, bylo churavější a churavější. Matku trápila nemoc dítka; ale více ji bolelo, že dítě nechtělo se nic modlití. Zavolala kněze. Když vešel kněz, obrátil se hoch v lůžku tváří ke zdi. „Ale, můj zlatý — což mne neznáš?“ praví laskavě kněz; „vždyť jsem tě vedl ku prvnímu svatému přijímání.“ — „Moje první přijímání!“ vzkřikl hoch — „já jsem nehodně přijímal — styděl jsem se povědětí jeden zlý hřích — proto musím do pekla!“ — „Ó, nikoliv,“ těšil dobrý kněz, „jen srdečně pros Pána Boha za odpuštění, a bude zase dobře.“ — „Ne, ne..... to není nic platno,“ křičel hoch, obrátil se znovu ke zdi a zemřel tak v nekajcnosti! — Není to děsné? Dej dobrý pozor, aby ani jednou ve tvém životě nebylo některé nehodné svaté přijímání.

Pro hrdiny.

V zahradě hostince. Otec a syn pili limonádu v zahradě hostince. Vraťme se zase k nim a poslouchejme, co si vykládají. Synáček (říkejme mu třeba Karlíček) praví: „Tatínku, doma dostanu pivo, vid? Ostatní hoši také pijí doma pivo.“ — Otec: „Co dělají druzí, nemusíš dělati též ty! Vidiš, já také nedělám, co dělají druzí páni. Slepice jdou za kohoutem, husy jdou za houserem, ovce jdou za beranem — protože nemohou jinak. Ale člověk rozumný, nechodí za ostatními, jako ovce za beranem — řádný člověk si svoji vlastní cestu najde sám. A proč bys chtěl pít pivo? Nechutná ti tak jako mléko nebo ovocné šťávy, protože nemáš dosud pokračenou chuť. — Pivo by tě trochu rozebrálo, ale za chvíli byl bys malátný a slabý. Bude ve tvém životě dosti věcí, které ti budou ubírat síly, které tě budou unavovat. Proč bys tedy již nyní si zbytečně podřýval síly pitím lihových nápojů? Jen pohled ve škole na děti, které všecko nejlépe dovedou se naučiti a povědět. Dostávají ony doma pivo nebo víno, nebo dokonce kořalku?“ — „Tatínku, nedávno jsem slyšel, jak jeden pan učitel pravil druhému: Děti, které pijí pivo nebo víno nebo kořalku, ty jsou ze všech nejhloupější a nejslabší.“ — „Vidiš?“ praví otec. „Četl jsem již o dětech, které v pátém nebo šestém roce zemřely nemocí, na které umírají jen pijáci.“ — „Ale, tatínku, když naše Mařenka byla tolik nemocná, předepsal jí pan doktor likér.“ — „Ale co z toho následuje?“ dí otec; „nejvýše, že některý likér může býti lékem, který některým nemocným prospěje. Ale viděl jsi již někdy, že by zdravý člověk užíval hned každého léku, jak uslyší, že někomu pomohl? Zcela jistě by si zničil zdraví, kdyby denně užíval takových léků.“ — „Tatínku, až budu veliký, budu také pít pivo,“ zvolal hoch více z nerozvážné bujnosti, než že by chtěl otcí odporovati. — Otec pravil vážně. „Až budeš veliký, nebudu ti již poroučeti. Potom můžeš snad zkusiti, zda pivo učiní člověka šťastným. Nyní však ti radím, abys netoužil příliš býti velikým. Lidská leta jsou sama již dost krátká — nemá si jich dítě ještě svévolně kráti. Když si takový malý syneček zapálí doutníček a pije pivo, myslí si, že jest již muž. A zatím není nic: na dítě jest již příliš nehodný, a na muže ještě příliš krátký a hloupý. Šťastný člověk, který ještě ve svém šestnáctém roce jest jako dítě hodný, nezkažený!“ — „Tatínku, hleď, tam ten malíčkový muž zase dostává plnou sklenici piva a ještě kalíšek kořalky!“ — „Ano, toho leckdy vidám opilého. Ale víš, proč zůstal tak malý? — V mládí dostával od rodičů piva i kořalky, kolik chtěl — a tak nedorostl jako jiní lidé. Zakrněl tělesně a stal se z něho opilec! — Nyní pojď, podíváme se ještě do přírody. Kdo chce poznati krásy přírody, musí mít jasno v hlavě; nesmí si kaliti duši a zrak lihovinami.“ — Odešli. My půjdeme také a dobře si zapamatujeme slova moudrého otce!

PÁN PŘICHÁZÍ..!

Časopis katolické mládeže, věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltární.
Vychází měsíčně. Pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci.

František Střížovský.

Studánka Vody živé.

Znám křišťálovou studánku,
kde slavici kol žijí,
svou nejkrásnější zpěvanku
z té živé studny pijí.

A bílé mraky nad hlavou
tet nad ní zastavují,
z ní čerpají vláhu svou,
než v širé dálky plují.

J srny jdou se napojit
vždy z rána k tomu zdroji;
je odtud v zraku jejich svít,
jenž jimá něhou svoji.

A včelek roje šírají
med s květných keřů tadq,
jichž nejkrásněji vzkvétají
kol studny smavé sady.

Sam bílé stezky ze všad jdou,
tam cherubini stojí
a čisté duše k Vodě zvou:
Ó pojďte k tomu zdroji!

Jeť živou vodou Ježíš sám —
„ó pojďte!“ volá z chrámu:
„Ja Tělo vám i Krev svou dám
a duši jen chci samu!“ —

Pane — zůstaň s námi! . . .

Z Jerusalema do Emauz ubírají se dva učedníci Páně. Viděli, jak zemřel Pán Ježíš — a nyní nevědí, mají-li ještě věřiti slovům Krista Pána, že jest Spasitelem israelského lidu. Jsou plni pochybnosti, smutni.

Cestou se k nim přidružil neznámý muž. Když poznal příčinu jejich žalosti, počal jim vykládati o Pánu Ježíši.

Rozptýlil jejich pochybnosti — jejich zármutek se tišil za jeho řeči. — Byli by poslouchali až do rána milého cizince, jenž tak uměl těšiti. Proto zvali jej do svého přisbytku: „Pane, zůstaň s námi!“

Neznámý zůstal, zasedl za stůl se svými hostiteli. Vzal do rukou chléb, rozlomil a podal po kousku oběma učedníkům. Než ti nebrali chleba, ale — obrázek ti ukáže, co učinili.

V nesmírném úžasu spíná ruce jeden; druhý padá na kolena, vztahuje obě ruce po tom, jež jim podával chléb. Co se stalo? Ten neznámý muž byl Pán Ježíš — nyní poznali Jej. A co myslíš, že asi řekli? Jistě znovu, vroucněji než dříve prosili: „Pane, zůstaň s námi!“

Ale Pán Ježíš již jako v mlze se ztrácí, až zmizel docela. Zmizel Pán Ježíš, ale učedníci cítili, že zmizela i z jejich duše všechna bolest. Věděli jistě, že mohou věřiti všemu, co Pán Ježíš řekl.

Spěchali do Jerusalema zpět, aby i ostatní potěšili radostnou zprávou. A zase viděli Pána Ježíše — znova se radovali.

Když učedníci poznali Pána Ježíše, volali: Pane, zůstaň s námi! — nechtěli se odloučit od něho.

Dušinko milá, znáš Pána Ježíše? Hleď — zase jsme si rok vypravovali o Ježíškovi v nejsvětější Svátosti. Víš nyní dobře, jak tě má rád — jak o tebe chce pečovat — jak chce učinit dušičku tvoji silnou proti všem nepřátelům — jak chce hojit rány a bolesti tvé duše. Víš nyní dobře, kdo jest Pán Ježíš ve Svátosti oltářní — víš, že jest tvůj nejdrahocennější poklad. Tak jako učedníci v Emauzích, poznalo jsi Pána Ježíše, dítko milé.

Učedníci v Emauzích řekli: „Pane, zůstaň s námi!“ Co řekneš ty? Víš, dítko moje, že i ty, s radostí řekneš: „Pane Ježíši, zůstaň se mnou!“ Víš ale co to znamená? — To znamená: chceš-li, aby Pán Ježíš zůstal s tebou, chceš-li, aby i tebe těšil, třeba, abys ty zůstalo u něho! Třeba, abys častěji přišlo ku svatému přijímání.

Někde bohatý král by ohlásil, že každého dne bude rozdávat velké dary. Myslíš, že by někdo si přišel pro dary jen třikrát do roka nebo snad jen jednou? Vid', že by nikdo nečekal tak dlouho, ale všichni by běželi každého dne ku branám královského paláce pro poklady.

Než, co jsou všechny poklady světa proti darům, které Pán Ježíš rozdává při sv. přijímání! Bez pokladů a zlata může člověk dobře a spokojeně žít — ale bez darů Pána Ježíše ve svatém přijímání jest člověk nešťasten. A dítko zvláště potřebuje těch darů.

Dítko zlaté, tolik zlých lidí číhá na tvoji dušičku, aby ji odtrhli od Pána Ježíše. Budeš-li se vyhýbat Pánu Ježíši, snadno se jim to podaří. Ale půjdeš-li často ku sv. přijímání s čistým a upřímným srdcem, ničeho nesvedou. Proto první křesťané denně chodili ku sv. přijímání, aby měli sílu Pána Ježíše proti nepřátelům. Tak byli silnými ze sv. přijímání, že ani v nejhroznějším mučení nezapřeli Pána, ale neohroženě volali: „Jsme dítky Pána Ježíše!“ — —

Tolik nebezpečí hrozí tvé dušičce. — Jak že se modlíš ku andělíčku strážnému? „Ať tělo, svět, ďábla přemáhám!“ — Ano; nepřemůžeš však jejich úklady bez Pána Ježíše. Ale bude-li Pán Ježíš s tebou, zůstaneš hodným dítkem. Všecky přemůže Pán Ježíš ve tvém srdečku. On ďábla přemohl; on řekl učedníkům: „Nebojte se; já jsem přemohl svět.“ — A ty se nikoho nebudeš báti, nic neuškodí tvé dušičce, jen když bude Pán Ježíš s tebou.

Ó, jdi k Pánu Ježíši! Často k němu jdi! Nikde nebude ti tak blaze jako u Ježíška! — —

Co dovede modlitba.

Jako zlý vítr vrazila Mařenka do pokoje, pověsila se matičce na krk. Div jí nosíkem oko nevypíchl, jak upřímně políbila milou tvář.

„I ty divoško — což zase máš, žes tak bujná?“, praví matka se šťastným úsměvem. „Ach, matičko. — Dnešní vyučování o svatém přijímání bylo tolik pěkné! Nemohu se ani dočkat krásného dne prvního svatého přijímání.“ — Jak matka uslyšela slova „vyučování o sv. přijímání“, přelétl mráček její čelo. „Pojď k obědu!“ řekla krátce a Mařenka měla již radost na polo zkaženu. Nic jí nechutnalo, každé sousto ji zrovna dusilo. Po obědě řekla matka: „Mařenko, připrav se, vyjedeme si za město na čerstvý vzduch.“ Mařka nesměle namítá: „Ale, matičko, nyní mám vykonati na čtvrt hodinky návštěvu nejsvětější Svátosti v našem kostele.“ — „Kdo ti to poručil?“, táže se matka přísně. — „Nikdo nám neporoučel; pan farář jenom nás vybízel, abychom denně čtvrt hodinky navštívily Pána Ježíše — jako přípravu na sv. přijímání. Domluvily jsme se a střídáme se po celý prázdný čas; na každou z nás připadlo čtvrt hodiny a já jsem nyní na řadě.“ — Matka však řekla krátce: „Já poručím. Dostačí, když ti dovolím účastniti se vyučování náboženství.“

Mařčina matka byla velmi málo horlivá ve svaté víře; jinak by jistě tak nemluvila. Byla slavnou divadelní zpěvačkou; a v tomto nebezpečném povolání ztratila víru. Ani když otec Mařenčin zemřel, nevrátila se matka ku Pánu Bohu. Ač sama se nestarala o Pána Boha, přece po dlouhých prosbách dovolila dvanáctileté své jediné dcerušce, že smí se připravovati na první sv. přijímání. Mařka byla všecka šťastna — byla totiž velmi hodnou i zbožnou dívkou.

Denně modlila se Mařenka za matičku, ráno i večer. Ba, nebylo skoro ani hodiny, ve které by nevyslala k nebi vroucí vzdech. Mimo sv. přijímání po ničem tolik netoužilo její nevinné srdéčko jako, aby spolu přistoupila matička ke stolu Páně. Proto byla tolik smutna dnes, že nemohla na čtvrt hodiny před svato- stánek; odepření prosby jí připomínalo, jak daleko ještě jest splnění touhy. Ještě jednou se pokusila prositi: „Matinko zlatá — jen čtvrt hodinky.“ — Ale marně. Místo odpovědi poručila paní služce, aby hned objednala kočár. Mařka umkla. Chtěla poslechnouti matky, zvláště když ona čtvrt hodinka nebyla přísnou povinností. Přece však s těžkým srdéčkem usedala vedle matky do kočáru.

Vyjely do smavého jarního dne. Mařka však neviděla zlatých paprsků slunce. Nepozorovala rozradostněných tváří kolem — neměla smyslu pro opojné vůně znovuzrozené přírody. Stále vzpomínala, že na ni čeká Pán Ježíš ve svatostánku — nadarmo.

Projely krajinou, vracely se zpět, byly již v městě blízko domova. Když vůz zahýbal kolem rohu, ulekli se koně čehosi, splášili se a pádili ulicemi jako divocí. Matka s Mařenkou držely se v objetí a volaly úzkostlivě o pomoc. Konečně vyskočil proti splašeným ořům silný muž a zarazil je mocným trbnutím uzdy. Matka s dceruškou vystoupily rychle z vozu a paní bohatě odměnila zachránce. Chtěly dojít domů pěšky — než tak byly rozechvěny strachem, že nohy pod nimi klesaly. Zvláště paní byla nesmírně zemdlena. Mařenka podpírala matičku, ale byla slabá a proto ohlížela se bezradně o pomoc. Pojednou vidí, že jsou jen několik kroků od chrámu, kde chtěla vykonati návštěvu Božskému Spasiteli. Odhodlaně řekla: „Pojď, matičko, vejdeňe tam, abys si odpočinula.“ Matka beze slova dala se vésti a klesla do zadní lavice ve chrámě. Zdálo se, že ani neví, kde jest.

Po delší chvíli se udiveně rozhlížela — a spatřila před sebou hlouček dětí klečecí v lavicích. Všecky byly asi stejného stáří s Mařenkou a modlily se velmi pozorně. Hledala dcerušku. Mařenka klečela nepohnutě, tvářičku majíc zakrytu ručkama; na první pohled bylo patrné, že všechny její myšlenky jsou u Pána Ježíše. Matka se zamyslí: „Proč se tak pokorně modlí tato nevinná stvoření?“ — a rázem se vynořily v její duši obrazy z jejího dětství. Vzpomínala na svoje hodné rodiče — na svoje první svaté přijímání. — Těžký povzdech vydral se z prsou matky, až se Mařenka starostlivě po ní ohlédla. Na její tvářičce všimla si matka hned nevyličitelného výrazu nevinnosti, zbožnosti a zároveň vroucí lásky starostlivé o matku. Skoro proti své vůli pokynula matka laskavě dítku, aby jen se dále modlilo.

Šťastná Mařenka! Hned vycítila, že v matčině duši počíná led tátí — a dvojnásob vroucně prosila Pána Ježíše, aby úplně obměkčil matčino srdce. Děkovala Pánu, že tak požehnal oběti její poslušnosti; přece vykonala svoji návštěvu Božskému Spasiteli a ještě matičce dal Pán Ježíš nové myšlenky.

Po chvíli vstala, šla k matičce a obě opustily chrám. Mařenka ještě když se klaněla Spasiteli na rozloučenou, pohlédla vroucně ku svatostánku prosíc, aby Božský Učitel pokračoval v práci u matičky. Zamyšlena šla matka vedle Mařky; ani slova nepromluvila cestou. Od té chvíle však nikdy dcerušce nebránila, když prosila o dovolení do chrámu Páně.

Denně modlila se Mařenka za matičku s vroucností, jaké jen byla schopna její zlatá dušička. Andělíček strážný na zlaté misce zanášel její modlitby, oběti a slzy před trůn všemocného Boha, bez jehož vůle ani vlas uesejde s hlavy člověka. Myslíte, že budou marny všechny prosby nevinného dítka? — Mařenka vidala jen matičku častěji zamyšlenou — ale do chrámu Páně ještě nemohla přivésti svoji matičku. Ale neviděla Mařenka, jak matička, když byla sama, brala do rukou prostinkou malou

knížečku, horlivě v ní četla, ale hned ji schovala, když někdo přicházel. — To matka znovu se učila katechismu.

Krátce před svatým přijímáním kázal ve farním chrámu cizí řeholník. Každého večera byla při kázání v zadu vysoká, ušlechtilá postava, pozorně každé slůvko řečnickovo sledující. To byla slavná divadelní pěvkyně, Mařenčina matka. Nežli šla na kázání, vždy přišla tiše k lůžku již spící dcerušky, zamyšleně hleděla dlouho na její andělskou tvářičku a odešla.

V neděli velikonoční byla již Mařka připravena do chrámu Páně. Šla se rozloučiti s matkou. Matka vzala hlavičku Mařenčinu do dlaní, přitiskla ji k srdci a šeptala: „Dušičko moje, — dnes půjdu s tebou do kostela.“ — Mařenka pověsila se matičce na krk a plačíc radostí volala: „Ó, matičko — moje zlatá matičko!“ — Více nedovedla pověděti, ale v jejím srdečku to jávalo: Matička půjde do kostela — matička půjde na mši svatou — ó, jak jsi dobrý, Pane Ježíši! — — Jako strážný andělíček vedla si Mařenka matičku k Pánu Ježíši — jako svatý andělíček v nebi modlila se přes celou mši svatou — i potom ještě. — —

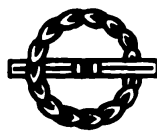
V předvečer svatého přijímání šla Mařenka ještě se vyzpovídati, aby Pán Ježíš našel v duši její docela čistý příbytek. Odprosila matku za všechno, čím ji snad rozhněvala; matka pravila hlasem tlumeným slzami: „Mařenko — půjdeme spolu ke svaté zpovědi.“ — Radost dítěte nedá se vypsati. Mařenka věšela se na matičku, smála se, plakala, poskakovala — až matka měla starost, aby to rozčilení dítěte neškodilo. Posadila si děvčátko na klín, tiskla je k srdci a šeptala: „Moje děvče — hodně jsi se za mne modlila?“

„Ó ano, matičko! Dnes při mši svaté jsem prosila Pána Ježíše, aby ti dal milost svatého přijímání! Řekla jsem mu, že ráda za to chci zemřít hned po svatém přijímání — bude-li to jeho svatá vůle.“

Zavzlykala matka — bouřlivě přivinula dítěte k sobě a zvolala: „Ne — ne! Ty nesmíš zemřít! — Byla by to příliš velká oběť!“

Kdo vypíše radost Mařenčinu, když společně s matičkou přistupovala ku svatému přijímání? — Tak odměnil Pán Ježíš modlitby nevinného dítěte.

Dušinko — nemáš ty nikoho, za koho bys tak vroucně prosila? — — —

Říkanka.

Modli se a pracuj,
jiných nezatracuj!
U díla-li ruka tvá,
srdce s Bohem mluvit má,
Bůh dá požehnání své,
podaří se dílo tvé,
a vždy budeš pamětliv,
že ne pro svět jen jsi živ,
že je život pouhý sen
a kdys bude soudný den!
Proto tělo prací tuž,
Bohu denně věrně služ
jiných nezatracuj,
modli se a pracuj!

Zprávy z království Božího.

U sv. Antonína Paduánského v jednom chrámu Páně byl vložen jednou lísteček se slovy: „Svatý Antonínku, přiveď nám tatínka živého zpět.“ Podepsána byla matka s osmi dítkami. — Jindy zase byl tam lístek, na kterém jest napsáno: „Prosím tu andělskou tvář, aby se za mne přimlouvala, aby Bůh všemohoucí naše dítě v dalekém zajetí chránil a šťastný návrat jemu popřáti ráčil. O to vás, milé dívky, prosím, abyste se za nás přimlouvali. Já se domnívám, že vás Pán Bůh milý vyslyší.“ — Tak psala drsnými tahy upracovaná matčina ruka. Dětičky — modlete se za všechny takové smutné matky i dívky. Hodně se modlete — zajděte si každý den k Pánu Ježíši a proste, aby navrátil nám brzy šťastný mír; proste, aby vrátil rodinám jejich radost; proste, aby potěšil a silil všechny zarmoucené.

V jižním Španělsku vidají cestovatelé dívky, které celý rok nebo déle nosí bílé šaty. Jejich povinností jest denně býti zbožně přítomnu oběti mše svaté; zdobí svaté kříže, sochy a obrazy Panny Marie. Lidé říkají takovým dítkám — „dívky zaslíbené bělosti“. Příčinou zaslíbení dítek bývá buď nemoc dítky, nemoc matčina, či jiná záležitost. — Tobě, dítko moje, řekl kněz při svatém křtu: „Přijmi bílé roucho nevinnosti a přines je čisté před soudnou stolicí Ježíše Krista. Jest ještě sněhobílé tvoje roucho bílé, nevinná tvoje duše, jaká byla po křtu svatém? Nebo aspoň jako byla po svatém přijímání? —

Sv. Otec Lev XIII. každoročně slavil den, kdy byl po prvé u svatého přijímání. V roce 1896 slavil tento den zvláště radostně, neboť bylo právě 75 let od prvního svatého přijímání. Jeho zbožní příbuzní donesli sv. Otci dar — sežloutlý lístek papíru. Na tom papíru byla dětsky prostá básnička, kterou si sv. Otec složil v den prvního svého sv. přijímání. Když dojatý papež znovu pročetl tyto řádky, zaplakal pohnutím při vzpomínce na šťastný den ten, kdy jako zbožný hošík takovým způsobem projevoval svoji radost. — Vzpomínáš také s radostí na první, na každé svoje svaté přijímání? — Nezapomeň na svá předsevzetí! —

Pro hrdiny.

Po tom mi nic není... V jednom velikém městě americkém byl založen spolek lidí, kteří se zavázali nepít lihových nápojů. Předseda spolku žádal bohatého statkáře, aby aspoň peněžitým příspěvkem pomohl spolku pracovat proti přílišnému pití lihovin. Když mu vykládali, jak důležitou jest tato práce, odpověděl nelaskavě: „Po tom mi nic není. O to ať se stará vláda a kněží.“ Za nějaký čas s radostí spěchal statkář ku nádraží naproti své manželce a dvěma deerám. Nedočkavě pobízel bujné oře, aby již spatřil své drahé, vracející se z cest. Přijel k nádraží. Před budovou tlačil se zástup lidu a statkář zaslechl z hluku slova „vyšinul se“, „neštěstí“... Rychle spěchá k přednostovi stanice a slyší, že vyšinul se z kolejí vlak, jímž přijížděla jeho manželka s dítkami. Poděšen nabízí 500 dolarů, tisíc dolarů, aby mu dána byla lokomotiva, s kterou by rychle dojel na místo neštěstí. — Dostal však odpověď: „Kdybyste nabízel deset tisíc dolarů, nedosáhl byste ničeho, protože nemáme zbytečného stroje. Buďte jen trpěliv; lékaři a ošetřovatelky jsou již na místě. Byla dána pomoc, jakou bylo možno jen vypraviti. — Za hodinu bolestného čekání konečně přijel vlak a přivezl dvě mrtvolky: statkářovu paní a starší deeru; mladší velmi zraněnou. Zde již statkář neřekl, že mu po tom nic není! — Kdo zavinil neštěstí? Vyhybkář vypil několik skleniček kořalky a postavil špatně vyhybky: dva vlaky se srazily a bylo nesmírné neštěstí hotovo. — Moji hrdinové a hrdinky — snad jste si někdy též potichu či nahlas řekli: Co pak je mi do toho, že jiní příliš pijí? Proto přece já nemusím přestat pít lihové nápoje! — Hleďte: V naší říši každý rok zahyne skoro jeden tisíc lidí následkem nehod, úrazů, které si přivodili pitím lihovin. Když se naučíš již v mládí pít — možná, že budeš jednou také v počtu těch, kteří se napili a pak nepozornosti přišli ke smrtelnému úrazu. — Ale když se zrekneš veškerých lihových nápojů, nejlépe se pojistíš proti úrazu. Neboť člověk, který si neotupil smysly lihovinami, dá vždycky dobrý pozor a nepříjde hned tak do úrazu. — Než více ještě: Ty svým příkladem ukážeš i jiným, že nemusí člověk pít lihovin a přece znamenitě pracuje — a tak i jiné zachráníš od úrazu. Zachráníš i mnoho dítek, které jinak by byly nešťastny, kdyby otec jejich přišel do neštěstí pro pití. Hle — zase jedna příčina, abys nikdy nevzalo ani kapky lihovin do úst. — Nikdy neříkej, že ti do toho nic není, když jiní příliš pijí! —

Hrdina. Psal mi nedávno jeden pan farář: Osmnáctiletý mladík dovezl mi z nádraží na faru vůz uhlí. Složil je a moje sestra se ho táže, co si přeje, pivo nebo sklenici vína. Mladík ale klidně praví: „Děkuji uctivě, slečno — já nepiji lihovin.“ — To byl mladík, který jako desíletý školák mi slíbil, že nebude pít lihovin. A držel svůj slib! — Vidíte — tak se to dělá! A nejenom do osmnácti let, ale až do smrti!